

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

USA Today Bestselling Author

KERRIGAN
BYRNE

"All-consuming passion."
—*Entertainment Weekly*

The Devil
in Her Bed

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

THE
DEVIL
HERÁÚED

KERRIGAN BYRN E

St. Martin's Paperbacks

[Okumaya Başlayın](#)

[İçindekiler](#)

[Yazar Hakkında](#)

[Telif Hakkı Sayfası](#)

Bu St. Martin's Press e-kitabını satın aldığımız için teşekkür ederiz.

Özel teklifler, bonus içerik ve yeni çıkan kitaplar ve diğer harika okumalar hakkında bilgi almak için,
haber bültenlerimiz için kaydolun.

Sign Up

Veya us.macmillan.com/newslettersignup adresinden bizi çevrimiçi ziyaret edin -

Yazarla ilgili e-posta güncellemeleri için [buraya](#) tıklayın.

Yazar ve yayıncı bu e-kitabı size sadece kişisel kullanımınız için sağlamıştır. Bu e-kitabı hiçbir şekilde kamuya açık hale getiremezsiniz. **Telif hakkı ihlali yasalara aykırıdır. Okuduğunuz bu e-kitabın kopyasının yazarın telif hakkını ihlal ettiğini düşünüyorsanız, lütfen yayıncıyı şu adresten bilgilendirin: us.macmillanusa.com/piracy.**

BİRİNCİ BÖLÜM

Mont Claire Malikanesi, Hampshire, 1872

Pippa Hargrave'in kalbi kırılmak üzereydi.

Cavendish ikizlerinin o gün öğleden sonra erkenden okuldan çıktıklarını duyunca, çimenlere dökülüp çit labirentlerine doğru gideceklerini bilerek Mont Claire malikânesine doğru koşmaya başladı.

Babası Charles Hargrave, mutfak kapısından içeri girdiğinde tezgahtan başını kaldırmış, soğuk tavuk ve yeşilliklerden oluşan bir şeyler atıştırıyordu.

"N'aber ufaklık?" Gözlerinin kenarları nazikçe kırıştı ve eldivenli parmağıyla kızın burnunu şefkatle okşamak için kalçasından tuttu. "Bu kadar aceleyle nereye gidiyorsun?"

Zarif bir Roman kadın, annesi Hattie'nin yanında durmuş, tencereye birkaç ot daha eklemiştir. "Bu dünyaya gelmek için acele etmişsin Pip." Serana ev halkının ona taktığı lakabı içtenlikle kullanmıştı ve Hattie'nin Karpat aksanı olduğunu söylediği bu lakap kulağa tuhaf geliyordu. "Yolunu hızlandırmak istemene şaşmamalı."

Pippa'ya varlığını Serana'ya borçlu olduğu söylenmişti, çünkü annesi ve babası onlarca yıl boyunca çocuk sahibi olmak için çabalamış ama başarılı olamamışlardı. Serana Hattie'ye bir tonik vermiş ve Hattie hemen Pippa'ya hamile kalmıştı.

Pippa'nın babası, Mont Claire malikânesinin kâhyası ve Hattie'den on bir yaş büyüktü, çoğu çocuğun büyükbabası yaşındaydı. Kızına bir tür şaşkın ama sadık bir hoşgörüyü davranıyordu.

"Declan Chandler'ı bulmaya gidiyorum." Pippa dışarı çıkmak için kıvrandı.

"Sanırım ben içeri girerken onu çeşmeyi temizlerken gördüm," diye yardımsever bir şekilde göz kırptı Serana.

Pip dramatik bir sesle, "Olamaz, gidip ona yardım etmeliyim," dedi. "Fıskiyeyi temizlemekten nefret ediyor, bu onu korkutuyor. Gerçi bunu söyleyemeyecek kadar cesur." Pip'in cesareti için iç geçirdi ve hak ettiği Gövâlyelik hakkını vermek için gözlerini kapadı.

"Kızım aşık oldu." Hattie, Serana'ya bir alet uzatmadan önce Pippa'nın yanağını sıcak bir elle okşadı.

Pippa burnunu kırıştırdı. *Be-ne?*

"Declan Chandler bir kaplanın ruhuna sahip," dedi Serana. "Ve sen, Pip, bir ejderhanın ruhuna sahipsin."

Pippa kıkırdarak, "Ejderhalar gerçek değildir," dedi.

"değil mi?" Serana neşeyle göz kırparak sordu. "Seninle aynı fikirde olmayacakları pek çok yerde bulundum."

"Ceplerinde hiç nane şekeri var mı?" Pippa babasına döndü, çoktan ceketini aramaya başlamıştı. Nane şekeri Declan'ın en sevdiğiydi. Çeşmeyi kurcaladıktan sonra onu hep solgun ve biraz da sinirli bulurdu. Nane şekeri onu neşelendirir ve Pippa'nın karnında kelebekler uçuşmasına neden olan o gülümsemeyi yaratırdı.

"Tanrım, bir yere gitmeliyim." Charles bulabildiği her cebi birden fazla kez tokatladıktan sonra çocuklar için bir avuç dolusu şekerleme çıkardı.

Pippa onları yakaladı ve paylaştırdı. Ferdinand, Francesca ve kendisi için birer tane. Kalan ikisini Declan için sakladı. Fazlasını hak ediyordu.

Babasının pürüzsüz yanağını öptü ve kapıya doğru sıçradı. Görkemli çardak ağaçlarıyla kaplı çimenlik alanda koşarak, kalbinin sahibi olan çocukla arasındaki mesafeyi tüketti.

Declan Chandler birkaç yıl önce Mont Claire'in merdivenlerine düştüğünde bir zamanlar onun gibi kısa boylu ve korkunç derecede zayıftı. Pislik içindeydi, donuyordu ve açlıktan ölmek üzereydi.

Ama iskeleti kalınlaşarak uzamıştı ve bir atı besleyecek kadar yemesine rağmen tuhaf bir şekilde zayıf kalmıştı.

Son zamanlarda Pippa, Francesca'nın kendi başına çalışmasına izin verdiği ilkokul kitaplarına odaklanmak yerine Declan Chandler hakkında saçma sapan hayaller kuruyordu. Örneğin bugün, öğleden sonrasının büyük bir kısmını kalemini kemirerek geçirdi ve gök gürültüsü kelimesinin mükemmelliğini düşünürken çıtır çıtır girintiler *bıraktı*.

Bunca zaman hizmetçinin üzerinde yarattığı etkiyi nasıl anlatacağını düşündükten sonra, Pippa nihayet bir tanımlama yapabildi.

Utanç verici çiçeklerle bezenmiş görkemli bahçelerin yanından koşar adımlarla geçtikten sonra, ezberlediği çit labirentinden hızlı bir tavşan gibi geçti.

Kalbinin kırılması için tam zamanında çeşmenin süslediği açıklığa girdi.

Declan çeşmede dizlerinin üzerinde dururken, spreyden çıkan damlacıklar teninde toplanıyor ve yağsız kasların girintilerinden aşağı süzülüyordu.

yakın zamana kadar oraya hiç gitmemiştir.

Arkasındaki mermerden dökülmüş güçlü bedenli antik tanrıların soyu gibiydi.

Ve Francesca Cavendish dudaklarının arasından bir nane şekeri geçiriyordu.

Ona bahşettiği gülümseme -Pippa'nın olması *gereken* gülümseme- neredeyse öğle güneşini gölgede bırakıyordu. Pippa'nın duyamayacağı bir şey söyledi ve evin genç hanımı olmanın ötesine geçen bir saygıyla parmak eklemlerine bir öpücük kondurmadan önce güzel Francesca'nın kulağının arkasına kızıl saçlarından parlayan bir tutam sıkıştırdı. Artık masum olmayan bir hürmet...

Ama ilgileniyorum.

Çeşmeden hâlâ satirlerin boynuzlarından, çeşitli tanrı ve tanrıçaların ağızlarından ve sepetlerinden su fışkırıyordu. Püsküren sular güneşi kırarak etraflarındaki havada narin gökkuşaklarına ve parıldayan mücevherlere dönüşüyordu.

Pippa'nın kalbi o kadar sıkıştı ki, tam bir dakika boyunca atmadığını düşündü. Elleri soğuk ve ıslaktı. Boğazı kurumuş ve midesi kurşunla dolmuştu. On üç yaşındaki Declan, Pippa için güzelliğin timsaliydi. Şimdi Francesca'ya bakarak arkadaşında Declan'ın görebileceği şeyleri görmeye çalışıyordu. Hafif ve mükemmel bir burun ve kalp şeklinde yüz hatları. Kadınlığın eşiğindeki bir kız için bile ince ve bir çocuğun olması gerekenden daha zarifti. Canlı kızıl saçlar ve bulutlu bir günde deniz rengine utangaç gözler. Belki mavi ya da yeşil, ama çoğunlukla gri.

Pippa'nın donuk sarı saçları vardı ve gençliğin verdiği yuvarlak bir yüzü ve akşam yemeklerinde ikinci kez yemek yeme tutkusunu koruyordu. Annesi onun güzelliğinin nadir bulunan yeşil gözlerinde olduğunu söylüyordu. Şimdi acıyan gözleri ve nefes almak şöyle dursun, yutkunamayacak kadar şiddetli bir acıyla ağrıyan boğazı.

Declan -onun Declan'ı- dünyadaki en iyi arkadaşı Francesca Cavendish'ten hoşlanıyor muydu?

Kader bu kadar acımasız olabilir miydi? Bu yakıcı acıdan daha kötü bir şey var mıydı?

Hayır, fark etti. Hayır, bundan daha dayanılmaz bir ıstırap olamazdı.

Onun mükemmel eşi olduğunu nasıl bilemezdi?

Francesca narin ayakkabılarını çeşmeye daldırmazdı, ama Pippa sık sık onun yanında suya girer, dirseklerini çamurun derinliklerine daldırırdı, sırf onun işi daha hızlı gitsin de oynayabilsinler diye. Su onun melankolisiyle çalkalanıyor gibi görüldüğünde, birbirlerine vıcık vıcık yosun parçaları atarlar, sürekli gülümsemekten ve çok parlak bir sevgiden çenesi ağrıyana kadar kıkırdar ve ciyak ciyak bağırırlardı.

Francesca elbiselerini kirletmeye tenezzül etmezdi. Yapamazdı; bir gün bir hanımefendi olacaktı.

Pippa'nın bir hanımefendi olmasına gerek yoktu. O bir *kadın* olacaktı. Declan'ın kadını. Buna uzun zaman önce karar vermişti. Ailesi ne derse desin, hiç kimse birini bu kadar karşılıksız sevemezdi.

Çeşmenin tanrıları buna izin vermezdi.

Ve yine de oradaydılar... Declan ve Francesca, birbirlerinden başka kimseyi görmüyorlardı.

Francesca'nın ikizi Ferdinand, labirentin diğer tarafındaki asırlık dişbudak ağacındaki tüneğinden, "At sırtında adamlar geliyor," diye seslendi.

Annesi bir keresinde ona, Ferdinand'ın yeterince nefes almadan doğduğunu ve astım denen bir hastalıkla mücadele ettiğini söylemişti. Cildinin altındaki damarların bu kadar yanardöner olmasının ve dudaklarının sık sık mavi renk almasının nedeni buydu.

Buna rağmen dikkat çekici bir çocuktı ve hiç erkek kardeşi olmadığı için Ferdinand, birlikte macera yaşamayı en çok sevdiği insanlardan biriydi. Bir keresinde ona, yeterince büyüdüğünde kendisini kontes yapacağını söylemişti.

Bunun evlilik anlamına gelmediğini umuyordu.

Declan Chandler'la evlenecekti, elbette bunu tüm kalbiyle biliyordu. Bayan Chandler olacaktı. Aslında, imzasını çoktan mükemmelleştirmişti.

"Arayanlar olacak mı?" Francesca sordu.

"Arayanlar için çok fazla adam var." Ferdinand parmaklarını bir dürbünü andıracak şekilde kıvırdı ve gözüne götürdü. "Belki yirmi."

"Yirmi kişiyle gelip bir not göndermemek yakışık almaz." Francesca'nın ağzı güzel bir somurtmayla kapandı. "Bayan Hargrave bu saatte o kadar çok sandviç yapacağını bilemez."

Pippa Francesca'dan Declan'a baktı ve onun düzgün, köşeli bakışlarını kırıştıran sıkıntılı düşünceleri fark etti. "Belki de sen ve Pip gidip Bay ve Bayan Hargrave'e haber vermelisiniz," dedi Declan, Francesca'nın çıkıntıdan inmesine yardım ederek. "Onlar ne yapacaklarını bilirler."

"Ben gidip atlılarla buluşacağım," dedi Ferdinand, yerinden inip labirentin karşı tarafına doğru yola koyulduğunda.

"Lordum, gerçekten yapmamalısınız." Declan Francesca'yı serbest bıraktı ve müstakbel Mont Claire Kontu'nun peşinden koşmaya başlamadan önce Pippa'ya göz . "Kim olduklarını öğrenene kadar olmaz."

Acısına rağmen Pippa arkadaşıyla el ele tutuştu ve malikâneye doğru sekerek ilerledi. Francesca gerçekten de çok sevimliydi. Çok tatlı ve cana yakın. Düzgün ve hanımefendi. Pippa'nın olmadığı her şey.

Declan'ın istediği buysa, onun için olmaya çalışacağı her şey.

Pippa kendini tutamayıp "Bay Chandler'dan hoşlanıyor musun?" diye sormadan önce birkaç dakika sessizlik içinde koştular.

"Ne?" Francesca güldü, bahar havasına karışan neşeli bir ses.

"Sanırım seni seviyor," diye homurdandı Pippa.

"Ondan biraz hoşlanıyorum. Oldukça yakışıklı, değil mi?" Francesca onun elini sıktı. "Ama hiç merak etme, yüz yıl geçse de onunla uğraşmam."

Pippa birdenbire ona karşı gülünç bir korumacılık duygusu hissetti. "Neden olmasın? O yeterince iyi."

Francesca onu yavaşlaması için çekıştirdi ve birbirlerine bakacak şekilde ona döndü. "Çünkü *seni* seviyorum Pip ve sana asla ihanet etmem."

Pippa öne atıldı ve kızı kollarının arasına aldı. "Ben de seni seviyorum," dedi rahat bir nefes alarak.

Francesca, "Ayrıca babam bir vikonttan aşağısıyla evlenmeme asla izin vermez," diye yakındı. Mont Claire Kontu George Cavendish'in züppelikten başka bir özelliği yoktu.

Pippa Francesca'nın omzunun üzerinden baktı. Malikâneye doğru hafifçe yukarı doğru eğimli olan açık çimenlikteki görüş açısından adamları artık uzaktan görebiliyordu. Dört nala yaklaşırken atlarının boyunlarını eğmişlerdi, hepsi koyu renk giyinmişti, yüzleri ayırt edilemiyordu.

Yoksa örtülü mü?

Ferdinand neredeyse onlara ulaşmıştı, kollarını sallayarak enerjik bir şekilde onları selamlıyordu. Birkaç metre ötede öksürmek için durdu, görünüşe göre eninde sonunda peşine düşecek olan adam kalabalığı için yeterince efor sarf ettiğine karar vermişti.

Atlılar yaklaşırken hiç yavaşlamadı. Acımasız, gümbür gümbür toynaklar toprak yığınlarını çalkalıyor ve arkalarından savuruyordu.

Hayır. Kesinlikle değillerdi... bir şeyler görüyordu...

Şaşkınlıkla atlıların durmasını bekledi

Neden durmuyorlardı? Ferdinand tam oradaydı. *Tam önlerindeydi.*

Bir ıgık atarak arkasını döndü ve daha önce tanık olduğu Şeye karşı gözlerini kapattı.

Onu öldürmüşler! Uyuşmuş güvensizliğinin bir kısmı felç edici bir dehşete dönüştü. Onu öldürmüşlerdi ve *yavaşlamamışlardı*.

Bu da sıranın onlara geleceği anlamına geliyordu.

"Kaç," diye nefes aldı Pippa, Francesca'nın elini tuttu ve eve doğru koşmaya başladı. "Sakın arkana bakma." Arkadaşının ikizinin parçalanmış bedeninin kâbusunu istemiyordu.

Bu Pippa'nın asla unutamayacağı bir ıstıraptı.

Çimenlerin üzerinden mutfak girişine doğru ilerlediler ve yağmacılar dört maskeli kâbus kümesine ayrılıp malikânenin etrafını sardıkları sırada içeri daldılar.

"Ferdinand!" Annesi onu ve Francesca'yı kollarının arasına alırken Pippa ıgık attı. "Onlar... onlar... atlar!" Boğazı , hıçkırıklar onu boğmakla tehdit ediyordu. Bu düşünülemezdi. Anlatılamazdı. Neler oluyordu? Kim böyle korkunç bir Şey yapabilirdi?

"Bir nefes al ve bana ne olduğunu anlat," diye yatıştırdı Hattie. "Serana dışarı çıktı ve baban da neler olduğunu görmeye gitti. Bütün uşakları aldı ve-"

Mutfağın kapısı kırılarak açıldı, pencerenin camı duvara çarparak kırıldı ve kocaman, uğursuz adamlar içeri doluştu.

"Burada kadın ve çocuklardan başka kimse yok," diye bildirdi yüzünde kırmızı bir bandana olan kara giysili bir canavar Cockney aksanıyla.

Belirgin bir Şekilde Amerikan Şapkası takmış daha kalın bir adam sorumlu gibi görünüyordu.

"Tanık yok dediler." Onlara ulaşmak için bir masayı tekmeledi ve kemerinden kasap bloğundakilerin hepsinden daha büyük bir bıçak çıkardı.

Hattie iki kızı arkasından iterek tezgâhtan satırını kaptı. "Bu ufaklıkları rahat bırakın." Bıçağı onlara doğru salladı ve azarlayan bir parmak gibi salladı. "Biz bir Şey görmedik. Sessizce gidebiliriz ve bir daha bizden haber alamazsınız. Sadece kızlara zarar vermeyin."

"Sorun Şu ki," dedi Amerikalı keten maskesinin arkasından, "o kızı canlı bırakamayız." Bıçağını Francesca'ya doğrulttu, Francesca inledi ve dehşeti bacağından aşağı süzölüp her ikisinin ayakkabılarının altına yayıldı.

Hattie bir güç patlamasıyla Francesca ve Pippa'yı hizmetkârların salonuna açılan kapıdan geriye doğru itti. "Ne yaparsanız yapın, sadece yaşayın. Yaşayın!

Çıkın bu evden." Kapıyı çarptı ve arkalarından kilitledi.

Pippa bu sefer sadece adamlardan kaçmadı, annesinin hayatları için savaşırken çıkardığı ilkel seslerden ve başarısız olduğunda ondan yükselen çığlıklardan da kaçtı.

Gözyaşları hizmetçi merdivenlerinin çizgilerini bulanıklaştırmış, Pippa'nın yukarı doğru tırmanırken takılıp düşmesine neden olmuştu. Ana kattaki bir kapı, bir fırının evi ısıttığı kiler benzeri küçük bir odaya açılıyordu. Declan ona dışarıya açılan ve muhtemelen korumasız olan bir kömür deposu göstermişti. Oraya ulaşabilirlerse, fark edilmeden ormana doğru kısa bir koşu yapabilirlerdi.

Onları ormanda kaybedebilirdi. Mont Claire'in çocukları tüm çocukluklarını ormanda sürünerek, ilkel kök sistemlerini keşfederek ya da hayali maceralar için ağaçlara tırmanarak geçirirdi.

Pippa şiddet ve kaos sesleri arasında ana kata girdi. Elleri terden kayganlaşmış olsa da, o ve Francesca koşarken birbirlerini sıkı ve acı verici bir şekilde kavramaya devam ettiler.

Annesinin sözleri bir mantra, kafasında bir zonklama, kalbinde bir acı ve bacaklarında bir güç haline geldi.

Yaşa. Yaşa. Bu evden çık. Yaşa. Yaşa. Yaşa. Çık bu evden.

Francesca'nın Pippa'nın elinden kurtulma kuvveti neredeyse onu kendi ayaklarından çekiyordu. Beyaz kovboy şapkalı Amerikalının en iyi arkadaşının boynuna bir bıçak dayadığını görmek için döndü.

Francesca Cavendish, gri gözleri dehşetle irileşmiş bir halde, Pippa'nın adını söyleyen son kişiydi...

Ve bıçak hareket etmeden önceki son sözü, kaçması için bir uyarı oldu.

Rahatsız edici bir siren korkunç bir ses tonuyla havayı delip geçti, durmaksızın ve homurdanarak.

Mont Claire'in muazzam koridorlarından Pippa'ya doğru süzülen korku ve ölüm seslerini bastırdı.

Kimse bu adamları durduramaz mıydı? Bir karınca ordusu gibi malikâneye doluşup içeride yaşayan her şeyi parçalayacaklar mıydı?

Pippa bundan kaçmak zorundaydı. Onu sağır edeceği kesindi. Topuklarının üzerinde dönerek koridordan aşağıya doğru kaçtı, ancak fırın odasına ulaşmadan başka bir maskeli adam tarafından yolu kesildi.

Amerikalı, "Yakalayın şu küçük sürtüğü!" diye emretti.

Pippa yana sıçrayarak dar bir servis koridorundan aşağı indi ve mermer kaplı ana koridora çıktı.

Koridorlarda hızla ilerlerken, kapılardan körlemesine geçerken ve hayatı boyunca tanıdığı insanların cesetlerinin etrafından ve üzerinden atlarken siren çığlığı peşini bırakmıyordu. Gözyaşları için minnettardı. Kan, vahşet ve sevgilisinin ölü gözlü yüz hatlarını yumuşatıp bulanıklaştırdıkları için. Koşarken gözyaşlarından bir iz bıraktı.

Bir adam örgüsünü yakaladı ve öyle bir güçle çekti ki dengesini kaybetti.

Bu Amerikalı değildi, ama daha az korkunç olmayan bir bıçağa sahip daha küçük bir düşmandı.

Başının üzerine kaldırdı, göğsüne doğru yükselirken niyeti açıktı.

Declan Chandler çalışma odasından fırlayıp elindeki sopayı adamın kafasına indirirken yüksek perdeden bir savaş çığlığı koptu. Adam devrilmiş bir ağaç gibi yere yığıldıktan sonra bile savurmayı bırakmadı. Declan'ın hareketleri gergin ve çılgıncaydı, gözleri Pippa'nın anlamadığı bir öfkeyle kararmıştı. Beşinci darbeden sonra Declan elindeki aleti adamın şekilsiz kafatasına fırlattı ve Pippa'yı yakaladı.

Declan bir eliyle kızın ağzını kapattığında, onu öfkeliendiren feryat mucizevi bir şekilde kesildi. Declan onu yarı sürükleyerek, yarı taşıyarak çalışma odasından geçirdi ve sayılamayacak kadar çok kitabın bulunduğu iki katlı Mont Claire kütüphanesine götürdü.

Kız çırpınmaya ya da ne yaptığını soracak kadar ağlamayı bırakmaya fırsat bulamadan Declan onları küçük bir kiracı aileyi barındırabilecek kadar büyük olan şömineye götürdü.

Declan sert bir parmağını pürüzsüz dudaklarına götürdü. "Sessiz olmazsan ikimizi de öldürürler, anlıyor musun?"

Kızın başını sallaması üzerine elini ağzından çekti. Kadına dönerek her iki bileğini kavradı ve dehşet içinde etine ve beyaz kollarına bulaşan kan damlalarına baktı.

"Pip, yaralandın mı?"

Başını salladı, dehşeti anlatacak kelimeler bulamıyordu. "Nedir bu?" diye sordu. "Kimin kanı?"

Francesca'nın kanı.

Tek söyleyebildiği "Benim değil," oldu.

Bir grup adam onları keşfetmekle tehdit ederken, yüksek sesli botlar ve kana susamış çağrılar büyük mermer koridorlardan aşağı süzülüyordu.

"İşte," diye fısıldadı ve takip etmeden önce bacadan yukarı itti.

Geniş, silindirik bacadan yukarı çıkarken is ve kir her ikisini de kapladı, vücutları o kadar sıkıştı ki Pippa bir daha çıkamayacaklarından endişelendi. Sert duvarlar kollarını ve sırtını aşındırmış, elbisesinin ve çoraplarının kaba yününü yırtmıştı.

Declan bacaklarını onun altına koydu, böylece bir tüneği olacaktı ve uzun kolunu onları dengelemek için kullandı, diğerini onun etrafına sardı.

Pippa'nın göğsü efor sarf etmekten yanıyor ve ciğerlerini ezeceğinden endişe ettiği kadar yoğun bir kederle ağrıyordu. Bacanın karanlığında hiçbir şey göremiyordu. Sadece hissedebiliyordu.

Ve dinle.

Salondaki cesetle karşılaştıklarında erkek seslerinin tınısı heyecandan öfkeye dönüştü. Çalışma odası ve kütüphanede suçluyu ararlarken öfkeli, kesik kesik konuşmaları bir azaldı bir çoğaldı.

Şömineye yaklaştıklarında, dehşet Pippa'nın kol ve bacaklarını zayıflattı.

Bunu sezmiş gibi görünen Declan onu çekti ve kulağını kaburga kemiklerine . O da titriyordu, korkudan mı yoksa onları havada tutmanın verdiği efordan mı, Pippa anlayamadı.

Kalbi kulağının dibinde kesik kesik atan bir metronoma dönüşerek diğer tüm düşünceleri ve sesleri uzaklaştırdı. Declan bunu yaptığında nefesini tuttu.

Ve kulağının dibindeki uğultu dışında dünyadaki tüm sesleri susturdu.

Her şeyini kaybetse bile, buna sahipti. Bu çocuk. Zamanın bu kalp atışı. Onun efsanevi bir kahramanın gücüne ve iyiliğine sahip olduğunu her zaman biliyordu.

Artık herkes de bunu bilecekti. Çünkü onu kurtarmıştı.

Pippa ne kadar süre öyle kaldıklarını bilmiyordu. Belki dakikalar, belki de saatler. Ama her şey ürkütücü bir sessizliğe bürünüp adamlar yollarına devam ettiklerinde Declan ağzını Pippa'nın kulağına yaklaştırdı.

"Ferdinand..." dedi, sesi üzüntüyle kırılarak. "Onları gördün mü? Ne yaptıklarını gördün mü?"

Pippa başını salladı, zihninin karanlığında zıplayan ve kıvrılan minik bedeni hâlâ görmemeyi diliyordu.

"Peki ya Francesca, o... o başardı mı?"

Umutsuzluk bir kez daha nefesini kesti ve Pippa cevap veremeyeceğine karar vermeden önce birkaç düzensiz hıçkırığı yuttu.

Bunu yapmak zorunda değildi. Titreyen kaslarındaki gerginlik ve kendi hıçkırıklarıyla savaşıırken nefesinin kesilmesi Declan'ın onu anladığını gösteriyordu.

"Nerede... babam nerede?" Pippa her nasılsa umudunun saçma olduğunu biliyordu. Çünkü babası onları asla geride bırakmazdı. Kendi hayatını kurtarmak için bile olsa.

Declan uzun bir süre cevap vermedi ve sonunda cevap verdiğinde sesi gölgeler ve acıyla boğuklaşmıştı. "Baban... onlar... önce onu bıçakladılar. Çabuk oldu. Özür dilerim. Seni bulmam için beni o gönderdi."

Kederin keskin bıçağı kaburgalarından geçip kalbine saplandı, bu bıçak annesinin yarasının ait olduğu yerin yanında kendine yer buldu.

"Şimdi de yetim mi kaldım?" diye fısıldadı gözyaşları çenesinden adamın karnının hâlâ çıplak olan derisine süzülürken.

"Evet."

"Buna nasıl katlanıyorsun?"

Kolu kızın etrafında sıkılaştı ve yüzü kızın saçlarına gömüldü. "Bunu sana söyleyemem. Benim için farklıydı."

"Nasıl?"

"Çünkü ben iyi ebeveynler kaybetmedim Pip... seninkiler gibi değil."

Başını kaldırdı ve elinin tersiyle gözyaşlarını sildi. "Ailenin iyi olduğunu hiç düşünmemiştim."

Ona bakarken yüz hatları değişti. "Onlar hakkında tek kelime etmedim."

"Ama buraya geldiğinde zaten üzgündün. Geçmeyen bir tür üzüntü... ve şimdi asla geçmeyebilir."

Koyu renk kirpiklerinin altında biriken gözyaşları dağılırken gözleri dalgalanarak kapandı. "Pip... bu tür üzüntüler asla geçmeyecek. Ama-" Durdu. Sertleşti. Keskin solumalarla havayı test etti. "Kokuyu alıyor musun?"

Havayı narin bir şekilde kokladı. Bir şey yanıyordu.

İkisi de altlarındaki kuru şömineye baktı. Küçük duman dalları ışık huzmelerine doğru kıvrılıyordu.

"Lanet ," diye küfretti. "Malikaneyi ateşe vermişler." "Ne?"

diye bağırdı. "Neden?"

"Suçlarını örtbas etmek için, sanıyorum. Cesetleri yakmak için." Onu sırtından dürttü. "Kendi başına aşağı inebilir misin, Pip? Buradan çıkmamız gerek."

Adamın uzaklaştığını görünce endişeye kapıldı ve çaresizce ona sarıldı.

"Beni bırakmayın," diye bağırdı. Burada, bu evde kalamazlar mıydı?

Sonsuza dek sessizlik? Onun kalp atışlarını, ritmi kaybını bastırana kadar dinleyemez miydi? "Bu neden oldu?" diye inledi.

"Bilmiyorum Pip," dedi nazikçe. "Sadece buradan gitmemiz gerektiğini biliyorum. Hemen. Benimle gel. Ve ne olursa olsun, sakın bırakma, tamam mı?"

"Yapmayacağım," diye yemin etti. "Asla."

Adam onları göz diktiği hazinelerin ve sakladığı anıların bulunduğu odalardan geçirirken, her yönden içeri dolan dumanla birlikte kadın ona sarıldı. Onu arka koridordan fırın odasına doğru götürdü, boğucu hava onları gittikçe daha aşağıya itiyordu.

Francesca'nın küçük bedeni koridorda gözden kaybolmuştu ama Pippa hıçkırıklarını daha fazla tutamayarak kan lekelerinin üzerinde dizlerinin üzerine çöktü.

", Pip." Declan onu yakaladı. "Biliyorum. Biliyorum, ama gitmeliyiz. Bunun için daha sonra zamanımız olacak. Bunun için bir ömür boyu."

Pippa onun kendisini sürüklemesine izin verdi ve peşinden tökezledi. Pippa'nın raftan kapıldığı bezlerle öksürüklerini bastırarak ocak odasına doğru ilerlediler. Declan kömür kapısından içeri girip etrafın temiz olup olmadığını kontrol ettikten sonra onu dışarı çıkarmak için tekrar içeri uzanırken Pippa bir o yana bir bu yana sıçradı.

Duman, ormana doğru koşarlarken onları gözden uzak tuttuğu için bir nimetti.

En azından öyle olduğunu düşünüyordu, ta ki keşfedildiklerine dair bir çılgılık alarmı çalana kadar.

Declan, Pippa'nın henüz aşına olmadığı bir dizi küfür savurarak onu ağaçların arasına doğru çekerken ilk silah sesi duyuldu ve üzerlerine ağaç kabuğu parçaları yağdı.

Tüm gücüyle koştu. Ciğerleri yanıyordu ve bacakları yırtılacakmış hissediyordu ama yine de koştu.

Bir başka atış Mont Claire ormanındaki kuşları ve yaratıkları dağıttı. Yakıcı bir sızı bacağını bükte ve hem dizlerini hem de avuç içlerini sıyracak kadar sert bir şekilde yere düştü.

nefesi bile kalmamıştı. Declan yanına düştü ve ona seslendi. "Bacağım," diye hırıldadı.

Çılgınca kontrol etti ve onun nefesiyle rahatladı. "Pip, bu sadece bir sıyrık," diye onu rahatlattı. "Yürüyebilir misin?"

Pippa başını salladı ve yanaklarında acı izleri bırakan gözyaşlarını sildi. O cesur olabiliyorsa, Pippa da yiğit olabilirdi.

Baldırı, üzerine ağırlığını koyar koymaz büküldü ve yıkıcı bir acı iniltisiyle yere düştü.

Declan etrafına bakındı, adamların çalıların arasından geçtiğini duyunca gözleri irileşti ve çılgına döndü.

"İşte." Onu bir vadiden aşağı sürükledi ve en sevdiği ağaçlardan birinin köklerinin altına sakladı, sistemi düşen dallar ve diğer döküntülerle kapladı. "Bu yaprağı bacağının üzerine koy ve bastır ki çok fazla kanamasın."

"Benimle içeri gel." Pippa yana kayarak ona yer açtı.

"Hayır." Başını salladı, ses tedirgin edici bir şekilde yaklaştı. "Sen burada kal. Ben onları uzaklaştırırım."

"Yapamazsın!" Ona doğru uzandı. "Seni bulacaklar!"

Çok yakınına eğildi, onu ağacın altında daha derine itti, gözleri şimdiye kadar gördüklerinden daha ciddi ve korkutucuydu. "Burada güvende olacaksın. Ve ben her zaman en iyi yalnızken hayatta kalırım. Sadece bana güven."

Hiç kimseye bu kadar güvenmemişti.

Sonra onu dudaklarından öptü. Gözyaşları ve külle tuzlanmış dudakların umutsuzca birbirine çarpması.

"Seni seviyorum," dedi şiddetle.

Birkaç kez gözlerini kırptırdı ve sağ taraflarından gelen bir gürültü dikkatini çekmeden önce ağzını açtı.

Ve o gitmişti.

Ayak sesleri onu çok yakından takip etti ve Pippa iki elini ağzının üzerinde kavuşturarak ağacın derinliklerine doğru büzüldü.

Birkaç silah sesi karanlıkta sıçramasına neden oldu, ardından ormanda bir zafer çığlığı çınladı. Amerikalı yoldaşlarını çağırıyordu.

Pippa birkaç kez dışarı çıkıp kendini onun cesedinin üzerine atmayı düşündü ama acısı ve dehşeti onu yere yapıştırdı, bu yüzden ağacın köküne kıvrılıp sessizce hıçkırığa hıçkırığa ağladı.

Sonunda dalların hışırtısı karanlık ve sevilen bir yüzü ortaya çıkardı. Serana.

Pippa, ruhunu saran bir sesle onun kollarına atıldı ve ıstırabı onu ele geçirirken yüzünü sıırım gibi Roman kadına gömdü.

"Biliyorum." Serana bir elini saçlarının üzerinde gezdirdi. "Kaçmalıyız.

Şimdi." "Ama Declan!" diye feryat etti.

"Sevgilim, onu ezdiler. Onu... sırtından vurdular." Serana'nın kahverengi gözleri, alevlerin kapalı gökyüzüne yansıttığı sönük ışıktaki yumuşacık parlıyordu.

Yıkılmış olan Pippa, kadın tarafından yakındaki bir ata taşınmasına izin verdi. Ciğerleri ağrıyor ve bacağı zonkluyordu ama bu acı ruhundaki acıyla kıyaslanamazdı.

Güçlü kadının onu ata bindirmeden önce oturttuğu yere gevşekçe oturdu ve bir erkek gibi her iki bacağının üzerinden ata bindi.

Huzursuz canavarın üzerinde durdular ve çocukluğu küle dönerken dallardaki çatlaklardan alevlerin geceyi yarmasını kısa bir süre izlediler. Tanıdığı ve sevdiği herkes o evdeydi. Hepsinin yanışını, annesinin kızarttığı çeşitli hayvanları ve alevler onları yaladığında ete ne düşündü. Suların cızırtısını ve derinin kıvrılmasını.

Hasta olmak istedi.

"Neden?" diye fısıldadı bir kez daha acı ve öfke dolu bir sisin içinden. "Neden ben yaşadım ve başka kimse yaşamadı?"

Serana'nın tutuşu sıkılaştı. "Belki de yapmadın." Yumuşak bir rüzgâr, hızını artırmadan önce ağaçların arasından bir geyik yavrusu gibi nazikçe geçiyordu. Hava karar ve kader kokuyordu.

"Belki de... Pippa Hargrave ailesiyle birlikte alevler arasında can verdi ve sadece Francesca hayatta kaldı. Cavendish unvanının ve servetinin varisi. Bu trajediden, bu konuda bir şeyler yapabilecek kadar servetle kurtulabilecek kişi."

Pippa dönüp Serana'ya bakmak için kendini zorladı, kadını doğru duyup duymadığını merak ediyordu. "Ben Francesca gibi değilim. O... narindi."

"*Narin*, 'kırılgan' anlamına gelen başka bir kelimedir. *Sen* zayıf değilsin. Seni bu dünyaya getirdiğim andan itibaren, ejderha gibi senin de kalbini ateşin besleyeceğini biliyordum. Sadece bu ateşin burada, böylesi bir trajediyle tutuşacağını tahmin etmemiştim." Pippa'ya bakarken Serana'nın gözlerinden garip bir ışık parladı, alevler derinliklerini yalıyordu. "Sen yaşadın çünkü bu gecenin karanlık eylemlerinin bir tanığa ihtiyacı vardı. Çünkü senin kaderin ölen sevdiklerine adalet getirmek."

"Ama... Ben sadece bir kızım."

Serana'nın iç çekişi, sadece birkaç on yıl içinde yaşanmış birkaç ömrün tüm esneyen hüznünü içeriyordu. "Sanırım artık sadece bir kız değilsin. Ve eğer

Sen karar ver, ben sana adaletli bir kadın olmayı öğretecek kişileri bulacağım."

"*Adaletin* ne bilmiyorum," diye fısıldadı Pippa gözyaşlarının arasından.

"Peki ya *intikam*, onun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

Pippa kelimeyi düşündü. *İntikam*. Bu sözcük yeni bir anlam kazanarak göğsünde gürledi ve kayıp, keder ve acıyla cehenneme dönüşen bir kıvılcımı ateşledi.

İntikam. Bu, bu geceden sorumlu olan herkesin yanacağı anlamına geliyordu. Öfkesinin en büyüğünü Declan'ı kaçıran kişiye saklayacaktı. Chandler'dan.

İKİNCİ BÖLÜM

Londra, 1892; Yirmi Yıl Sonra

Leydi Francesca Cavendish yatağın üzerine örtülmüş çıplak adama tiksintiyle baktı.

Bu kaçamağı asla unutamayacaktı. Ortalık ayağa kalkacaktı. Onun gibi genç, zengin ve unvanlı bir kadın, Lord Colfax gibi yaşlı ve iğrenç bir yaratıkla neden uğraşsın? diye soracaklardı. Gerçekten bu kadar korkak olabilir mi?

Çok mu belli ediyordu? Düşmanları onun ne hakkında olduğunu tahmin edebilir miydi?

Francesca kaşlarını çatarak gözlerini devirdi ve Lord Colfax'ın yatak odasındaki yaldızlı aynada görünüşünü değerlendirirken saçından birkaç toka daha çıkardı.

Dizginlenemez bir seks gecesinin tadını çıkarmış, gevşek ahlaklı bir kız kurusu gibi görünebilirdi. Ancak diğer talihsiz kadınların Lord Colfax'la geçirdiklerini söyledikleri türden bir gece değildi.

Tutkusuyla ünlü bir . Kıyafetleri ve itibarları mahveden biriydi. Bir kadın kullanıcısı ve daha kötüsü.

Başına gelecekleri hak eden bir adam.

Dudaklarını büzerek bıkkınlık dolu bir nefes verdi. Bu numarayı daha inandırıcı kılmak için görünüşünde neyi değiştirebilirdi? Altın rengi korsajı lime lime olmuş, dantelleri ezilmiş ve yırtılmıştı. Eteği halıların üzerinde bir ipek birikintisi halindeydi ve jartiyerindeki kurdelelerden biri kaybolmuştu. Kırmızı kuaförü, iğnelerinin yarısı dağılmış ya da kaybolmuş bir şekilde sola doğru sarkıyordu. Hiçbir zaman buklelerini tutturamamıştı, bu yüzden bukleleri dağınıktan çok karışık görünüyordu.

Yine de... doğru görünmüyordu. Doğru görünmüyordu.

Alnındaki püskülleri biraz kabartarak ince, solgun bir omzunu silkti. Yaşlı Colfax muhtemelen fark etmeyecekti. Erkekler olağanüstü derecede kayıtsızdı. Hak etmedikleri egolarını tatmin edecek her türlü saçmalığa inanırlardı.

Ve yine de... nasıl olur da onun aldatmacasından şüphelenmezler?

Bir kadının teni, eğer iyi ve gerçekten ata binmişse, nemli bir ışıltıyla parlardı. Gözleri yarı açık, hülyalı bir memnuniyetle parlayarak tembellik ederdi. Dudakları sık sık şişer ve derisi

Ağız, aşındırıcı bir şeyle ovulmuş gibi biraz pembeleşmiş. Bir erkeğin kirli sakalı ya da sakalı gibi.

Bazen bu izler başka yerlerdeydi. Boynunda, köprücük kemiklerinde. Daha aşağıda.

Francesca gözlerinin mücevher sertliğindeki yeşilini yumuşatmak için elinden geleni yaptı, onları tembel bir çöküşle kırıştırdı. İşte, bu neredeyse-

Gürültülü bir horlama, görkemli yatağın yanındaki duvar apliklerinde parıldayan kristalleri sarstı.

Dönerek sözde sevgilisinin bilincinin yerinde olup olmadığını araştırdı. Kalbi birkaç tekme attı, onu eğittiği kadar sabit kalmamakla tehdit ediyordu.

Lord Colfax bu tür sporları birlikte yaptığı erkeklerin çoğundan daha iriydi. Tam olarak uzun sayılmazdı. Ama geniş ve sağlamdı, yaşlanmasına rağmen güçlüydü. Pek çok erkek ellili yaşlarına kadar bu kadar güçlü kalamazdı ama yine de o güçlü ve yozlaşmış bir toplumun parçasıydı.

Birçok düşmanı olan biri.

Zayıf görünmek istemezdim.

Ağzı, akla gelebilecek her türlü ahlaksızlıkla lekelenmiş iğrenç, düzensiz dişleri ortaya çıkarmak için açıldı. Francesca tiksintisini yuttu ve yatağa doğru geri çekildi.

Yansıması asla tam olarak doğru görünmeyecekti. Cildini ne kadar ovalasa ve dudaklarını ısırса da. O zevk görünümünü hiçbir zaman tam olarak benimseyemedi. Hiç zevk *almamıştı*. Zevk almak için ne zamanı ne de eğilimi vardı.

Lord Colfax'ın durumunda, tam olarak iyi bir şey yapmış gibi görünmek zorunda olmadığını varsayıyordu. Çünkü onun gibi adamlar sadece kendi zevklerini düşünürlerdi.

Onu, hatırlayamayacak kadar sarhoş olduğu gecenin cinsel bir terk ediş gecesi olduğuna ikna etmek zorundaydı.

Serana'nın Çin çadır kentinden temin edebildiği güzelavrat otu, sinameki ve diğer birkaç egzotik bitkiden oluşan karışımının etkisi bir saat içinde geçerdi. Birkaç damla insanı uykulu ve telkine açık hale getirirdi. Kulaklarına bir şey fısıldaması yeterliydi, böylece kişi derinlere dalmadan önce bunu bir anı haline getirebilirdi.

Ve sonra, sevgilileri uyurken, onların sırlarını keşfetti.

Lord Colfax'ın kaderi korsesinin altında ve beyninin tuzağında çoktan kilitlenmişti. Şüphesinde haklıydı. O bir kurbağaydı.

Sadece en karanlık köşelerde fısıldanan gizli bir okült topluluk olan Kızıl Konsey için nalları dikti. Amaçları güçlerini, paralarını ve nüfuzlarını mümkün olduğunca çok kullanarak dünyayı kendi kaprislerine göre döndürmekti.

Bu kaprisler giderek sadistleşmişti. Cinsel. Ve muhtemelen haince.

Sevdiği herkesi katledecek kadar kötü. Çocukların boğazlarını kesecek kadar.

Tüm hayatı, aldığı her karar onu onları bulmaya daha da yaklaştırmıştı.

İçinde eski bir nefret yükseldi ve Francesca boğazının arkasına asit sıçrarken üç kez yutkunmak zorunda kaldı.

Lord Colfax'ın Mont Claire Katliamı'yla bir ilgisi yoktu ama başka suçlar işlemişti. Ve siyasi bağlantılarıyla konseydeki nüfuzunu artırarak yükseliyordu. Saygın ismi ve paraya boğulmuş mülkleriyle yolsuzluklarını besliyordu.

Serumun etkisi altındayken Francesca onun kütüphanesine, çalışma odasına, yazıhanesine ve aklına gelebilecek her yere girdi.

Londra belediye başkanlığı seçimlerinde şike yapmakla suçladığı belgeleri çalışma odasında buldu.

Ama başka bir zarf tenini yakıyordu, bu çok daha değerliydi, yatağının altındaki kilitli bir kutudan çalınmıştı.

Birkaç hafta sonraki bir etkinliğe davetiye. Bizzat Lord Şansölye tarafından imzalanmış ve üç başlı yılan mührüyle damgalanmıştı. Öğrendiğine göre bu mühür sadece Triad tarafından kullanılıyormuş. Kızıl Konsey'in başındaki üç adam.

Artık elinde bu üç başlı yılanla ilgili kanıt vardı. Ve Lord Cassius Gerard Ramsay -en iyi arkadaşı Cecelia'nın evlenmek üzere olduğu adam- Lord Şansölye'yi tutukladığında farkında olmadan yılanın başlarından birini almıştı.

Geriye iki tane kaldı. Tabii yeterince hızlı çalışmazsa ve kaybettiklerinin yerine üçüncü bir kafa çıkmazsa.

Onun yanında Lord Colfax kıpırdandı.

Francesca ona doğru döndü, *rahat baştan çıkarıcı* olarak adlandırdığı bir pozda yan yattı. Bir dizi bükülmüş, ince, kremi kalçasını gösteriyordu. Kurşun izi olan sol bacağı eteğinin altında kalmıştı. Uykulu gözlerini ona dikerken başını elinin üzerine yaslamıştı.

Lord Colfax bir homurtu daha duyarak uyandı ve ağarmış sakalından akan salyayı silmek için çömelmiş elini kaldırdığı anda başını çevirip onu fark etti.

"Vay canına, Leydi Francesca," diye homurdandı, sonra da boğazındaki uykuyu iğrenç, ıslak bir sesle temizledi. "Hâlâ buradasınız."

Sadece birkaç saattir uyuyor olmasına rağmen nefesi kesik kesik ve kuruydu.

"Nereye gidebilirim ki sevgilim?" diye cilve yaptı ve ona tembel bir gülümseme gönderdi. "Beni oldukça yordun. Yürüyebileceğimden bile şüpheliyim."

Bir elini alnında gezdirirken, baş ağrısından ibaret bir canavar olduğunu bildiği şeyi temizleyemediği için şaşkınlık aşağı doğru sürükledi. Senna erkekleri kırmızı şaraptan daha çok susuz bırakırdı. Ve alkolle birlikte bol bol emin olurdu, böylece onu daha fazla isteyemeyecek kadar güçsüz olurlardı uyandıklarında.

"Genellikle giderler," diye mırıldandı kendi kendine. "Ağlayarak kaçarlardı ve böyle devam ederler. Emin misin biz...?" Çarşafını kaldırdı ve vücuduna baktı. Onun soyduğu bedenine. Artık kalıptan çok pütürlü olan, derisi hoş olmayan şekillerde sarkan bir beden.

Bir ürperti bastırdı.

"Genelde kim ağlar lordum?" diye dişlerini ağrıtabilecek kadar şurupla mırıldandı. "Yatağınızı paylaşacak kadar şanslı olmayan kadınlar mı?"

"Hayır." Kelimeyi uzattı, mutsuzluk ve kafa karışıklığıyla bulanıklaşmış gözleriyle ona garip bir şekilde baktı. "Hayır, benim özel ilgimi çekecek kadar şanssız kadınlar." Kadının elbisesinin, saçlarının ve boynunda bıraktığı izlerin durumuna baktı.

"Ben o kadar kolay korkmam," dedi cesurca. "Çoğu kadının yapamadığını yapabilirim."

Bir moda sonrasında gerçek buydu. O kadar çok şey aldı

ki. "Seni korkutmadım değil mi?" diye sordu. "Sana zarar vermedim mi?" "Hayır." Parmağını göğsünde gezdirdi.

"Ne utanç verici." Hayal kırıklığı, bulanık mavi gözlerindeki donuk acının ardında alevlendi. "Sizin için performans sergileyebildiğime şaşırdım."

Ona zarar verme düşüncesiyle aleti heyecandan kaskatı kesilmişti. Kollarından tutup onu yukarı sürüklemiş ve tentür etkisini göstermeden önce yatağa ancak varabilmişti.

Francesca'nın soğuk kalbi bir derece daha dondu. *Sert*. Taştan daha sert. Çelikten. Belki de elmastan. Masumiyeti ve iyiliği biraz daha kaybordu ama maskesi asla kaybolmadı.

"Evet, lordum. Benden istediğinizi alamadınız," dedi buz gibi bir sesle, "ama ben geldiğim şeyi aldım." Adam ona gönülsüzce bir yapınca kadın yuvarlanarak uzaklaştı.

"Ne saçmalıyorsun sen?" diye sordu. Francesca sözünü sakınmadan yatak odasından çıktı.

Colfax'ın körükleri onu büyük merdivenlerden inerken ve bahçelerinde gezinip Serana'nın adamı Ivan'ın arabayla beklediği arka kapıyı açmak için soluk ay ışığını kullanırken geceye kadar takip etti.

Adam şapkasını ona doğru eğdi ve kadın da ona selam verdi.

İçeri girdikten sonra belgeleri göğsünden çekti ve heyecandan nefesi hızlanarak onlara baktı.

Kızıl Konsey'in diğer liderlerinin nerede olacağını biliyordu. Onlardan birine dokunabilirdi... onunla dans edebilirdi.

Onu baştan çıkar ve yok et.

Elleri titriyordu. Artık bu oyunun içindeydi. Vermesi gereken bazı kararlar vardı. Saklaması gereken bazı sırlar vardı, onu en çok sevenlerden bile. Özellikle de onlardan. Çünkü geri dönüşü olmayan bir nokta olabilirdi ve eğer durum buysa, onları bu işe bulaştıramazdı.

Kızıl Konsey'in peşinden gidenler hayatta kalma eğiliminde değildi.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Takıntı.

Bu, Dorset Şeytanı'nın sık sık silah olarak kullandığı ama asla yenik düşmediği bir şeydi. Bunun en güçlü adamları bile dize getirdiğini görmüştü, çünkü onları yapmaları gereken şeyden uzaklaştırıyordu.

Ruhunu sırlar ve kan için çoktan satmış bir Gizli Servis casusu olarak pek çok şey yapıyor olmalıydı.

James balkonunda çömelmiş, pencereden Mont Claire Kontesi Francesca Cavendish'in korsajının düğmelerini çözmesini izliyordu. Kadının her becerikli ve kararlı hareketi dekoltesinin bir santimini daha ortaya çıkarıyor ve adamın soğukkanlılığını biraz daha çalıyordu. Bluzunu ince, kremi omuzlarından aşağı sıyrırken önce nabızı, sonra da siki hızlandı.

Korse giymemiş. Ne kadar skandal. Gözleri açgözlülükle hafifçe çillenmiş göğsünün genişliğinde gezinirken, ipek bir kombinezonun görsel keşfi engellediğini fark etti. Kadın bir hiçten başka bir şey değildi. Çift cinsiyetli denecek kadar zayıftı. Küçük, dik göğüsler ince kumaşın altındaki soğukta büzülüyordu; iç çamaşırları sade ve süssüz olduğu için meme ucunun hafif çıkıntısını buradan bile seçebiliyordu.

Vücudunun verdiği tepkiye bakılırsa, daha önce bir kadının soyunmasını hiç izlemediği düşünülebilirdi.

Ve vardı. Hayatı boyunca çok fazla. Bazıları müttefikti. Diğerleri düşmandı. Hatta birkaçı sevgiliydi. Baştan çıkardığı kadınların çoğu ise sadece birer işaretti.

Hiçbiri Mont Claire Kontesi kadar tehlikeli olmamıştı.

Dorset Şeytanı, Swifton Sokağı'ndan beri Leydi Francesca'yı takip ediyordu ve kendini alışılmadık bir şekilde nefes darlığı çekerken buldu. Genelde, bir dükkâna girerken, dört kat yukarı koşarken, en üst pencereden kayarken ve kollarının gücünden başka bir şey kullanmadan kendini çatıya kaldırırken, sadece öğle güneşinde birkaç çatıdan atlamak için ter bile dökmezdi. Ama tek katlı bir dükkândan

balkona düşüp çömeldi, göğsü gerekli havayı içine çekmekte garip bir zorluk yaşadı.

Balkon, modacının en üst kattaki soyunma odasının geniş penceresinden kontesi sınırsız bir şekilde görmesini sağlıyordu. Kontes, iki çapkın arkadaşının arasında durmuş, her ikisini de inanılmaz bir şekilde gölgede bırakıyordu.

Ve yüz­süz bir hırsız oldu­ğu için adamın nefesini kesmişti.

Kendi adlarını taşıyan Kızıl Serseri Topluluğu, yaramazlığa ve genellikle erkeksi oldu­ğu kabul edilen tüm eğlencelere meraklı, sıra dışı güzellikte üç kızıldan oluşuyordu.

Leydi Alexandra Atherton, arkeolog, mavi çoraplı ve son Redmayne Düşesi, kötü şöhretli üçlünün en güzeli olarak kabul edilebilirdi, ancak koyu maun rengi saçlarına "kızıl" demek oldukça cömertçe olurdu ve yüz hatları ilginç olamayacak kadar mükemmeldi.

Şehvetli Bayan Cecelia Teague, sert ve uzlaşmaz Lord Başyargıç Cassius Gerard Ramsay ile evlenmek üzereydi. Çilek dudaklarının işaret ettiği kadar tatlı ve çökmüş olsa da, parlak bir matematikçi ve şimdi Londra'nın en zengin iş kadını olsa da, zekâsı sonsuza dek sorgulanacaktı. Asık suratlı İskoç Ramsay, dünyaya tanıttığı gibi soğuk, suçlanamaz bir karakter değildi.

En azından Bayan Teague söz konusu olduğunda.

Son soruşturmalarıyla olan üzücü bağlantılarına rağmen, Bayan Alexandra ve Cecelia artık ne Kraliyet'in ne de Gizli Servislerin ilgisini çekiyordu. Artık onları takip etmesi için bir neden yoktu.

Ama *onu* tekrar görmek
zorundaydı. Mont Claire
Kontesi.

Sadece kendine onun gerçek olduğunu kanıtlamak için.

Bir beyefendi, kadın soyunmaya devam ederken, eteğini ve büstiyerini zayıf kalçalarından kaydırıp ayaklarının dibinde biriktirirken başka tarafa bakardı. Uzun bacaklarını görünce ağzı sulanmaz ve terzinin atılmış giysilerini toplamasına yardım etmek için eğilirken kıcını örten şekilsiz dona lanet okumazdı.

Dorset Şeytanı bir centilmen değildi. Aslında, hem arka sokakta hem de yatak odasında ölümcül olan bir röntgenciydi. Herhangi bir suarede spot ışıklarını çalabilir ve tüm izleyicileri avucunun içinde tutabilir, onların her duygusunu ve kapisini manipüle edebilirdi. İnsanlarla dolu bir odada suikast düzenleyebilirdi ve kimse onun neye benzediğini hatırlamazdı.

O bir hayaletti. Bir bukalemun. Hayattaki tek görevi hem kötü şöhretli hem de görünmez olmak olan bir adamın gölgesiydi.

Şimdi bu yeteneğini kullanarak çatıların üzerinde parlayan yaz güneşine karşı durdu ve aralarında sadece bir ara sokak vardı. Eğer kadınlar ona doğru bakarlarsa kör olacaktı.

Francesca da en az onun kadar hayaletti. Mont Claire yerle bir olduktan sonra tüm dünya onun öldüğünü sanmıştı. Ancak Kıta'da bir yerde küllerinden doğmuş ve duman solumaktan dolayı günlerce bilinç kaybı yaşadığını iddia etmişti. Rivayete göre bir Roman kadın onu zamanında Mont Claire'den çıkarmış ve çocuk birkaç ilçe ötedeki bir taşra hastanesinde kendine gelmişti.

Dorset Şeytanı, Londra'nın geri kalanıyla birlikte onun hayatta kalmasının imkânsız olduğunu öğrenmişti. Cenevre Gölü'nde bir bitirme okuluna gitmiş ve ardından yirmi beş yaşına kadar kız kurusu arkadaşlarıyla birlikte dünyanın yarısını dolaşmıştı.

Francesca çay, punç ya da şampanyayı reddedip sert bir viski tercih ederken gözlerini kısarak pencereden baktı. Altın rengi şapkası, fırlatıp attığı kanepenin üzerinde baş aşağı duruyordu. Başını açtığında, kuğuya benzeyen boynunun uzun ve zarif kıvrımlarını ortaya çıkaracak şekilde yukarıya doğru taranmış saçları yakut parlaklığıyla parlıyordu.

Kızıl Haydutlar, gerçekten.

Mont Claire Kontesi birkaç ay içinde en kötü şöhretli kadın haline gelmişti. Ton'daki mevcut erkeklerin yarısını ve evli olanların da iki katını sikmesiyle ünlenmişti.

Parmak uçları seğirdi. Yumrukları kıvrıldı. Giderek artan iç kargaşasının hoşgörülü bir dışa vurumuydu bu.

Ona saygısızlık eden her parmağı kırmak istiyordu. Onun tadına bakan her dili söküp atmak. Onun içinde zevk alan her serseriye serbest bırakmak.

İşte bu yüzden takıntı tehlikeliydi. Yanlış. Buna bir son vermeliyiz.

Olmayacağını da biliyordu.

Mont Claire Kontesi'nin İngiltere'ye dönüşü başlangıçta sakın geçmişti. Redmayne Dükü ve Düşesi'nin nişan suaresi ve ardından gelen düğünü, birkaç samimi akşam yemeği partisi ve sosyal toplantılar. Sadece heyecan yaratacak kadar ve iki yurttaşının yanından nadiren uzakta.

Nasıl bu kadar çok aşık edindiği bir mucize, *neden edindiği* ise bir muammaydı.

Onun maceralarına dair anlatılan hikâyeler de erkekler kadar çeşitliydi. Bazıları onun bir güvercin kadar nazik olduğunu, ustaca dokunuşlarında cıvıldadığını bildirdi. Diğerleri onun bir kedi yavrusu olduğunu, saldırgan ve oyuncu olduğunu, onu cennete götürürken mırıldandığını iddia etti. Yine de daha fazla aşık onun dişi bir aslan olduğuna yemin etti. Vahşi ve tutkulu, bir avcı ve bir kafir. Açlığı doyumsuz ve kükremesi kudretliydi.

Hangisiydi? Onun zevkleri ve yetenekleri de kendisinininkiler kadar geniş ve çeşitli olabilir miydi?

Tanrılar, ama öğrenmek için can atıyordu.

Gözlerini kısarak pencereden baktı ve görme yetisini kaybetmek üzere olan bir adam gibi onu seyretti.

Ne arzuluyordu? Neden bu kadar kötü bir kadın olmuştu? Kayıp ve acı onu, şiddetin bıraktığı boşluğu zonklayan, zorlayan, nemli günahların bir anlığına doldurduğu karanlık köşelere mi sürüklemişti? Bu boşluğu sert etler ve boyun eğen dudaklarla doldurmaya mı çalışıyordu?

Birbirlerine bu kadar mı
benziyorlardı? Bilmek
zorundaydı.

Çünkü onun dönüşü sadece tonun parlak yıldızlarını değil, gölgeleri de harekete geçirmişti. Adı lanetler ve ilahilerle fısıldanıyordu.

Ailesine olanlar hakkında ne biliyordu? Eğer bir şey varsa, şimdi bununla ne ilgisi vardı?

Gerçekten baştan çıkarıcı bir kız kurusu muydu? Yoksa yılan bir siren mi?

Dorset Şeytanı, sadece bu saplantıdan kurtulmak için bile olsa, bunu yemin etti.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Francesca, bir hayaletin varlığını hissedebileceği gibi bir bakışın kendisine yöneldiğini hissetti. Ya da iblisin. Vücudundaki ince tüyler kalktı ve pencereye doğru yöneldi. Dönüp bakma içgüdüleriyle savaştı. Boynu ağrıyana kadar gerildi. Ama sonunda pes etti, başı Ra'nın parlayan gözünü, yani güneşi bulmak için döndü.

Görüşüne düşen siyah gölgeyi göz kırparak uzaklaştırdı ve o akşam Cecelia Teague'in nişan gecesinde giyecekleri elbiselerin son provası için soyunan arkadaşlarına döndü.

"Bir kadının en büyük düşmanının ne olduğunu biliyor musun?" Francesca bütün gün yapmak için yanıp tutuştuğu konuşmayı başlatacak soruyu sordu.

Cecelia'nın parmakları durakladı, çorabı düzgün baldırından aşağıya doğru ancak yarıya kadar yuvarlanmıştı. "Sana göre o bir erkek, değil mi?"

"Teslimiyet," diye düzeltti Francesca, alnı endişeyle kırışarak. "Cecil." Cenevre Gölü'ndeki Chardonne Kız Enstitüsü'nde tanıştıkları ve yıllar süren dostluklarının temelini attıkları erkeksi takma adı kullandı. "Sen bilinen evrendeki en nazik ruhsun ve İskoçyalı'n senin hassas kalbini hırsları altında ezeceğinden endişeleniyorum. Bu kadar çabuk bir evliliğin tavsiye edilebilir olduğundan kesinlikle emin misin?"

Cecelia çorabının kalan kısmını çıkardı ve diğerini çözmeden önce metodik bir şekilde düzenledi. "Ne dediğini anlıyorum Frank ve endişen beni uygulandırıyor ama Ramsay sandığın kadar talepkâr biri değil. Benden boyun eğmemi değil, sadece anlayış göstermemi istiyor ve ben de bunu seve seve yapıyorum."

"Evet, ama-"

"Ben küçülen bir menekşe değilim." Cecelia tam boyunda duruyordu, korsesi ve donuyla bile geniş omuzlu bir Valkyrie gibi görünüyordu. Güzel, güçlü ve karşısına çıkacak her erkek için yıkıcı bir kadındı. Ancak kirpikleri utangaç yanaklarından aşağıya doğru süzülüyordu. "En azından artık değil."

En sevdiği renk olan menekşeyi giymemiş olsaydı, tartışması daha anlamlı olabilirdi. Ama hayır, Cecelia'yla ilgili hiçbir şey

Küçülüyordu; aslında, kararlılığı ve iştahıyla dev gibi bir adam olan Lord Başyargıç nişanlısıyla hayatın tadını çıkarmaya kendini adanmıştı. Kendi vücudu her zamankinden daha dolgun hale gelmişti.

Redmayne Düşesi Alexandra bir tabaktan çikolata seçerken, "Bütün erkekler senin arkadaşlık ettiğin grotesk cinler değil, Frank," diye alay etti.

Francesca'nın ağzı alaycı bir şekilde çarpıldı. "Biliyorsun, ben erkeklerden nefret eden biri değilim.

Ben sadece..."

"Onlardan nefret mi ediyorsun?" Cecelia yardımcı olmaya çalıştı. "Onları küçümsemek mi?"

Alexandra araya girdi.

İkisine de gözlerini devirdi. "Onlara güvenme."

"Sen de öyle yapmalısın elbette." Alexandra aceleyle Francesca'nın yanına gitti ve kombinezonuna dolanan bir kurdeleyi çekiştirdi. "Ancak ilginçtir ki hepimiz erkekler kadar kadınlar tarafından da ihanete uğradık ve gerektiğinde iki kat daha acımasız olabileceklerini öğrendik."

"Mükemmel bir nokta," diye onayladı Cecelia. "Kadınlardan da erkekler kadar iyi kahramanlar çıkar, ama tersinin de doğru olduğunu söyleyebilirim. Onlar harika kötü adamlar." Aynaya döndü ve ellerini kıvrımlarının üzerinde gezdirdi. "Bu vesileyle ikinize de birçok kadının gizli topluluklar, kötü adamlar ve şüphe yerine nişan balosu için hazırlanırken dedikodu yaptığını ve anlamsız şeylerden bahsettiğini hatırlatmak isterim."

Alexandra, koyu renk bukleleri muhteşem güneş ışığında kumral bir renkte parlarken, Francesca'nın kolunu nazik bir sitemle sıktı. "Özür dileriz, değil mi Frank?"

"Evet," diye mırıldandı, modacı birkaç asistanıyla birlikte içeri girip Cecelia'nın üzerine krem ipek ve dantelden bir şekerleme döküp kıvrımlarına göre şekillendirirken.

"Bir tanrıça gibi görünüyorsun," diye hayret etti Francesca. "Ben tam bir pisliğim."

Cecelia'nın safir gözlerinin kenarları sevgi dolu bir gülümsemeyle kırıştı. "Benim için endişelenecek kadar iyisin." Alexandra'ya döndü. "Ramsay senin kayınbiraderin, Alexander. Francesca'nın onun hakkındaki endişelerini, değil mi?" Alexandra cevap vermeden önce Francesca, "Adam için endişelendiğimden değil," diye araya girdi. "Sadece... bu kadar çabuk evlenmek istediğinizden emin misiniz? Hem kocanı hem de onun nefret ettiği işi onsuz sürdürebileceğinden

Sizi aralarında seçim yapmaya mı zorluyor?"

Alexandra mükemmel biçimli dudaklarını düşünceli bir duruşla büktü suçlulukla yere baktı. "İkiyüzlülük etmek *istemem* Cecil ama

İhtiyacınız olursa uzun bir nişan lüksüne sahipsiniz."

Cecelia bir günlüğüne düküyle nişanlanmış olan Alexandra'ya, bir de aynı yatakta iki kez yatmayan Francesca'ya baktı. "Siz ikiniz benden şüphe mi ediyorsunuz?"

"Tabii ki hayır!" Alexandra ona doğru uzandı.

Francesca, "Yeteneğinden, zekandan ya da yüreğinden şüphe etmiyorum, canım," diye açıkladı, "sadece hem evlilik mutluluğu içinde yaşama hem de kişisel egemenliğini sürdürme beklentinin biraz... iyimser olduğundan endişeleniyoruz, hepsi bu."

Cecelia istemeden de olsa boğucu bir hareketle dudak büktü. "Saf mı demek istiyorsun?" "Ben öyle bir şey demedim."

Alexandra yardımsever bir tavırla, "Bunu yüksek sesle söylemedi," diye düzeltti.

"İyimserlik ve saflık ne zamandan beri eş anlamlı oldu?" Cecelia ofladı pufladı. "Bir kadın, günün trendleri için yeterince alaycı olmadığını hissettirilmeden mutluluğu, tatmini ve aşkı umut edemez mi?"

Francesca, "Alaycı olmanı istemiyorum," diye karşı çıktı. "Sadece... dikkatli ol. Birkaç ay içinde, Londra'daki en başarılı kumar cehenneminin ve tonun en karanlık sırlarının yarısının sahibi olan zengin bir teyzen olduğunu öğrendin. Vurulduunuz, kaçırıldınız, yakın bir arkadaşınız tarafından ihanete uğradınız ve işiniz yerle bir oldu." Bu son olayları parmaklarıyla işaretledi. "İmparatorluktaki en huysuz, en inatçı, en huysuz İskoçlardan birini önce düşman, sonra da nişanlı yaptın-"

"Yakışıklı, sadık, zengin ve cömert olmayı unutmayalım-" Cecelia araya girerek sevgilisini savundu.

"Ve sen de onunla evlenmeyi kabul ettin, üstelik o hala senin kurumu yeniden inşa etmeni istemediği halde-"

"-ayrıca yerinden edilmiş kadınlar için bir okul ve işe yerleştirme programı-" diye düzeltti Cecelia.

"Ayrıca, o kızları mahzeninize kimin hapsettiğine dair soruşturma, tabirimi mazur görün, tam olarak sonuçlanmış değil. Yani çocukları satın alan kişiyi bulduk ama onları satın almaya niyetlenen kişiyi bulamadık. Tüm bunların üzerine bir de düğün yapmak sizce de çok erken değil mi?"

Cecelia başını sertçe salladı. "Dürüst olmak gerekirse, bu çok az, çok geç."

"Nasıl anladın?"

"Ramsay'i seviyorum." Cecelia'nın sesi, basit bir gerçeği ifade ederken olduğu gibi sakinleşti. "Onun karısı olmak istiyorum ve eğer hayatlarımız hâlâ tehlikedeyseniz, bu

Mümkün olduğunca çabuk evlenmem en iyisi mi? Yarının garanti olmadığına farkında olduğum için istediğim hayatı yaşamam mı? Neredeyse otuz yaşındayız Francesca. Eğer evlenecek ve çocuk sahibi olacaksak, şimdi tam zamanı."

"Ama..." Francesca göğsünde bir delik açan tartışmayı neredeyse ısırarak bastırıyordu. "Evlenmeyeceğimize yemin ettik." Ömür boyu Kızıl Serseriler olmaları gerekiyordu. Üç Silahşörler. Maceralara atılacak, yaramazlık yapacak ve hayat denen bataklıkta birbirlerine yol göstereceklerdi.

Şimdi bunu tek başına yapmak zorundaydı.

Alexandra başını Francesca'nın omzuna yasladı, empati ve anlayışla. "O sözü verdiğimizde genç, düşüncesiz, travma geçirmiş kızlardık. Her şey çok değişti, değil mi?"

Belki de onlar için. Alexandra dükünü bulmuştu ve dük onun hem gerçek hem de hatırladığı ejderhalarını öldürmüştü. Cecelia görünüşe bakılırsa Ramsay'in kendisine denk olduğunu düşünüyordu, yumuşak olduğu kadar sert bir İskoç'tu. Hoş olduğu yerde güçlü ve iğrenç bir şekilde ona aşıktı.

Francesca'nın elinde ne vardı? İntikamı. Ona yaklaştığını hissedebiliyordu ama sinir bozucu bir şekilde ulaşamayacağı bir yerde duruyordu.

Bu onu her an tüketiyordu. Eline geçirdiği herkesle sahte aşk yaşamakla bu kadar meşgulken gerçek sevgi için ne vakti vardı?

Ya intikam arayışından kurtulduysa? O zaman ne olacaktı? Elbette o ve Kızıl Haydutlar hâlâ arkadaşı -en iyi arkadaşı- ama artık sadakatleri bölünmüştü. Aşk ve aile dostluktan önce gelirdi. Ve düşmanlarının cesetlerini kim gömmüş olursa olsun, arkadaşlarının kalplerinde kendisine daha az yer olduğunu söyleyebilirdi.

Bu düşünce onu melankoliden neredeyse çıldırtıyordu ama bunu itiraf etmeden önce öldü.

Cecelia kürsüsünde döndü ve neredeyse acı veren bir mutluluk ifadesiyle elbisesini kalçalarının üzerinde düzeltti. "Frank," diye sordu. "Bütün bunlar bittikten sonra... sence hiç evlenecek misin?"

Francesca bunu düşündü. Her türlü aile saadetini hayal etmeye çalıştı ve yüzünü buruşturdu. Bir zamanlar evlenmek istemişti ama... bu daha önceydi. Declan Chandler'ı kaybetmeden önceydi.

"Bir erkekle mutlu olmamın imkânsız olduğunu düşünüyorum," diye cevap verdi. "Neden?"

"Çünkü bir kocanın yönetimine tahammül edemezdim ve yine de benim tarafımdan yönetilecek bir erkeğe saygı duymaz ya da onu arzulamazdım." Omuz silkti

muamma.

Cecelia güldü. "Sana karşı koyacak cesarete sahip bir adam bulman gerekecek."

Alexandra bilgece, "Ve geri çekilme bilgeliği," diye ekledi.

"Bana öyle bir adam gösterin, hodri meydan." Francesca, modacı ve küçük asistan ordusu nişan ve düğün haftası eğlenceleri için gelinlikleriyle dönene kadar onların eğlencesini paylaşmaya izin verdi.

Bu akşamın balo elbisesi, dramatik siyah kordonlu ve düşük korsajlı dantelli adaçayı yeşili bir şekerleme, onu hiç olmayan kıvrımlara sahipmiş gibi gösteriyordu. Madam Jaqueline Dupris'i kullanmasının nedeni de ; silahlar, tonikler ve saklaması gereken diğer her şey için ekstra cepler de dahil olmak üzere kendisine özel birkaç değişiklik yapmıştı.

Ertesi sabah teslim edilecek olan sonraki elbiseler için son dakika değişiklik notları alındı.

Evrakları imzalarken, şapka ve elbise kutularını uşaklara verirken ve viskisini her zamankinden daha büyük bir zevkle yudumlarken, zevkle örtülmüş pencereye doğru bakarken huzursuz bir farkındalık onu rahatsız ediyordu.

Güneş ışığı ... neydi? Dikkatli mi? Bekliyor muydu? Yoksa dramatik mi davranıyordu? Mevsimsiz yaz sonu sıcaklığıyla hiçbir ilgisi olmayan bir sıcaklık teninde gezindi. Sanki yabancı bir bakış ona dokunmuştu. Etrafına sıkıştırdığı sanat ve yapmacıklığın ötesine, derisinin ve kaslarının içinden, altındaki soğuk ve yalnız karanlığa bakıyordu.

O anda kendini bir yabancıya açılmış bir günlük gibi hissetti ama bunu yapmak için hiçbir nedeni yoktu.

Tedirgin şekilde Strand'ın köşesinden parlak, bulutsuz ufka kadar işlek caddeyi taradı. Sıra dışı hiçbir şey görünmüyordu. Aşağıda gizlenen ya da yolun karşısındaki pencerelerden bakan garip adamlar yoktu. Her yerde insanlar vardı ve o da oldukça sıradan bir gün geçiren Londralı kalabalığından sadece biriydi.

Öyleyse neden güneşin sıcaklığı onu giysilerinin katmanlarını sıyırmaya ve bedenini güneşin sıcaklığına maruz bırakmaya çağırıyordu?

Belki de bu şehir onu delirtiyordu.

Yansıma bir kez daha gözlerini kamaştırdı ve Cecelia'nın rahatsız edici derecede gözlemci değerlendirmesiyle yüzleşmek için geri döndü, çünkü arkadaşı ona yaklaşmıştı. Cecelia'nın kaşlarının arasında endişeli bir kırıksıklık belirirken, cildini nadiren gelen güneş ışığından korumak için şemsiyesini açtı. "Sen gitmeyeceksin..."

Yani... Lord Brendan'la eve gitmeyeceksin, değil mi? Nişan partimin olduğu gece?"

"Elbette yapacağım. Yaklaşıyorum. Bunu hissedebiliyorum. Bir sonraki yatak arkadaşım aradığım bilgiyi bana verebilir."

Alexandra aceleyle taktığı şapkasını düzelterek diğer tarafına geçti. Servetleri ve statüleri ne olursa olsun, Kızıl Haydutlar bu tür gezilerde genellikle birbirlerinin hizmetçisi olarak hizmet ederlerdi, böylece rahatça konuşabilirlerdi. "Frank... bu adamlarla yaptığın şey güvenli değil. Ya biri sana zarar verirse ya da daha kötüsü olursa?"

"Hain planları olan herkesin benden korkması gerektiğini çok iyi biliyorsun." Francesca göz kırptı ve içinde küçük bir tabanca bulunan cebini okşadı. Onlara çizmesindeki bıçağı hatırlatmasına gerek yoktu, bir diğeri de kolundaydı.

"Elbette savaş eğitimi aldığınızı biliyoruz." Cecelia herkesin içinde daha gizli kapaklı konuşuyordu. "Ama... ah, bilmiyorum... bunu söyleyemem bile."

"Ne diyeyim?"

Alexandra ve Cecelia, Redmayne Düşesi ilerlemeden önce bakıştılar. "Söylentiler tahmin edilenden daha hızlı yayılıyor..."

"Seks için yanıp tutuşan bir kız kurusu olduğumu mu?"

Alexandra işlek caddede bir aşağı bir yukarı bakarken şeftali rengi yanakları karardı. "Şey... evet."

Francesca umursamaz bir omuz silkti. "Onların ne dediği beni neden ilgilendirsin ki? Benden ne unvanımı ne de servetimi alabilirler. Kabul etmelerinin hiçbir anlamı yok ve intikamımın yanında itibarım bir işe yaramaz."

Arkadaşları cevap veremeden, ağır paçavralar ve solmuş yünlerden oluşan bir bulanıklık, hamalın kutularına çarptı ve elbiseler, tuhafiyeler ve tuhafiyeler bir paket kağıdı ve kurdeleler fiskiyesinde dağıldı.

Çürük dişli, kıvrıcık gri saçları yıpranmış bir kasketin altından görünen iri yarı yaşlı bir adam, bir dizi ipek kombinezon ve iç çamaşırının üzerinde kıvranıyor, sıkıntı içindeki bir martı gibi ciyaklayıp duruyordu.

Uşağı Ivan, adamın yanına gitti ve onu sert bir dille azarlayarak uzaklaştırdı.

"Geri çekil Ivan ve zavallı adamın kalkmasına yardım et." Ivan isteksizce sol omzunu tutarken Francesca kaldırım taşlarının üzerinden oflaya puflaya adamın sağ omzuna uzandı. "Ne oldu burada? İyi misiniz efendim? Tıbbi yardıma ihtiyacınız var mı?" Hızlı soru sorma eğilimi, üstesinden gelecek disiplini toplayabildiği bir şey değildi.

Şaşırtıcı derecede ağır, inanılmaz derecede sağlam adamı yerden kaldırmak beklediğinden daha fazla güç gerektirdi ve adam kendi toparlanmasına yardımcı olmak için hiçbir şey yapmıyor gibiydi. Ellerin altındaki omuzlar yaz için çok fazla kat giysiyle doluydu, bu da onu iki katı büyüklükte gösteriyordu. Kambur durduğu için boyunu ölçmek imkânsızdı, paltosunun altındaki sırtında, kendi boynunu da ağrıtan bir kambur vardı.

"Kol yok. Kolum yok," diye mırıldanırken ayağı takıldı ve kışını yarı dik bir pozisyona getirdi. Ceketine ve kışına vurarak havaya, bir insanın sokakta tek başına toplayabileceğinden daha fazla toz yaydı. "Lanet romatizmam yine azdı. Bana bir baston getirebilir misin aşkım?" İşaret ettiği parmağının tırnağı, parmaksız eldivenlerini lekeleyen kirle kaplanmıştı. Bunun kaynağını düşünmek istemedi.

"Elbette." Almak için eğildi ve ona dokunmamaya dikkat ederek uzattı. "Yaralanmadığına emin misin?"

"Gururumdan daha fazla değil," dedi topallayarak yürürken, sargılarından kurtulmuş birkaç giysinin üzerine basarak.

Francesca irkilmemek için elinden geleni yaptı.

"Mildred'im, nereye gittiğime dikkat etmediğim için hep peşimde. Bir palamar direği kadar kalın olduğumu söylüyor." Yere baktı ve şimdi yoldan ve yamalı botlarının tabanlarından kirlenmiş olan bir çift atılmış çekmeceye aval aval baktı. "Bütün bunlar da ne?" Eğilip narin ipekleri topladı ve tekrar eğilip balo elbisesinin eteğini çekiştirmeye başladı.

Geniş bir gözle onu inceledikten sonra, bir dedektifin daralmış bakışlarıyla dikkatini ona çevirdi. "Daha sonra lüks bir yere mi gideceksiniz? İyi bir hanımefendisiniz, değil mi? Bunu söyleyebilirim."

Bunu çözmek için büyük bir araştırmacı olmak gerekmiyordu. "Aslında bir balo, tabii o zamana kadar elbisemi temizleyebilirsem." Elbisesine uzanırken sabırsızlığı ses tonuna sızmakla tehdit ediyordu. Bir servete mal olmuştu ve şimdi temizlenmesi de bir servete mal olacaktı. Bu gece için başka bir elbise giymesi gerekebilirdi.

Bir süre sonra bir kalabalık toplanmaya başlamıştı, çiftler ve işadamları daha yavaş geçerek onların gidişatını izliyordu.

Francesca böyle saçma duygulara eğilimli olsaydı aşığılanırdı.

Kirli bir gülümseme adamın yüzünü yararak Francesca'nın bakmaya kıyamadığı üç kararmış dişi ortaya çıkardı. "Ne oldu şimdi! Sanırım sen en güzel şey olacaksın... bekle bir tik. Seni tanıyor muyum?"

"Tanıştırıldığımızı sanmıyorum." Alexandra, Cecelia ve uşaklar kutuları geri almak yeniden düzenlemek için ellerinden geleni yaparken o da arabasına doğru ilerlemeye başladı.

Büyük, kirli parmağını dramatik bir şekilde salladı. "Ünlü falan mısın sen? Seni gazetelerde gördüm."

"Bu pek değil..."

"Neden!" Yüzü tanıdık bir ifadeyle aydınlandı. "Siz o müsrif kontessiniz. Mont Claire'di, değil mi?" Kalçasını tokatladı. "Vay hoppa teyze, hanımına kraliyet ailesi tarafından ezildiğimi söylemek zorunda kalacağım."

"Kraliyet ailesinden sayılmaz-"

"Ve eğer kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, senin için bana bir tane daha vuracak. Benim Mildred'im bir tuğgeneraldir, o devasa ayakkabılarla onları ezmek için beni tetikte tutar, Tanrı onu sevsin."

Cecelia, uşakların her şeyi arabaya doldurup daha az göz önünde olacakları bir yere götürmelerine yardım ederken Francesca'nın arkasından attığı kahkahayı gizleyemedi.

"Peki, efendim." Francesca elini çantasına atarak bir bozuk para çıkardı. "Lütfen bunu Mildred için bir hediye olarak kabul edin ve düşüş için özürlerimi iletin." Kimin hatası olduğunu bilmiyordu ama tüm bu işi bitirmeye hazırdı.

"Çok nazıksınız leydim, çok nazıksınız." Adam parayı kadının elinden kaptı ve neredeyse aşağılayıcı bir titizlikle inceledi.

"Hiç de değil," diye mırıldandı. "İyi günler Bay...."

"Thatch, Bay Edward Thatch." Eli şaşırtıcı bir hızla uzandı ve öpmek için eldivenli parmaklarını kopardı.

"Bay Thatch." Elini geri çekmeden önce biraz fazla uzun süren öpücüğe katlandı.

"Balonuzun tadını çıkarın leydim," dedi şapkasını eğerek.

"Teşekkür ." Francesca uşağının elini itti ve arabanın ilk basamağına çıkmadan önce onu şoförün yanına gönderdi.

"Ölümler hikâye anlatmaz," dedi Thatch'in arkasından gelen hırıltılı sesi, samimi bir fısıltıya dönüştü. "Ama hayaletler için gölgelere dikkat et, sırlarını çok çabuk ifşa ederler."

Bir ürperti onu , nefessiz kaldığı bir an boyunca omurgasını felç etti ve sonra arkasını döndü. "Neden öyle dedin-?"

Sokakta hayat vardı ama romatizmalı Bay Thatch hiçbir yerde yoktu.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Dorset Şeytanı kendini ne kadar temizlerse temizlesin, Francesca Cavendish'in izini silemiyordu. Burun deliklerinden değil. Ellerinden. Dudaklarından.

Denemediği için de değil. Knightsbridge'deki sıra evine girdiğinde ilk iş olarak peruğunu ve protez burnunu çıkarmıştı. Dişlerindeki siyah cilayı temizledikten sonra diğer her şeyi çıkarmış ve sipariş ettiği sığ banyoya dalmıştı.

Saçma sapan katmanların arasından sadece omzuna dokunmuş, o da sadece eldivenini öpmüştü.

Ama onun üzerinde oyalandı. *Tanrım*, onunla kaldı mı? Akla gelebilecek her şekilde. Kokusu o gittikten sonra da kaldı. Bir parfüm değil, daha yumuşak, daha dürüst bir şey: yıkanmış keten ve narenciye. Şehrin daha güçlü kokularını onun hoş kokusu lehine yok ediyordu.

Onun sesi. O kadar alaycı bir ses ki, ay ışığının melodisi bir kadında pek sık rastlanmayan kendinden emin bir alaycılıkla yan yana geldiğinde sapkın bir muziplikle tizleşiyordu.

Bir de onu hissetmek vardı. Gerçi bunu bilecek kadar tatmamıştı. Onu yerden kaldırmaya yardım etmişti, ki bu da onun ağırlığını ikiye katladığı için hiç de kolay bir iş değildi.

Ağlayan bir söğüt kayışından daha fazla fiziksel varlığı olmayan bir kadın için ne büyük bir güç.

Tadı neye benziyordu?

Soru onu öylesine özlemle, öylesine arsız bir açlıkla çarptı ki, iki kez yutkundu.

Dorset Şeytanı kaygan, sabunlu parmaklarını göğsünün üzerinde gezdirdi, kaburgalarının çıkıntılarını tepeledi ve güneşe, onu düşününce bilmem kaçınıcı kez şişen sikinin suyun altında titreştiği yere doğru eğildi.

Francesca Cavendish.

Daha önce de aynı mekânı paylaşmışlardı. O yılın başlarında Redmayne Dükü'nün bahar suaresinde onunla tanıştırılmıştı. O zaman onun eldivenini öpmüştü ve bu temas onu heyecanlandırmıştı. O kadar ki neredeyse gardını ve rolünü düşürecekti.

Neredeyse.

Bu sefer kendini hazırlamıştı. Ya da öyle sanıyordu. Zihinsel olarak kendini cazibesinden vazgeçirmek için elinden geleni yaptı. Kadın, bir baştan çıkarıcıya atfedilen cinsel özelliklerin hiçbirine sahip değildi. Konuşulacak kıvrımları yoktu, sadece uzun, esnek uzuvları vardı. Ne ağırbaşlı ne de itaatkârdı, ama çoğu zaman isyankârlık derecesinde edepsizdi. Gülümsemesi geniş, çenesi keskin ve bakışları değerlendirciydi. İnançla ve sınırsız, açık sözlü bir güvenle konuşurdu.

Hiçbir erkek mükemmel metresi tartışırken böyle şeyleri sıralamaz.

Ve yine de... o, sadece en şanslıların tadabileceği bir lezzet gibi erkekten erkeğe dolaşan bir kadındı.

Bu düşünce aletindeki ısıyı ve basıncı bir valf gibi serbest bıraktı, damarlarında bir ... neyin parodisi olarak dağıttı? Öfkenin mi? Sahip olma mı?

Karnının altındaki eli, kötü hedefine ulaşmadan yumruğa dönüştü.

Francesca Cavendish tehlikeliydi. Kim tahmin edebilirdi ki?

En son karşılaştıklarında Vincenzo de Flor'du, İtalya'nın Kont Armedianno'su. Aylarca güneş altında kaldığı için siyah saçlı ve esmerdi. Kendini Romalı gladyatörlerin ve tanrıların soyundan gelen birinin doğal olarak taşıyacağı gibi taşıyordu. Kendinden emin ve gözü kara. Aşırı derecede. Cecelia Teague'in amacı olan Lord Ramsay'i Kızıl Konsey'le ilgili olarak araştırıyordu.

Daha sonra Ramsay'in amiri Lord Şansölye'nin başından beri kötü adam olduğunu öğrenmişti.

O gece gerçek bir şeytan olmuştu. Cecelia Teague ile flört edip skandal yaratmış ve bu süreçte Ramsay'i öfkelenlendirmişti.

Normalde eğlenirdi ama o odadayken eğlenemezdi. Sadece birkaç adım ötede. Havayı ve alanı paylaşıyordu. Francesca'nın pişmanlık duymayan ve kesinlikle kadınsı olmayan müstehcen kahkahasının sesi vücuduna zevk dalgaları yayarken dikkatinin dağılmaması için elinden gelen tek şey buydu.

Onunla birkaç kez göz göze gelmişti. Yani, onu bakarken yakalamıştı. Ona bakarken. İşte böyle.

Sanki kendisi güneşti ve onun yörüngesine çekilmeyi bekleyen bir buz, kül ve gölge yığını olduğunu zaten biliyordu. Onun sıcaklığına dokunmak için can atıyordu.

Bu garipti, çünkü Mont Claire Kontesi yatağındaki sıcaklıkla tanınsa da, kalbindeki buzla da aynı derecede ünlüydü.

Kendi soğukkanlılığına sığındı ve kızın içinde tutuşturduğu cehennemin onu yok ettiğini gördü.

Unutamıyordu... onun iddia ettiği kişi olduğuna inanmıyordu.

Ve bunu öğrenmenin tek yolu da onu soymak ve kıvrak ve kremse vücudunun her santimini incelemektir.

Dorset Şeytanı bu düşünceden etkilenererek ayağa kalktı, banyodan çıktı ve kurulamak için askılıktan bir havlu aldı.

Şimdi onun için kim olacaktı? Kimi arzulayacaktı? Kime yaklaşmasına izin verirdi?

Şeytan ayrıntıda gizlidir derler.

Ona sahip olduğunu iddia edenlerin zihinsel dosyalarını karıştırdı. En son Lord Colfax.

O iğrenç ihtiyarın, kızın kalçalarının arasına girdiğini düşünmek, onu midesinden kaçmakla tehdit eden bir asit öğürmesiyle savaşmaya zorladı.

Adam onu baştan çıkarmak için ne yapmış olabilirdi ki? Birkaç hafta önce Savoy'daki öğle yemeğinden Terence Folsom'la öğleden sonra buluşmak için ayrıldığında her şey anlam kazanmıştı; adam zarif tavırları ve hoş gülümsemesiyle azgın bir gençti.

George Randle iri yarı bir adam olduğu için birkaç kaşın kalkmasına neden olmuştu, ama zekâsı ve zenginliği onu hem hanımların hem de sosyete kızlarının gözdesi haline getirmiş görünüyordu.

Doğuştan çapkın kont Henry Blankenship, geceyi onunla geçirdiğini iddia ettiğinde kimse ona inanmamıştı ama sonra Percy Morton'la sevişme notlarını değiş tokuş etmişlerdi. Bu olay herkesi şok etmişti, çünkü herkes Morton'un sadece başka erkeklerle yatmakla ilgilenen bir sapık olduğunu fısıldıyordu.

Sevgililerinin listesi bundan sonra daha çeşitli ve tuhaf hale geldi.

Bir adamı akşam yemeğinden vazgeçirmeye yeterdi. Sadece bu da değil, işini çok daha zorlaştırıyordu ...

Zevkleri tahmin edilemeyen bir kadın nasıl baştan çıkarılabilirdi ki? Kesinlikle fiziksel bir tipi yoktu. Gençleri ya da yaşlıları da tercih etmiyordu. Esmer ya da solgun.

Hepsi de unvanlı değildi, sinir bozucu derecede çeşitli sevgilileri vardı. Biri mahkeme memuruydu. Bir diğeri bankacıydı ve o da onu ikiz kardeşiyle paylaştığını iddia eden bir spekülâtör tanıyordu.

Diğerlerinin çoğu lorddu.

Hepsinin ortak bir noktası vardı. Kendi alanlarında büyük bir nüfuza sahiptiler. Genel olarak olması gerekenden daha fazla.

Leydi Francesca Cavendish'in güçten etkilenmiş olması mümkün müydü?

Çünkü güç, onun yapabileceği bir şeydi.

Aynasının önünde durmuş, güçle sertleşmiş vücudunu inceliyordu. Elbette, kaslı formunun çukurlarını ve kabarıklıklarını kuruturken bile, gücün kaba kuvvetten çok daha fazlası olduğunu anladı.

Kontroldü. Disiplin. Zenginlik. Etki. Karizma. Kendine ve başkalarına hükmetmekti. Güç korku ve sevgiydi, kıskançlık ve hayranlıktı.

Ve bunların hepsini manipüle edebiliyordu.

Soru şuydu: Gücünü onun için özellikle nasıl kullanabilirdi? Kız ona ne şekilde tepki verecekti? Hangi güç onu sürünün üstüne çıkarırdı?

Nefret ettiği yüz hatlarına, her zaman örttüğü saçlarına, boğucu kâbuslar görmesine neden olan gözlerine baktı.

Aynadaki adamdan da en az hafızasındakinden nefret ettiği kadar nefret ediyordu...

Bütün bunlar onun suçuydu.

Aklından gözünün önünden geçirerek işe koyuldu.

Başka biri olmak o kadar da zor değildi. Elbette, aksesuarlar ve protezler yardımcı oluyordu ama bunlar kimseyi uzun süre kandıramazdı. Gerçek sanat küçük şeylerdeydi. Çenesinin itiş, kaşlarının şekli ve hareketi, dudaklarındaki ve yanaklarındaki gerginlik. Tanımlanamayacak kadar küçük kaslar, tanınmayacak tavırlara sahip bambaşka bir insan yaratmak için çalışıyordu. Biri diğerine aşına olduğunda, tanınmasını sağlayan yüzlerinden daha fazlasıydı; aynı zamanda duruşları, uzuvlarının hareketleri, ses tonları ve tonlamalarıydı. Tanımlanamayan enerji ya da enerjisizlik.

Kontes neyi tercih ederdi?

Ağzı sert, sıkı ve tavizsiz mi olmalı? Yoksa sade ve nazik mi? Güç için mi doğmuştu? Belki de bir lord, kendini beğenmiş bir havası ve bomba gibi bir zekâsı vardı. Yoksa onu ele mi geçirdi? Tüketti mi? Bir politikacı mı? Kraliçe'nin kürsüsünde gözü olan ağırbaşlı, kurnaz, hayır, *işbirlikçi* bir yargıç mı?

Hmmm... bir avukat hiçbir şeyden şüphelenmeden daha fazla soru sorabilirdi, bu da davasına yardımcı olurdu. Öte yandan, bir lord

daha fazla iç ...

Kararını verdi. Kızıl peruğuna ve soluk pudrasına uzandı, İtalyan kontu olmak için aylarca hazırlanırken elde ettiği bronzluğun tamamını kaybetmemiştir.

Ovalama sırasında birkaç tırnağını atladığını fark edince eli pudraya dolanmadan önce durakladı. Elleri hâlâ Edward Thatch'ın elleriydi, gevşek bir dile ve mükemmel bir kulağa sahip, ayaktakımını kışkırtan Doğu Ender'in elleri.

Tırnaklarını titizlikle keserken, kendini aynaya bakarken yakaladı. Gözlerini de geri kalanıyla birlikte değiştirebilmeyi diliyordu. Kahverengi, altın ve yeşil benekli. Tek gerçek sorumluluğu, onunla ilgili tanınabilir tek şey. Onların arasından Dorset Şeytanı her zaman dünyaya bakardı.

Gerçekten herkese benzeyebilirdi. Herkese. Ve hiç kimseye.

Ama gözleri hep aynı kaldı.

İçinden bir soru fısıldayarak nefesini kesti.

Kimsin sen?

Hep aynı cevabı verirdi. *Ben bir sahtekârım. Çünkü eskiden olduğum kişi ol.*

Francesca Cavendish tatlı, uysal, yufka yürekli bir kızıdır.

Artık tatlı değildi. Ama Edward Thatch'e karşı nazikti... Nazik bir ağız olan nazik bir sahtekâr.

Sikinin etrafına sarılmasını istediği türden bir ağız.

Lanet olsun. Kırmadan önce aynadan uzaklaştı.

Her zaman soğuk bir çizgisi vardı. Şimdi neredeydi? geri istiyordu, böylece onu ortaya çıkarabilir, kırabilirdi. Çünkü onun adını başka bir kadın almış olabilirdi. Francesca Cavendish'in sahip olduğu bir şey eksikti. Sol üst dudağında koyu bir çil, neredeyse bir doğum lekesi. Hatırladığı, hayal ettiği gibi değildi ve yıllar boyunca pek çok şey hayal etmişti.

Francesca Cavendish'in gizemini çözmek için topa ulaşması gerekiyordu.

Şansa bakın ki, özdeşim kurduğu iki adam da Cecelia'nın balosuna davet edilmişti ve her zamanki gibi sadece biri katılacaktı.

Bu adamlar bilinen nedenlerden dolayı asla aynı çevrelerde koşmadılar.

Mont Claire Kontesi'nin davete katılmasının tek nedeni bu değildi.

Eski Lord Şansölye Sör Hubert haftalardır sorgulanıyordu. Cecelia Teague'in şirketindeki reşit olmayan kızları onun bilgisi dışında kaçırın ortağının adını vermişti.

Lord Brendan Murphy. Bayan Teague'in küçük suaresine de davet edilmiş olan gizli bir ordunun generali. Bugün pek çok soru cevaplanacaktı, hem de yardıma muhtaç kadın ve çocuklar için düzenlenen bir hayırseverlik etkinliğinde.

Ne kadar da uygun.

Lord Brendan İrlandalı olduğu için, Dorset Şeytanı İskoç olarak gitmeye karar verdi. Bir markiz. Hiyerarşide daha üstte, ama ahlaksızlık ve kötülüğe eğilimli.

Ne de olsa ahlaksızlık şeytanın sevgililerini bulduğu yerdi ve Leydi Francesca bunu herkesten daha iyi biliyordu.

Dorset Şeytanı hayatı boyunca pek çok isme cevap vermişti. Hiç kimse olmayı seçmişti ve böylece herkes olabilirdi. Karanlıkta bir hayalet ve günahları sonunda onu yakaladığında kimsenin özlemeyeceği bir adam.

Ama Francesca Cavendish için o bir zamanlar Declan Chandler'dı ve Mont Claire'de geçirdiği birkaç kısa yıl bildiği tek mutluluktu.

Yıllar önce küçük bir çocuğun kalbini çalan kız olmayabilirdi ama en azından bir sahteyi mahvetmeden önce bir fanteziyi baştan çıkarabilirdi.

ALTINCI BÖLÜM

Francesca balo salonunu tararken Kraliçe'nin Yüksek Mahkemesi'nin Lord Başyargıcını kaburgalarından dirsekledi. "İki dakika üst üste gözlerini hedefinden ayır ve bana hangisinin Lord Brendan olduğunu söyle." diye sordu.

Cassius Gerard Ramsay, onu tanıyanlar için *Ramsay*, Viking genişliğindeki gövdesinde kadının kemikli dirseğinin battığı yeri ovuşturdu.

"Şurada, seyrek sakallı ve sadece en şaşırtıcı fantezilerine uyan yelekli." Ramsay hareketindeki tüm incelikten dolayı doğrudan işaret de edebilirdi ve Francesca'nın susup en yakın arkadaşının nişanlısını yakalamaması için her şeyi gerekiyordu.

"Başka tarafa bak, seni aptal," diye tısladı. "Onu gün gibi görüyorum."

Ramsay bariz bir tiksintiyle burnunu kırıştırdı, onun kadar otoriter ve heybetli bir adam için tuhaf bir çocuksu hareketti bu. Francesca o anda Cecelia'nın ona olan bağlılığını objektif olarak anladı. Adam bir Amerikan kızılağacı kadar uzun ve genişti, mizah anlayışı da ona uygundu ama buz mavisi gözleri ve sarı saçları sert, neredeyse vahşi yüz hatlarını tamamlıyordu... tamamen hödükçe değildi. İskoç barbar bir devi çekici bulan biri için çekici olabileceğini düşündü. Ama bakmadı. Francesca dişlerini sıkarak, "Hâlâ bakıyorsun," diye uyardı.

İzliyor olabilecek herkes için gülümsemesini genişletti. "Bu kadar bariz olursan tanışma faslımızı mahvedeceksin."

Ramsay'ın yüz hatları tiksintiyle buruşmaya devam etti. "Onunla gitmek istediğine emin misin?" Adamın içinde gözle görülür bir ürperti dalgalandı. "O kadar... çirkin ki."

"Cambridge eğitiminin size açıklayıcı bir belagat kazandırdığını görüyorum lordum." Francesca gözlerini devirdi ve sırttı, ama onun ciddi ve endişeli bakışıyla karşılaşınca ayıldı.

Bu duygudan rahatsız olarak bakışlarını başka yöne kaydırды. "İyi olacağım. Ben her zaman iyiyimdir."

"Sen öyle diyorsan." Rahatsız bir şekilde boğazını temizledi. "Cecelia senin için endişeleniyor, hepsi bu."

"Cecelia herkes için endişelenir. Bu onun hem en sinir bozucu hem de en harika özelliği."

Bunun üzerine Ramsay teselli edici bir kahkaha attı. "Sorduğum için beni bağışlayın Kontes, ama genç kızlardan hoşlanan bir adamı nasıl baştan çıkaracaksınız? Siz tam olarak... yani..."

"Ben kurumuş yaşlı bir kız kurusu muyum?"

Her zaman asık suratlı olan yüz hatları kederle buruştu. "İma etmek istememiştim."

"Bunu fazla düşünme, ama benim de kendi yöntemlerim var." Elindeki şarap kadehini yanından geçen bir uşağın tepsisine bırakarak, o muhteşem şaraptan bir yudum daha aldı ve Ramsay'den uzaklaşıp hedefine doğru ilerledi.

Lord Brendan Murphy. Konseyde yüksek mevkideydi ve Ramsay'le ikisi de bunu biliyordu. Cecelia'nın işiyle ilgili son fiyaskoyla bir ilgisi olduğundan şüpheleniyorlardı ve Francesca'nın tek yapması gereken kanıtı ondan almaktı. Öyle ya da böyle.

Üç valsle dans kartındaydı ama baştan çıkarma oyununun yarısı yakınlıktı. Göz teması. İltifat dolu bakışlar. Coy gülümsemeleri. Tüm bu sıkıcı saçmalıklar.

Dans pistinin kenarlarında dolaştı, sağındaki refakatçilere ve duvar çiçeklerine başını salladı ve solunda dönen çiftler için bolca yer bıraktı.

Cecelia, Francesca'nın tanımadığı, kendisinden beş santim kadar kısa, biraz sakar bir adamla vals yapıyordu. Boy farklılığı ne iyi huylu arkadaşını ne de partneri rahatsız ediyor gibiydi ama Ramsay'e şöyle bir bakınca, huysuz İskoç'un kısa boylu adamın gözlerinin nereye takıldığından pek hoşlanmadığını anladı.

Cecelia'nın cömert göğüsleri.

Francesca gülümsemesini bastırarak şarabını yudumladı ve Murphy'ye döndü.

Avına yaklaşmadan önce, tanıdık bir his vücudundaki ince tüyleri kaldırdı. Garip bir sıcaklık ve soğukluk ikilemi. Bir tanrının bakışı ya da bir hayaletin varlığı gibi bir şey. Dürüst olmak gerekirse, bu onda bir huşu ve biraz da korku yaratmıştı.

Dönerek, şampanya kadehinden bir yudum aldı ve bu bahaneyle iç içe geçmiş, ısıltılı, dönen eğlence kitlesini taradı.

Orada. Balo salonunun karşısında. Bir adam hareketsiz durarak dikkat çekiyordu. Derin gözlerinin gölgesinden ona bakıyordu.

Ve böylece, insanlarla dolu aşırı sıcak bir odada tamamen yalnız kaldılar. O ve hayalet.

Francesca onun gerçekten de hayal gücünün bir ürünü ya da ölülerin hayaleti olmadığından emin olmak için birkaç kez gözlerini kırptırdı.

Hayır, hâlâ oradaydı. Bakıyordu.

Garip bir şekilde rahatsız olan Francesca, umursamaz bir tavır takındı. Başkaları geri çekilecekken o kadehini hafifçe kaldırarak kadeh kaldırdı.

Seni görüyorum. İzlediğini görüyorum.

Bir sonraki düşüncesi, onu daha önce nasıl kaçırdığını merak etmek oldu.

Tertemiz, zarif kıyafetleriyle tezat oluşturan sert hatlara ve hakim bir kaşa sahipti. Burnu geniş olmaktan ziyade kalındı ve ağzı tanımlamaya meydan okuyordu. Bu onu baştan çıkarmamalıydı. Bu kadar zor olmamalıydı.

Bakışları gibi sert.

Görünüşe göre her tarafı sert bir adamdı ve olağanüstü formdaydı. Ramsay kadar iri yarı ya da Redmayne kadar uzun boylu ve tıknaz değildi ama orta boylu, kalabalığın içinde durmak için yetiştirilmiş bir adamdı.

Teninin solgunluğu, kaygan kumral saçlarının mükemmelliği ve duruşunun şıklığı, bir şekilde onun geri kalanıyla uyumsuz görünüyordu. Sanki bir zamanlar vahşi bir şeymiş de yeni ehlileştirilmiş gibiydi. Belki de bir sporcuydu?

Adam tek kelimeyle çarpıcıydı.

Onun bu hareketine karşılık olarak dudağı büküldü ve köşeli çenesi başını sallayarak eğildi. Kusursuz bir duruşla ilerledi, aşırı bir otorite ve öylesine kasıtsız bir tehdit yaydı ki insanlar o daha bir adım atmadan kenara çekildi. Hem itilmiş hem de büyülenmiş olan kalabalık, onun dinamik varlığının gücünden uzaklaştı ve ancak o zaman kendilerini içgüdüsel olarak bunu yapmaya iten şeyin ne olduğuna baktılar.

Bazıları onu tanıyor gibiydi ve yanlarından geçerken birkaçına mırıldanarak selam verdi.

Ama Francesca'ya ulaşana kadar kimse için durmadı.

Hayır, Ramsay gibi yüksek değildi ama buna ihtiyacı da yoktu. Onunla ilgili her şey hükmetmeyi çağırıyordu. Güç. Kesin güç.

Francesca'nın içinde, çok derinlerde bir şey titredi. Aslında korkuyla değil. Bundan daha kadınsı bir şeydi. Birdenbire, *gülünç* bir şekilde, ona mırıldanmak istedi. Bir erkeği cezbetmek için daha önce yaptığı her şeyi yapmak.

Onunki kadar güçlü bir büyü yapıp yapamayacağını görmek için.

Francesca titrediğini görmesin diye elindeki şarap kadehini bıraktı.

Burada onun zayıflığının kokusunu alabilecek bir adam vardı ve şu anda bu zayıflık dizlerinden başlayıp her türlü endişe verici yere doğru ilerliyordu.

"Benimle dans et," diye emretti.

Francesca komutlara nadiren yanıt verirdi ve bu da farklı değildi. Ancak emri verenin, Francesca'nın cevap vermemesinin adamın şaşırtıcı derecede baştan çıkarıcı İskoç aksanından kaynaklanan istemsiz bir mutizm olduğunu bilmesine gerek yoktu. Sesi pürüzsüz, tehlikeli ve güzeldi; erimiş cevherin sertleşerek silah haline gelmiş çelik gibi.

"Dans et benimle," dedi kendini tekrarlamaya alışık olmayan birinin havasıyla.

Francesca onun üzerindeki etkisini örtmek için ilgisiz bir tavır takındı. "Kartımda adınız yok, efendim." Ondan uzaklaşıp Murphy'ye doğru bir adım attı ama hayalet sanki onun hareketini bekliyormuş gibi yanında kaldı.

"Kartındaki adamlardan herhangi biri umurunda mı?" Uzandı ve başparmağını, filigranlı kartın sarktığı eldivenin bileğine bağlı kurdelenin üzerinde gezdirdi.

"Pek sayılmaz." Yüce Tanrım, sesi daha önce hiç bu kadar nefesli çıkmış mıydı?

"O zaman onları unut ve benimle dans et."

Yakın duruyordu, çok yakın. Yakınlığının farkındalığı onu bunaltmakla tehdit ediyordu. İçgüdüsünün ona söylediği gibi geri yerine, içeri girdi.

"Peki sen kimsin de bu kadar küstahlaşıyorsun?" diye sordu. "Resmi olarak tanıştırılmadığım bir adamla dans etmenin protokole aykırı olduğunun farkındasınızdır. İkimize de saygısızlık ediyorsun."

Adamın gözlerindeki karanlık ve hınzır gölgeler Leydi Francesca'nın sinirlerini zıplatıyordu ama muzip bir çekicilik bu gölgelerin aslında var olmadığına onu ikna edecek kadar gizliyordu. "Ne zamandan beri protokolü önemsiyorsunuz Leydi Francesca?"

Onu orada tutuyordu. Hiçbir zaman, o zamandan beri. İstedğini istediği zaman yapardı ve sonuçlarına da şeytan katlanırdı.

Burada dezavantajlı durumdaydı. O daha adını bile bilmezken, adam onun hakkında böyle şeyler biliyordu. Aslında onu en çok neyin tedirgin ettiğine karar veremiyordu: Özel görevinden alıkonulmuş olması. Adamın onu bu kadar kaba bir şekilde dansa davet etmesi...

Ya da evet demeye meyilli olduğunu.

Yıllardır yapmak istediği her şeyden daha fazla.

Ona baktı ve henüz tadını çıkaramadığı bir maceranın cazibesine kapıldı. Kendisine asla izin vermediği bir flörtün. İnsan tek bir hedefin peşinden koştuğunda, diğer tüm boş uğraşlar ortadan kayboluyor gibiydi. Alexander ve Cecil ile olanlar hariç, her etkileşimi hesaplanmıştı. Her arzusu kendi içinde, tozlanıp unutulacak derinlerde bir rafta saklanıyordu.

"Leydim?" Adam elini uzattı ve Francesca birden herkesin kendisine baktığını fark etti.

Kahretsin. Şu İskoçlar. Kesinlikle özel bir tür adam yetiştirmişler. Şehvetli ve kibirli. Küstahlığa varacak kadar cesur.

Ve bu kişi, en korunaklı kalpleri bile etkisiz hale getirecek bir gülümsemeye sahipti.

Francesca kendi muhafızlarını iki katına çıkardı, birkaç sur ve sivri uçlar ekledi... belki de iyi bir önlem için bir hendek.

Elini tuttu ve onu müzisyenlerin "Mavi Tuna "yı çaldığı dans pistine götürdü.

Francesca dans ederken çoğu zaman kendini lider olarak bulurdu. Bu kez onu takip etmekten başka çaresi yoktu çünkü etrafını saran güçlü kollar, izin verseydi ayaklarını yerden kesebilirdi. Adamın kucakladığı çember Francesca'nın daha önce bulunduğu hiçbir yere benzemiyordu. Burada kontrolüne ihtiyacı yoktu, ki bu da çok iyiydi çünkü adam onu dörde bölmüştü. Adam onu kusursuz bir valsle yönlendirirken ceketinin altındaki kaslar gerildi ve esnedi. Vücudu onun en ufak yönlendirmesine karşılık veriyor, daha önce hiç sahip olmadığı bir zarafetle hareketler arasında ustalıkla süzülüyordu. Adamın kıvrımlı rehberliği ona bu zarafeti veriyordu.

Bu adam kim olduğunu sanıyordu?

"Ben Lord Preston Bellamy. Marki Drake."

Francesca gözlerini kırıştırarak ona baktı ve yüksek sesle konuşmadığından emin oldu. "Ben-"

"Oh, kim olduğunu biliyorum."

"Sözümün kesilmesinden nefret ettiğimi bilecek kadar değil." Utangaç görünmek istemişti ama sesini keskin bir ton kaplamıştı.

"Özür dilerim," diye mırıldandı.

O yakalandı o O zaman, a flaş .
belirsizlik-hayır, bir şey Başka bir şey, daha güçlü bir şey. Belki de öfke? Erkekler bir kadın tarafından düzeltilmekten hoşlanmazdı.

Kadın. Hem de evde kalmış bir kız. Özellikle de bir markiz, onun sosyal üstü.

Anlık duygu parlaması, daha hoş bir ilgi ve büyüleyici bir merak ifadesine dönüştü.

Emin olmak için bir cephe. Francesca bunu anlayacak kadar çok takınmıştı. Peki, cesur Drake ondan ne istiyordu? Mont Claire'in bekâr Kontesi olmak, parasız, unvan sahibi, servet avcısı bir talibin ara sıra başını ağrıtmamasına neden oluyordu. Ancak, böyle kalabalık bir odada onların çaresizliklerini fark edebildiği için kendisiyle gurur duyuyordu.

Hayır, Preston Bellamy'nin, Lord Drake'in farkında olmasının çaresizlikle bir ilgisi yoktu. Odanın öbür ucundan, ona bakmasına bile gerek kalmadan dikkatini çekme gücüne sahipti. Gülümsemesi açıktı ama gözleri evren kadar değişken ve muhtemelen bir o kadar da anlamsızdı. Bir lordun unvanına ve bir demir işçisinin trapeziusuna sahipti.

Yani onun adını biliyordu ve eskisinden daha fazla bir şey bilmiyordu. "Lord Ramsay'in arkadaşları mısınız?"

"Ramsay arkadaşsızlığıyla ünlü bir adam," diye cevap verdi. Francesca'nın kaşları çatıldı. "Bu bir cevap değil."

Onun nazlanmasına izin vermemesine şaşırdıysa da bunu belli etmedi. Başını çevirdiğinde kalabalığın içinde Ramsay'i gördü. "Lord Ramsay'in beni bu odadaki herkesten daha iyi tanıdığını söyleyebilirim."

Eğer bir adam aynı hem ikiyüzlü hem de dürüst görünebilseydi, bunu yapardı. "İskoçya'nın neresinden geliyorsun?" diye sordu.

Adamın eli kadının sırtında zar zor fark edilen bir okşayışla aşağı doğru kayarak omurgasında bir heyecan yarattı. "Güçlü, kızıl saçlı kadınlara skandal pagan ayinlerinde tanrıça olarak tapan kısım."

Bir cevapsızlık daha. Yine de her türlü lezzetli ve tehlikeli görüntüyü çağrıştıran bir cevap.

Bela. Bu adam viskisi, yosun gözleri ve muzip hınzırlığıyla başını belaya sokacaktı. Derhal dans pistinden uzaklaşmalıydı. Bileğinin burkulduğunu ya da başının ağrıdığını iddia edip kaçmak için ağzını açtı.

"Bu ayinleri nasıl tarif edersiniz Lord Drake?" Soru, o daha geri çağırılmadan içinden kayıp gitti.

Başını ona doğru eğdi. "Kelime dağarcığım neredeyse beni hayal kırıklığına uğrattıyor." "Deneyin."

Kelimeler dilinden bal gibi damlıyordu. "Karanlık, ritmik, kıvranan, kaygan ve ateşli."

Francesca ona sertçe baktı. Onu tanıdığını iddia ediyordu, ama gerçek bir fikri olsaydı, kulağına gelen sıcak, skandal fısıltılarla o kadar kolay baştan çıkarılamayacağını fark ederdi.

Ve amacının baştan çıkarmak olduğuna dair hiçbir şüphe bırakmadı.

Alçak ve tatlı kasların sıkılması düşüncelerini yalanlıyordu ve onları kararlı bir şekilde görmezden geldi.

Drake onun bakışlarını doğru yorumladı ve doğruldu. "Bu geleneklerde davul müziği yaygındır," diye açıkladı ciddiyetle. "Bütün bir kasabayı, lordları ve leydileri, köylüleri ve rahipleri bir ya da iki şenlik ateşinin etrafında dans ederken bulabilirsin. Senin gibi bir kadının böylesini hiç görmediğini hayal ediyorum."

Hayal gücü az olan bir adamın önyargılarını yıkmayı severdi. "Aslında var."

"Oh?" O kıvılcım gözlerine geri döndü. Dürüst olan. "Anlat."

"Karpāt Dağları'nda sadece yarısı Roman olan bir göçebe kabilesi yaşar. Diğer yarısı ise kıtanın her köşesinden ve ötesinden toplanmış serseriler ve avarelerdir. Davulları çok geniş ve çeşitlidir. Dansları bu dünyada gördüklerinize hiç benzemez." Bir gece Romanların ritimleri onu kendinden uzaklaştırmış, içindeki kadını uyandırmıştı. Şimdi o ritimlerin içinde yükseldiğini hissediyordu. Uzun zamandır görmezden geldiği bir cazibe dalgası gümbürdüyordu.

Serana ona böylesine erkeksi bir büyü yapabilen bir adamdan sakınmasını söylemişti. Çünkü o bir kaplan, kendisi ise bir ejderhaydı.

İkisi karşıt güçlerdi. Sonunda birbirlerini yok edeceklerdi. "Oraya mı gittin? Karpāt Dağları'na mı?"

Gözlerini kırpıştırarak ona baktı. "Özür dilerim?"

"Bir kız olarak İngiltere'den ayrıldıktan sonra," diye dürtükledi. "Londra'ya dönmenden başka pek bir şey konuşulmuyordu. Ama yıllar önce seni canlı... canlı ve uzakta bulduklarında, spekülasyonlar çoğaldı."

İçinden bir ses burada dikkatli olması gerektiğini söylüyordu. "Bir süre Cenevre Gölü'nde yatılı okulda kaldım, orada Redmayne Düşesi ve Bayan Teague ile tanıştım. Ondan sonra bir süre Sorbonne'da okuduk ama akademik bir hayat bana uygun gelmedi. Dünyayı görmek istedim. Bir süre Fas'ta, Cezayir'de, St Petersburg'da ve Uzak Doğu'da yaşadım."

"Ne kadar tuhaf."

"Tuhaf mı?"

"Çoğu kadın Paris'e, Roma'ya ya da Milano'ya seyahat eder. Belki New York'a.

Mısır, eğer maceraperest hissediyorlarsa."

Çenesi bir çentik kalktı. "Ben çoğu kadın gibi değilim."

"Hayır, hayır kesinlikle değilsin." Adamın sesindeki bir değişiklik kadının başını kaldırıp bakmasını imkânsız hale getirdi. Devonshire kreması kadar zengin ve yoğun garip bir anlam. "Sizi eve geri getiren nedir, sorabilir miyim?" Bu soru adamın ses tonunu yumuşattı ve kız da ona uyduğu için minnettar oldu.

"Düğünler."

"Kendininkini, fısıldadığını duydum."

"Belli ki değil." Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Asla değil." "Asla mı?" Bunun üzerine kaşlarını kaldırdı.

"Korkarım ben kısraktan çok aygırım. Asla bir kocaya sahip olamayacağım."

Ağzının yanında bir gamze belirdi ve sert hatları hafifçe yumuşattı. "Ata binmek için eyerli olmak gerekmez."

Yanağını ısırды, adamın ustalıkla uyandırdığı tepkiyle savaştı. Cevap veren bir yaramazlık, kadınsı bir hınzırlık.

"Sıkı bir el ile sürüyorum." Onun gözlerine meydan okuyarak baktı. "Korkarım ayak uydurmakta zorlanırsın."

"Bazı erkekler sert bir elden hoşlanır." Adam eğildi, kadının kalçalarını skandal yaratacak şekilde kendine doğru çekerken tüm kasları gerilmişti. Kadın onu sert bir adam olarak damgalamıştı ve şimdi de adam onu hayal bile edemeyeceği kıyafet katmanları arasından mahrem sertliğiyle damgalıyordu. "Seninle bir gecenin eşsiz olduğunu duymuştum," diye mırıldandı cesurca.

Onun üzerinde bıraktığı etkiyi jilet gibi diliyle örttü. "Garip, bana senin hakkında hiçbir şey söylenmedi."

Marki Drake onu cezalandırmak ya da belki de gücünü göstermek için döndürdü ve bitişte fiziksel olarak birbirlerine daha da yaklaşmalarını sağlayan karmaşık bir dizi adımdan geçirdi.

Bir grup ışıltılı cümbüşçü alkışa boğuldu.

"Kalabalığın içinde beni bulmak için dönen sizdiniz leydim," diye hatırlattı ona.

"Seni hissettim." Tanrım, çok fazla şey söylemişti. "Beni izlediğini hissettim. Baktığını."

"Nasıl bir his uyandırdım?" diye sordu. "Bir ürperti mi?"

Tam tersi, ama bunu itiraf etmeden önce öldü. "Neden bana yaklaştın?"

"Ben sadece gözlerindeki davete cevap verdim."

"Kalın kafalı olma." Gözlerini devirdi ve vücutları arasında çok ihtiyaç duyduğu mesafeyi açtı. O bu kadar yakinken düşünemezdi. Aklını başında tutmakta hiçbir zaman zorlanmamıştı ama şu anda Lord Drake'le bir akıl savaşına girerse silahsız, manevrasız ve rakipsiz kalacaktı.

Kendini toparlayana kadar da böyle bir şey yapamazdı.

"Kimi aradığınızı bilmek istedim, bu yüzden bakıyordum."

Sesindeki dürüstlük onu duraksattı, muhtemelen bunu ondan ilk kez gerçekten hissettiği içindi.

"Birini aradığımı nereden çıkardın?" "Öyle değil miydi?"

"Seni ne ilgilendirir?"

Sesi kısılmıştı. "Beni mi arıyordun Francesca?"

"Pek sayılmaz." Başını savurdu ve aşağılayıcı bir kahkaha attı. Onu mu arıyordu? Bir dansla dünyayı yerinden oynatacak bir adam mı arıyordu?

Hayır. Hayır, dikkatinin dağılmasına ihtiyacı yoktu. Flört istemiyordu. Gerçek bir flört değil. Yapacak işleri vardı. "Çok tanıdığınız Lord Drake, çünkü size adımı kullanmanız için izin vermedim."

"Bir kez daha özür dilerim leydim," dedi *özür* dilemeden. "Belki bana kimi aradığınızı söyleyebilirsiniz. Yardımcı olabilirim."

"Kendinden başka kimseye yardım eden bir adama benzemiyorsun." "O zaman seni şaşırtmama izin ver."

Francesca kartlarını göğsüne yakın tutmasıyla ünlüdür. O oynayana kadar kimse onun eline bakmazdı. Ama ya... bu seferlik... bilgi vererek bilgi toplayabilirse? "Sanırım birkaç yıl önce ailemin öldüğü yangını duymuşsunuzdur."

Adamın yüzü dikkatle boş kalsa da, ela gözlerindeki ilgi kıvılcımını fark etti. "Evet. Buradan Peru'ya kadar herkes bunu duydu."

"Hâlâ araştırıyorum."

"Bunun bilerek yapıldığını mı düşünüyorsun?" Sanki onu şaşırtan o olmuş gibi kaşları çatıldı. "Hep öyle olabileceğini düşünmüştüm."

Onunla ilgili farkındalığı keskinleşti, odaklandı. "Yaptın mı?"

"Merak ettim, nasıl oldu da bütün bir ev halkı gün ortasında çıkan yangında yok oldu ve kurtulan olmadı? Bir kişinin bile dışarı kaçacak, camları kıracak vakti olmadı mı? Pek mümkün görünmüyor."

"Hayatta kalan bir kişi vardı," diye mırıldandı, onlarca yıldır taşıdığı suçluluk duygusunun ağırlığını hissederek.

"Nasıl?" Bu kelime, o ana kadar ipekle kaplanmış gibi görünen boğazından çıkan ilk çiğ sestti. "Nasıl hayatta kaldın?"

"Bu vals için uygun bir hikaye değıl," dedi. "Ama uzun zamandır mutlak bir aptal olduğuna inanmadığım ilk kişi olduğunu söyleyebilirim."

"Bu neredeyse bir iltifatı leydim."

Sonra ona baktı, aynı yoğunlukla ona baktı. Onu inceledi. Onu özümsemi. Pişmanlık duymayan bir içtenlikle ona hayran kaldı. "Öyleydi."

Eğıldi, temiz sedir ve biraz da misk kokusu derin bir nefes aldırdı. "Bir tane daha için adam öldürürüm," dedi tehlikeli bir sesle.

Yapar mıydı? Ondaki bir şey ölümcül görünüyordu ve bu da onu tamamen şaşırtıyordu. Zarif bir lordun resmiydi. Yine de... onu düşmanlarını doğrarken hayal etmek hiç de zor değildi.

Bir iltifat çağrıştırdı. Güvenli bir iltifat. "Sen... dans pistinde çok beceriklisin."

Muzaffer gülümsemesi kadının midesinin bulanmasına neden oldu. "Hemen hemen her konuda becerikliyimdir."

"Alçakgönüllölük dışında," dedi alaycı bir tavırla, onun kendine olan güveninden etkilenmemeye çalışarak.

"Alçakgönüllölük saçmalıktır," dedi. "Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?"

"Evet, insan başarılarıdır. Öyleyse neden onları saklamak zorunda? Neden başkasına aitmiş ya da övgüleri hak etmemiş gibi davransın? Bunu zayıf buluyorum."

"Bir kadın için aynı standartlara sahip olup olmadığınızı merak etmek gerekir." Gülümsemesi soldu. "Ne demek istiyorsun?"

"Bizden kategorik olarak, kelimenin tam anlamıyla mütevazı olmamız beklenir. Bazı doğarız, bazılarını ise elde etmek için çalışmamız gerekir. Ama bir kadın iltifatları reddetmelidir. Her şeyden önce alçakgönüllölükle hareket etmeli ve giyinmelidir... yoksa mahvolur."

"Alçakgönüllölü olman için hiçbir neden yok," dedi ciddiyetle. "Özellikle de benimleyken." Onu tekrar döndürerek dans pistinin bir köşesine doğru yöneldi. "Aslında, mütevazılığın tam tersi olsaydın minnettar olurdum, çünkü her bir özelliğini keşfetmek isterdim."

"Sanırım bir şey öneriyorsunuz Lordum Drake," dedi nefes nefese.

Gözleri karardı, gözbebeklerinin oniks rengi güçlü bir duyguyla genişlerken derinleşti. "Size bir teklif değil, bir öneri sunabilirim."

Bir şaşkınlık sesi çıkardı. "Çok cesursun." "Öyle misin?"

"Rezil bir şekilde öyle."

"Güzel."

Francesca kendini iyi zamanlanmış bir dönüşle dans pistinden sürüklenirken buldu. Adamın onları insan kalabalığının arasından nasıl geçirdiğini bilemiyordu ama birdenbire Fransız kapılarından gardenyalar, leylaklar ve ortancalarla dolu bir bahçe fırladılar, onların boğucu nektarı soğuk gece havasını parfümlüyordu.

Francesca kendini bir kaya ile sert bir yer arasında sıkışmış bulmadan önce dışarıda soluklanmanın tadını çıkaracak zaman bulamamıştı. Kaya, malikânenin taşı, sert yer ise Lord Drake'in vücudunun tamamıydı.

O sert ağız ağzının üzerine kenetlenmeden önce nefes almak için ancak bir dakikası vardı.

Francesca durdu. Daha önce de öpülmüştü, elbette öpülmüştü. Son zamanlarda birkaç erkeği öpmüştü, çünkü durum bunu gerektiriyordu. Çünkü onların ona verebileceklerine ihtiyacı vardı. Bilgi. İtiraf. Kınama sırasında onlara karşı kullanabileceği bir silah.

Ama bu farklıydı. Doğruyu söylemek gerekirse, ilk öpücüğüydü. İstemesinden başka bir sebep olmadan bir erkeğe verdiği ilk öpücük. Ve oh, nasıl da istemişti.

Özellikle de şimdi.

Dudakları, o sert, haşın ağzı, onun dudaklarını tutkulu bir sabırsızlıkla açarken hem ateşli hem de ikna ediciydi.

Ancak dili içeri girdiğinde, öpücüğünde onu hem heyecanlandıran hem de kızdıran bir şefkat ortaya çıktı. Adam onu vücuduyla duvar arasında sıkıca sabitledi, ancak kolu kadının altına girerek başını destekledi ve onu aşındırıcı taştan korudu.

Böyle bir jestle ne yapabilirdi ki? Her zaman saygı ve tutkunun birbirini dışladığını düşünmüştü. Erkekler her etkileşimde bu fikri destekleme eğilimindeydi.

Ama bu. Bu... olağanüstüydü.

Dili, ipeksi keşiflerin sıcak süpürgelerinde onun her yerini okşadı. Sanki daha önce bu yakınlığı paylaşmışlar gibi öptü ve

Bunun çok ötesinde bir yakınlık. Bir sevgili gibi, onu daha önce sahiplenmiş ve bunu tekrar yapmaya söz vermiş bir adam gibi öptü.

Francesca ne yapacağını bilemediğini fark etti. Genelde bir öpücüğü kontrol eder, istenmeyen bir dilin boğazından aşağı inmesini ya da istenmeyen ellerin göğüslerinden uzak durmasını sağlamak için elinden gelen manevrayı yapardı.

Ama hareketleri ne çok yoğun ne de çok ıslaktı. Nefesi tatlı ve sarhoş ediciydi, kokusu çiçeklerin arasında kanla ısıtılmış ve erkeksiydi.

Ağzını dudaklarında gezdirirken çenesinin kılları yanaklarını tırmaladı ve göğsünden titrek bir inilti çıkardı. Yumuşak bir nefes olarak kaçan bu iniltiyi kendi ciğerlerine çekerek karanlık bir sesle karşılık verdi.

Bu sesin, vücudunun onu içine almak için sızlayan derin yerlerinde yankılandığını hissetti.

Francesca bu öpücüğün kontrolünü yeniden geçiremedi çünkü o öpücüğe hükmediyordu. İhtiyacını onun ağzına, vücuduna, kalçalarına doğru yönlendirdi.

Aniden aşırı uyarılan Francesca arkasını dönebilirdi ama adamın eli çenesine doğru kaydı ve ağzını, iradesini, aklını ve kafasındaki her tutarlı düşünceyi yutarken çenesini kavradı.

O bir yağmacıydı, bu adam. Onunla ilgili her şeyi tüketti ve yerine daha fazlası için ahlaksız bir arzu koydu. Ondan daha fazlasını. Bundan. Onlardan.

Delirmiş miydi? Delirmiş miydi?

Elleri aniden her yerdeydi, öpücüğü vahşi bir şeye dönüştü, baştan çıkarma ve kontrol duygusunu kaybedip barbarlığa doğru kanadı. Parmakları kadının boynundan, köprücük kemiklerinden ve omuzlarından aşağıya doğru parıldayan his yolları izliyordu. Dilinin sıcak ve huzursuz itiş kakışları neredeyse onu göğüslerine olan yolculuklarından uzaklaştırıyordu.

Bunun üzerine farkındalık ona geri çarptı. Olması gereken yerde değil de dışarıda, bir bahçede olduğunun farkına vardı. Öpmesi ve zorlaması gereken adam bu değildi. Dudakları onunkilerden boğazına doğru nemli bir yol çizmek için sürüklenirken, onun kalçasına binmeyi bırakamıyor gibi görünüyordu.

"Bana adını söyle," dedi yumuşak bir iniltiyle, başını eğip boynunda sıçrayan nabzın tadına bakmadan önce.

"F-Francesca Cavendish." Tanrım, ama adamın ağzı köprücük kemiğini sıyrıp teninde sıcaklığın özünü gezdirdiğinde neredeyse adını unutuyordu.

"Hayır leydim," diye mırıldandı. "Bana gerçekte kim olduğunu söyle."

YEDİNCİ BÖLÜM

Francesca'nın onun öpücükleri ve okşamalarıyla ısınan kalbi, şimdi buz ve taştan bir top olan midesine düştü.

"Beni bunun için mi buraya getirdin?" diye sordu. Her an onu itip uzaklaştırabilirdi. Onun ustaca baştan çıkarması yüzünden hâlâ kemiksiz ve nefessiz kalmadığı anda.

"Senin bir sahtekâr olduğuna dair spekülâtif fısıltılar var," diye kulağına üfledi. "Onları karanlık köşelerde duyuyorum."

"Zamanınızın çoğunu karanlık köşelerde geçirdiğinizden hiç şüphem yok, efendim, ama orada fısıldanan saçmalıklara inanmanıza ne sebep olabilir?"

"Çünkü onu tanıyordum," diye mırıldandı, başparmağını çenesinin üzerinde gezdirerek, sanki sözleri suçlamadan ziyade sevgiden ibaretmiş gibi. "Yani, Leydi Francesca ile çocukken tanışma fırsatım olmuştu. Büyüleyiciydi, cana yakındı ve siz..." Okşadığı çenesini kemirerek onu şaşırttı ve sözlerini öptü.

"İkisi de mi?" diye sözlerini alaycı bir şekilde bitirirken, adamın ağzı tekrar onunkine doğru ustaca ilerliyordu. Bu yabancı olduğu bir konuşma değildi. Kontes olduğunu kanıtlamakta zorlanmadı; uygun havası ve zarafeti vardı, ayrıca genellikle sadece soylulara ait olan kibirli bir özgüveni vardı.

Ya da deliler.

Ancak, eğer birisi "tatlı, uysal Francesca "yı tanısaydı... bu sorunun bir türünü geri dönülmez bir şekilde sorardı.

Bu kadar yumuşak, narin, iyi huylu küçük bir kız nasıl oldu da büyüdü de ... yani ... o oldu? Küstahlık derecesinde açık sözlü. Küstah, bağımsız, inatçı, eğitilmiş ve en kötüsü evlenmemiş.

Belki de toplumun gözünde artık günahlarının en kötüsü bu değildi. Artık listeye önüne gelenle yatmayı da ekleyebilirlerdi.

Görünüşe göre, şu anda kendisini bir duvara karşı esir tutan bir adam tarafından sorgulanmaktan zevk almaması gerektiğinden, rastgele ve ahlaksız.

"Dudağının üzerinde bir güzellik izi vardı," diye mırıldandı Drake. "Tam burada." Dudakları yumuşak bir şekilde kızın dudaklarının köşesine değdi ve kızın tüylerini diken diken etti.

Ruh.

"Soldu," diye fısıldadı, öpücüğünü almak için başını çevirdi.

Uzaklaştı ama çok az. Sadece bir tanesine odaklanmadığı sürece, yüz hatlarının odaklanmamış kalmasına yetecek kadar. Elbette onun gözlerine baktı. İnsanın ruhuna açılan pencerelerdi bunlar. Ancak bu durumda, çileden çıkarıcı derecede donuktular. Utanç verici bir şekilde, hangi renk olacaklarına bile karar veremiyorlardı.

"Tecrübelerime göre bu tür izler ve benler yaş ilerledikçe kaybolmak yerine daha dramatik bir hal alıyor," diye ısrar etti.

"Sizinle bir genç olarak tanıştırıldığımı hatırlamıyorum." Ellerini adamın göğsüne doğru kaldırdı ama itmedi. Henüz değil. "Ayrıca, size kim olduğumu kanıtlamak zorunda değilim."

Ama yaptı. Yaptığı numaranın işe yaramasını istiyorsa yapmalıydı. "Ama yapabilirsin," dedi.

"Nasıl?"

Elleri omuzlarından aşağı kayarak kaburgalarını sıyırdı. Beline kadar uzanıyordu. Francesca tamamen hareketsiz kaldı.

"Tanıştığımızda yaralıydı," diye hatırladı yüksek sesle. "Keskin bir şeyin üzerine düşmüştü." Eteklerini toplamaya başlamıştı, etek ucu önce ayak bileğinin, sonra da baldırının üzerinden kaymıştı. "Mutfaktaki bir bıçak genç Francesca'nın baldırını dikiş gerektirecek kadar derin kesmişti ve onun ağlama sesini doğu kanadının tamamında duyduğumu hatırlıyorum."

Onun sözleri çocukluğunun derinliklerinden gelen bir anıyı canlandırdı. Francesca sekiz, Pippa ise sadece altı yaşındaydı ve genç kızlar ailelerinin önemli misafirlerinin dikkatlerini dağıtmasını fırsat bilerek mutfaktan şekerleme toplamışlardı. O konuklar İskoçyalı mıydı? Hatırlamıyordu.

Etek ucunun dizinin üzerinden kayması onu şimdiki ana fırlattı. Bu unuttuğu bir şeydi, Francesca'nın henüz sahip olmadığı bir yarasıydı.

"Aşçının biraz dağınık bir beyinli olduğu söylendi bana-" diye devam etti.

Francesca dizini olabildiğince hızlı ve güçlü bir şekilde kaldırarak adamın bacaklarının arasındaki etkileyici ete nişan aldı.

Şimdiye kadar onun çevik hareketlerinden kaçabilen bir erkekle hiç karşılaşmamıştı.

Darbe uyluğunun iç kısmına geldi ve irkilmekten başka bir şey yapamadı.

Görünüşe göre Lord Drake acıya alışkın bir adamdı.

Francesca, onun saldırısına kendi saldırısıyla cevap vermesi için zaman tanımadı; solar pleksusa iki katına çıkması gereken bir darbe ile devam etti.

onu.

Olmalı.

Bir homurtuyla onu bıraktı ve birkaç adım geriye sendeledi, ama bunun dışında marki etkilenmemiş görünüyordu.

"Bayan Hargrave bir melekti, seni kendini beğenmiş dangalak!" Francesca yumruklarını sıktı, dövüş pozisyonuna geçti, onun yapabileceği herhangi bir misillemeyi savuşturmaya ya da emmeye hazırdı.

Eğer bu adam ona vurursa, başı belaya girecekti. Yumrukları çekiç gibi inecekti ve soğuk kemiklerinin buna dayanacağından emin değildi.

"Hayatta olmamın sebebi o 'dağınık beyinli' kadın," diye tükürdü cebindeki bıçağı avuçlayarak. "Bu yüzden onun hakkında medeni bir dil kullanacaksın yoksa seni bundan kurtarırım."

"Affet beni." İskoçyalı onu savuşturmak istercesine bir elini kaldırdı, diğer eliyle de acıyı silmek istercesine dizinin kalçasına değdiği yeri ovuşturdu. "Affet beni. Kendimi unuttum."

"Evet, şey..." Az önce yaptıklarından sonra onun özür dilemesini beklemiyordu. "Gelecekte hatırlayacağından emin oldum."

Gitmek için döndü ama adam dirseğini yakaladı. "Kontes... Bunu tamir edilemeyecek şekilde mahvettim mi?"

"Neyi mahvettiğini sorabilir miyim?" "Bizi mi?"

Sorunun küstahça saçmalığı karşısında bön bön baktı. "Biz diye bir şey *olduğunu* sana düşündüren ne? Benim kim olduğuma bile inanmıyorsun. Ve ben seninle daha yeni tanıştım!"

"Az önce beni öptün-"

"Kesinlikle ! *Siz*, efendim, *beni* öptünüz." Suçlayıcı bir parmakla adamın göğsüne vurdu.

"Ve durmamı istediğini sanmıyorum." Sesi bir kez daha derinleşti ve bir adım daha yaklaştı. "Sanırım Kontes, bir öpücükten daha fazlasını istediniz."

Doğru düşünüyordu ama bunu itiraf edene kadar ölürdü. "Kendi sapkın merakın için bacağımı incelemene izin verdiğimi *düşünüyorsan*, bir daha *düşünebilirsin*." Kendini geri çekerek kapıya doğru döndü.

Bir anda onun arkasındaydı, o inanılmaz çevikliğiyle hareket ediyordu. Elleri kollarını kavradı, göğsü kürek kemiklerine bastırarak ona ne kadar güçlü bir canavar olduğunu hatırlattı.

Sesi kadife gibiydi ama tutuşu demir gibiydi. "Sapkın merakımın bacağında ne olduğuyla giderek daha az, ikisinin arasında ne olduğuyla daha çok ilgisi görüyorum." Adamın ılık nefesi sıcak kelimeleri kulağına taşıdı ve erimiş ateş gibi kanına indi. Onların kötülüğü, iğrenç, pişmanlık duymayan arzuları. "Eğer bacaklarını benim için açarsan, onlara tek bir bakış bile atmayacağıma yemin ederim leydim." Parmakları kadının kollarının etrafında kıvrıldı, arzusu gizli vahşilikte, zorlukla dizginlenen kısıtlamada belirgindi.

"Neden yapmalıyım?" diye sordu boğuk bir sesle, bu zayıf anda yapmaması gereken pek çok nedeni düşünemiyordu.

"Duyduğuma göre aşıklara düşkünmüşsün. Bir erkeğin cennete dokunmaya en çok yaklaşabileceği anın senin içinde olmak olduğunu duydum."

"Her duyduğunuza inanmayın."

Kıkırdaması şeytana aitti. "Günahlarım o kadar çok ki, sıradan bir iblisi bile ezerler Kontes ve seninle geçireceğim bir gece, kaçınılmaz olarak cehennemde yanarken neler kaçıracağımı görmek için tek şansım olabilir." Dudaklarıyla Kontes'in kulağının arkasındaki yumuşak yeri okşadı ve saçlarına sokuldu. "Seni cennete götüreceğime, sadece bir geceliğine de olsa yanımda tutacağıma söz veriyorum."

Francesca'nın iç organları düğümlenirken aynı zamanda en kadınsı kısımları ılık ve sıvı hale geldi, cevap veren bir acıyla titreşti. Cevap hayırdı, değil mi? Bu adam hakkında ne konsey ne de "sevgilileri" tarafından hiçbir şey fısıldanmamıştı.

Neler olduğunu anlamadı. Bunun için zamanı yoktu. Onun teklifini kabul ederse ifşa olacaktı ve bunun tek nedeni kalçasında bir yara izi olmaması değildi. Eve varır varmaz kendine bir yara açacaktı.

"Bunu karanlıkta yapacağız. Siz hazır olana kadar sırlarınız ve gerçekleriniz sizde kalabilir." Drake onun sessizliğini kabullenmiş gibi görünüyordu. "Bu gece benimle buluş. Saat bir buçukta arka merdivenlerin altında olacağım."

Onu öyle aniden bıraktı ki, daha az becerikli bir kadın tökezleyebilirdi. Francesca elini uzatıp malikânenin taşlarının kendisini tutmasına izin verirken, hınzır İskoç'un içeri girmesini izledi.

Francesca kalbiyle, ciğerleriyle boğuşuyordu. Kararsızlık, şehvet, korku ve özlemle. Hayatında ilk kez anlıyordu. *Tanrım!* Erkekleri çok basit sanırdı. Onun tarafından yönlendirilmeleri çok saçmaydı. Küçük bir zevk vaadiyle bu kadar ustaca idare edilmek. Şimdi bedenın akıldan nasıl daha güçlü olduğunu anlıyordu. İhtiyacın mantığın üstesinden nasıl gelebildiği. Arzunun tehlikeyi nasıl mazur gösterebileceğini.

Yarım bir, arka merdivenlerin altında.

Francesca dudağını acıtacak kadar sert bir şekilde ısırđı, kendini topladı ve başka bir içki aramaya başladı.

Chandler dans pistinden kaçarak doğu kanadının sessizliğine daldı. Orada bir tuvalet bulduğunda kapıyı kilitledi, kravatını çıkardı ve açgözlülükle ciğerlerine hava çekti.

Lanet olsun, ama hiç bu kadar tahrik olmamıştı. Mermeri delip geçecek kadar sertleşmişti. Kanı onu arzulamakla, çıplak bir kadını ilk kez gören şehvetli bir delikanlı olduğundan beri hissetmediğı bir beklentiyle kaynıyordu.

Mont Claire Kontesi. Francesca mı?

Daha önce onun güzel olduğunu düşündüyse de, kızginken daha da güzeldi. Gözleri zümrütleri kesen elmaslar gibi parlıyordu. Kadının soluk teni kızarmıştı ve bu rengi kadının vücudunun takip edebilmek için gözlerini verebilirdi.

Arzu mu? Yoksa suçluluk mu?

Onu yemlediğinde, sıcak ve istekli kadının erimiş su birikintisi onun avuçlarında buza ve demire dönüşmüştü. Anında onu olduğu gibi geri istemişti, ona karşı arzuyla sarkıyordu.

Arzu ve muhtemel aldatma.

Hâlâ kızın söylediğı tek kelimeye bile inanmıyordu. Eğer onun gerçekten Francesca olduğunu düşünseydi onu baştan çıkaramazdı.

Sadece dudağının sol üst köşesinde bir çil eksik değildi, aynı zamanda onunla ilgili her şey Francesca Cavendish için yanlış olduğu kadar libidosu için de doğruydı. Ağırbaşlı ve narin olmaktan çok kıvrak ve çevikti. Güçlü, emin ve cesurdu. Francesca'nın hiç olmadığı üç şey.

Kızı kırılganlığı için sevmişti. Gençliğini sayısız nedenden ötürü suçluluk ve kendinden nefret ederek geçirmişti ve kız ona kendisini Aziz George, ejderhalarını öldürebilecek parlak zırlı şövalye gibi hissettirmişti.

Ama bu sahtekâr karşısında aziz olamazdı. Kızın ateşi ve şehveti öylesine şiddetliydi ki, adam onu güçlölle zapt edebiliyordu.

Ve onunla, gerek kalmayacaktı.

Chandler lavabonun kenarlarına tutunmuş, aynadaki yabancıya bakıyor, aralarındaki etkileşimi dikkatle, kelime kelime gözden geçiriyordu.

Kız onun içinde bir tanıma kıvılcımı ateşlemişti, değil mi? Bir şey ortak çocukluk anılarını canlandırmıştı.

Yıllar ikimizi de değiştirdi, diye karşı çıktı çaresiz bir iç ses. Ya iddia ettiği kişiye?

İmkansız. Öyle değil miydi? Pippa, Francesca'nın başaramadığını söylemişti. Milyonuncu kez, Pippa'nın hayatta kalmasını diledi, böylece onunla konuşabilecekti. Ona sorabilmeyi. Anılarını araştırmak.

Böylece dünya onun sevimli coşkusunu tanıyabilirdi.

Onu kurtarmak için çok uğraşmıştı. Elinden geleni yapmıştı. Onun için yaptığı fedakârlığın her saniyesini kanla, kâbuslarla ve tüm ruhuyla ödemişti.

Çok iyi bildiği gibi, anılar sonsuza dek güvenilirmezdi. Tüm hayatı onlara karşı bir mücadele gibi görünüyordu ve sadece Mont Claire Katliamı anıları da değildi.

Daha önce de kırılmıştı.

Ve çocukluk anıları onu sık sık savaşamayacağı kadar güçlü bir acı dalgasının altına çekmekle tehdit ediyordu.

Gerçekten de Mont Claire onun kurtuluşu olmuştu. Umutsuzluğun dibine vurmuşken, içinde uyuduğu mutfak ocağının arkasındaki küçük dolap bile ona bir lordun lojmanı gibi görünmüştü.

Kâhyadan gelen her babacan cesaretlendirici söz göğsünde parlıyordu. Aşçıdan gelen her ekstra ikram ya da sık sık onlara eşlik eden Roman kadının anlattığı her dikkat dağıtıcı hikâye, genç ve karanlık kalbini umutla öpüyordu. Bu küçük soluklanma anları, aysız bir gecede yıldızların iğne uçları gibiydi. Işığın ve sıcaklığın parıldayan noktaları... akıl almaz derecede uzakta.

Sonra Ferdinand ve Pippa vardı, özlemini çektiği vekil kardeşler. Ona neşenin nasıl bir şey olduğunu öğretmişlerdi. Eğlencenin ne olduğunu. Onu yavrularının arasına doğmuş gibi kabul etmişler, kıkırdamalar, hayali maceralar ve gülünç boğuşmalarla dolu bir yığın haline getirmişlerdi.

Ve Francesca...

Çok sert ve acımasız bir dünyadan gelen bu kız, renk ve nezaketin parlak bir sıçramasıydı. Bazen ona dokunmaya cesaret edemiyordu çünkü sıradan parmaklarının onun saf, katıksız güzelliğini lekelemesinden korkuyordu.

Böyle bir kızın sonu nasıl böyle vahşi bir şiddetle gelebilirdi. Artık nasıl kül ve molozdan başka bir şeye dönüşmemişti.

Kalbi göğsünde kurşun bir ağırlığa dönüşerek onu şimdiki zamana döndürdü.

Şu anki Mont Claire Kontesi Francesca Cavendish olamazdı. Bunu biliyordu.

Bunu biliyordu.

Ve onun gerçekte kim olduğunu öğrenmek için ne yapması gerekiyorsa yapacaktı.

Onu soyacaktı. Her santimini kontrol edecekti. Diğer izleri, diğer kanıtları bulacaktı. Elde edilecek çok şey vardı. Eğer kadın yalancıysa, yalanlarını ortaya çıkaracaktı.

Alabileceği zevki aldıktan sonra. Söz verdiği zevki tattırdıktan sonra.

Evet, onu cehenneme önce cenneti birlikte göreceklerdi. Bunun her zaman pişman olacağı bir yalan olduğundan emin olacaktı. Baştan çıkarıcı kadın, ölümünün bu dünyada bıraktığı boşluğu doldurmak şöyle dursun, Francesca'nın çizmelerinin altını bile yalayamazdı.

Kravatını düzelterek, piposunu içmek ve geceyi seyretmek için balkona çıktı ve belirlenen saate kadar bekledi.

Bir görüntü onu ayağa kaldırmadan önce neredeyse ilk dumanın içinden geçmeyi başarmıştı. Korkulukları pençeleriyle parçalara ayıracak kadar sıkıca kavradı.

Brendan Murphy, Mont Claire Kontesi'nin arabasına binmesine yardım etti ve Londra gecesine doğru hızla uzaklaştılar.

Lanet olsun. Onunla tanışmaya hiç niyeti yoktu.

Sırrı güvendeydi, şimdilik.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

İki Hafta Sonra

Francesca, Belgravia'daki evinin terasındaki çalışma odasında volta atarken, telefonların insanoğlunun bildiği en kötü icatlar olduğuna karar verdi. Biri başka biriyle sinir bozucu bir konuşma yapabilirdi ve teller aracılığıyla onu gaza getirmek imkânsızdı.

Parmaklarını Lord Ramsay'nin kalın boğazına geçirebileceğinden değil.

"Kalın kafalılık etme, Ramsay," diye tersledi. "Beni sadece Gizli Servisler evi tutuyor, gerisini ben hallederim."

"Üzgünüm leydim, ama bu ikimiz için de çok riskli." Francesca'nın, Ramsay'nin parmaklarının sinirlenerek burnunun kenarını sıktığını hayal etmesine gerek yoktu. "Nezarethaneler ve güvenli evler hakkında bir şey bilmem bile gerekmiyor. Ayrıca, Tanrı aşkına, benden eski Lord Şansölye'yi bulmamı istiyorsun. Gözaltındayken dokunulmaz olduğunu düşünmüyor musunuz? Eğer onu sorgulamak istiyorsanız, tutuklanmadan önce nasıl yapacağınızı bulmanız gerekirdi."

"O zaman hiçbirimiz onun Kızıl Konsey'le olan bağına bilmiyorduk!" Masasının kenarını tokatladı. "Hadi ama dostum. Benim için bir kapıyı açık bırak. Daha da iyisi, bana onun nerede olduğunu söyle, ben de her şeyi kendim yapayım. En azından bunu bana borçlusun."

"Borcum var. Sen?" Tehlikeli ses tonu birçok erkeğin kaçışmasına neden olabilirdi ama Francesca hayatı boyunca hiç kaçmamıştı ve kaçmaya da niyetli değildi.

"İki hafta önce sana Lord Colfax'ı verdiğim zamanı hatırlıyor musun? O, kariyer yapmanızı sağlayacak bir suçlamaydı ve sakın aksini iddia etmeyin."

Ramsay, "Ben Colfax'ı sadece elimdeki kanıtlara dayanarak sahtekârlıkla suçladım," diye karşı çıktı. "Bana Kızıl Konsey'le ilgili hiçbir şey vermediniz."

"Zincire vurulmasının ne önemi var? Yakında *hepsi* zincire vurulacak," diye yemin etti. "Ama Murphy, Lord Şansölye'nin Triad'ın bir parçası olduğunu kanıtladı ve bu yüzden Lord Hubert'i sorgulamak yoksa istediğim cevapları asla alamayacağım.

-ihtiyacımız var."

Ramsay'in iç çekişi, alıcısına karşı rüzgârlı bir sestir. "Neden bana ona ne soracağımı söylemiyorsun, ben de sana ihtiyacın olan bilgiyi uygun kanallardan ulaştırayım. Gizli Servis'te bir bağlantım var. Onu yakalamama yardım eden bir casus."

"Hayır. Ben olmalıyım." O piç kurusuna sormak istediği bazı sorular vardı. Yirmi yıl gecikmiş sorular.

"Leydi Francesca." Ramsay'nin sesi histerik bir çocuğa karşı kullanabileceği bir ses tonuna dönüşmüştü. "Davanıza olan bağlılığınıza saygı ve hayranlık duyuyorum-"

"Ah beygir, sakın beni küçümsemeye cüret etme, seni küstah-" "Ve kaybettiklerini gerçekten anlıyorum."

"Ne kaybettiğim hakkında hiçbir *fikrin* yok!" Kaybettiği şey, en başından beri hiç sahip olmadığı öfkesiydi. "Senin statün, servetin ve saygın var. Cecelia'ya sahipsin. Sevgili bir çocuğun var, Phoebe. Bacaklarının arasında sana ana rahminden çıkarken cömert bir avantaj sağlayacak şeylerle doğdun, lanet olsun. Ben sadece *buna* sahibim!"

"Hatırlarsan, kadını ve kızım konsey tarafından neredeyse alınıyordu," dedi Ramsay sessizce, sanki sözleri bir etki yaratmış gibi, ama amaçladığı gibi değil. "Ve bu görevinden daha fazlasına sahip olduğunu biliyorsun. İntikamından daha fazlası. Cecelia'ya ve Alexandra'ya sahipsin. Ve... biz varız."

Bizi. Kendisini mi kastetti? Kardeşi Piers'ı mı?

"Onları neredeyse kaybediyordun, Ramsay," dedi ses tonunu onunkine uydurarak. "*Neredeyse* kelimesi önemli. Ama kaybetmedin, onları kurtardın ve onları senden alacak olanlardan intikamını aldın."

Francesca normalde duygularıyla savaşırdı ama duyguları sesine dolduğunda acı içinde Ramsay'in onları yaşamasına izin verdi. "Ailemi asla geri getiremem ama onları benden alanları alaşağı edebilirim. Kahretsin, Ramsay. Senden yasaları çiğnemeni istemiyorum, sadece *ben* bunu yaparken başka tarafa bakmanı istiyorum."

Bir iç çekiş daha, bu seferki daha yenik. "Leydi Francesca. Lord Şansölye pek çok şey olabilir ama aptal değildir. Eğer işlerini kitabına göre yapmazsa, kalan azıcık nüfuzunu da kullanarak mahkemelerde kendisine müsamaha gösterilmesini sağlayabilir."

"Oh, köpek saçmalıkları!"

"Bunun, suçlarının bedelini ödemeyeceği anlamına geldiğini biliyorsun. Olması gerektiği gibi değil. Buna izin vermeyeceğim. Ve bu benim son sözüm."

Francesca parmaklarını pençe şeklinde kıvırdı. Bir adam konuşmuştu ve onun sözü son sözdü. Eğer bunu hayatında bir kez daha duyarsa, o son sözleri son bir kez daha onların ataerkil kışlarına sokabilirdi. Hayır, o

böyle hiçbir yere varamazsın. Yalvararak, mantıkla ya da tartışmayla. Taktik değiştirmesi gerekiyordu. Ona çelme takması gerekiyordu.

"Endişelerini anlıyorum Ramsay, ama kontrol ettim, hapishanede değil. Yani kesinlikle öğrenilebileceğim bir yerde tutulmuyor. Ona toniğimi verebilirim ve o da tüm yaptıklarımın bir rüya olduğundan emin olur. Başka kimsenin bunu bilmesine gerek yok."

"Francesca." Ramsay bütün kibarlık numaralarını bıraktı. "Trenton Park gibi bir yere gizlice giremezsin. Tamamen korunuyor ve balkonlar üç kat yüksekliğinde. Özür dilerim. Bu mümkün değil. Başka bir yol bulmanız gerekecek."

"İyi. Umarım bu gece uyuyabilirsin, seni lanet İskoç hava deliği." Bu kez iç çekişi rahatlamaydı. "Cecelia'ya selamlarını iletirim."

"Selamını söyle, seni inatçı piç."

"Akşam yemeğinde görüşürüz o zaman?"

"Yedi buçukta orada olacağım," diye mırıldandı. "Ama sadece seni zehirleyebilmek için."

"Belki daha erken?" Ramsay'nin ses tonu dostça bir tanıdığinkine dönüştü. "Phoebe okçuluk konusunda yardımın için yalvarıyor."

"İyi. Saat beşte."

"Mükemmel. Dört gözle bekliyorum."

O da öyleydi. Ramsay'nin kızını ve Cecelia'nın gözdesini görmek için şaşırtıcı derecede istekliydi. Hiçbir zaman anaç bir tip olmamıştı ama bu erken gelişmiş kızıdan çok hoşlanmıştı.

Francesca ahizeyi yerine koydu ve garip bir zafer dansı yaptı. Ramsay ne kadar kurnaz olsa da, az önce ona Lord Şansölye'ye ulaşmanın tam yolunu gösterdiğinin farkında değildi. Ve bunu hemen ertesi akşam yapacaktı. Bu gece Cecelia'nın evindeki akşam yemeği için giyinmesi gerekiyordu. Alexandra da düküyle birlikte orada olacaktı ve paylaşacakları heyecan verici bir duyurudan söz etmişlerdi.

Yaşadıkları şeye bakılırsa, şüphesiz bir hamilelikti bu. Redmayne elleri karısının üzerinde olmadan onunla bir odada bile zor durabiliyordu; yalnızken nasıl olduklarını ancak hayal edebilirdi.

Bir çocuk mutlu bir haberd, özellikle de Alexandra söz konusu olduğunda.

Peki neden bu kadar umutsuz hissediyordu? Dünya sanki onsuz yoluna devam ediyormuş gibi hissettiği için mi? Arkadaşları ne kadar bunun imkânsız olduğunu, sonsuza dek bir kadın ailesi olduklarını söylemiş olsalar da

sonsuzu dek böyle kalabileceğini düşünecek kadar saftı. Cecil ve Alexander, Redmayne ve Ramsay'in üvey kardeş olmaları gibi, birbirlerinin yasal akrabaları olacaklardı.

Onun için başka kardeşleri yoktu, Francesca da istemiyordu zaten. Kategorik olarak yapmadı.

Onlar adına mutluydu. Gerçekten. Çünkü onlar mutluydu, onun Kızıl Serserileri. Mutlu ve gelecekte umutluydular, çocukları vardı ve onlarla, birbirleriyle maceralar için planlar yapıyorlardı.

Ve tabii ki masalarında ona her zaman yer açarlardı.

Ama... Kızıl Konsey ile olan tüm bu iş bittikten sonra ne olacaktı?

Duygusal davrandığının farkındaydı ama bu kendine acıma anını yaşamasına izin verdi.

Genç bir kadın için -yani... genç sayılabilecek bir kadın için- birden kendini çok yaşlı hissetti. Pek çok yerde bulunmuş, pek çok deneyimin tadını çıkarmış ve diğerlerinde acı çekmişti. Fizikselden zihinsele, içgüdüsel den estetiğe kadar neredeyse her tür sanatın ustalarından eğitim almıştı. Bir şeylerin zirvesine tırmanmıştı. Başka şeylerin sınırına kadar gitmişti. Neredeyse her sınırı aşmış ve bir alan hariç neredeyse tüm alanlarda bir kadına izin verilen sınırları zorlamıştı.

Seks.

Francesca oflayarak kalçalarını masanın üzerindeki tüneğinden kaldırdı ve bronz pencere perdelerindeki püsküllerden birine dokundu. Belki de farkında olmadan muhbir olarak işaretlediği adamları uyuşturmak yerine onlardan biriyle gerçekten yatmasının zamanı gelmişti. Dudağını ısırarak durakladı. Bir erkeğin tekliflerine eğmek için çıplak görmeye değer bir erkeği işaretlemesi gerekiyordu. Ona dokunmaya değer eller bulmalıydı. Öpülmeye değer bir ağız.

Kendi bedenine girmesine izin vermeye değer bir beden.

Şimdi, bu bir sorun teşkil ediyordu. Tabii ki kendini kandırıyordu.

Zihni ne zaman bu yolu takip etse, varış noktası her zaman Lord Drake oluyordu. Öpücüğü, içinde sönmesi günler süren bir ateş yakmış, onu titreyen bir kadın arzusu birikintisine dönüştürmüştü. Bildiği kadarıyla o, Kızıl Konsey için önemli biri değildi. Onun için de önemli biri değildi.

Onu cennete götüreceğine söz vermesi dışında.

Francesca onun sesinin bedeninde kadife ve mengene gibi kayışını hatırlayınca dudağını ısırды.

Hayır, hayır, en iyisi başka birini seçmek. Daha az ölümcül birini. Daha az şüpheli. Çünkü bir şey ona Drake'in bakışlarının ardında yaşayan adamın onun bile başa çıkamayacağı kadar tehlikeli olduğunu söylüyordu. Ve bu kolayca kabul edebileceği bir şey değildi.

Ayrıca, Francesca'yı tanıdığını iddia ediyordu. Ve Francesca'nın bu iddiayı reddetmek için gerçek bir yolu yoktu.

Bu da onu tamamen farklı bir düzeyde tehlikeli yapıyordu.

Kalçasındaki iyileşmekte olan yaraya dokundu, haftalar önce açtığı ve birkaç gün içinde yara izine dönüşecek olan yaraya. Var olduğunu unuttuğu için kendine hâlâ kızgındı. Çocukluğundan beri Francesca'nın kişiliğinin her parçasını benimsemeye o kadar dikkat etmişti ki.

Hayır, yapılacak en mantıklı şey Preston Bellamy'den uzak durmak olacaktır, Lord Drake.

Drake, ejderhanın diğer adıydı ve bu şehirde onlardan sadece bir tanesine yetecek kadar yer vardı.

Francesca çalışma odasından çıkıp şam kâğıtlarıyla kaplı salona girdi ve bir uşak çağırdı. Köşeyi dönerken neredeyse yaşlı bir kadınla çarpışıyordu.

"Serana!" Romatizmal kemikleri gibi hareket etmesini engellese de hâlâ yaşlıdan çok zarif olan kadını dengeledi. "Özür , seni orada görmedim."

"Planların yüzünden dikkatin dağıldı, çocuğum." Serana onun yanağını okşadı, tıpkı küçük bir kızken yaptığı gibi. "Daha kötülerine de yenik düştüm."

Francesca arkadaşıyla kollarını kenetleyerek, merdivenlerden zemin kata inmesine yardım etti. Serana bir kontesin lüks evlerinde yaşamaya alışmış olsa da, hâlâ doğu dağlarında yaşayan serseri kabilesinin hayvan derisinden yaptığı terlikleri tercih ediyordu. Sıcak, hafif ve tamamen sessiz.

"Bu gece bir partiye mi gideceksin aşkım? Kötü adamlarından biri için sana bir içki hazırlamamı ister misin?"

"Arka bahçeye sırkla atlama düzeneği kuracak bir uşağa ihtiyacım var." Mermer ve parke döşeli girişin karşısındaki uşağına seslendi. Çalışanları bugün neredeydi acaba?

"Sırkla atlama mı dediniz?" Serana şaşkınlığa teslim olan bir kadın değildi ama kaşları alnından yukarı doğru kalktı. "Bununla neye ihtiyacınız olabilir ki?"

"Pratik yapmak için, sevgili Serana. Eğer atlayışımı yapmazsam sonum kaldırım taşlarında bir leke olarak gelecek."

"Bu düşüş ne kadar ileri gidebilir?" Serana'nın kaşları belirgin bir şekilde ters döndü ve endişeyle birbirine yaklaştı.

"Sadece üç katlı," dedi Francesca, uşaklarından birini fark edince parlayarak. "Ama şehrin o kısmını biliyorum, çatılar arasındaki boşluk çok uzak olmamalı. Ayrıca ayakkabılarınızdan bir çift ödünç almam gerekecek."

Chandler nefes alamıyordu. Ciğerleri su ve kurşunla doluydu ve uzuvları kemikten prangalarla sabitlenmişti. Çırpındı. Çığlık attı ama ağzından sadece bir güve telaşı kaçtı. Yukarı uçuyorlardı. Yukarı. Sesleri kulaklarında yarasa kanatlarının vuruşu kadar gürültülüydü. Patlayıcı, vurucu bir ses.

Son bir ses.

Gözleri yaşla doldu. Tuzla. Güçlü ve kimyasal bir şeyle.

Hiçbir şey yapmamıştı, çığlık atmak istedi. Yanlış bir şey yapmamıştı. Henüz yapmamıştı. Öyleyse neden cildi yanıyordu? Neden günahları demir ve buzdan yapılmış gibi hissettiren kıllarla temizlenmek zorundaydı? Henüz yaşamamışken neden ölmek zorundaydı?

Su ve ateş. İkisi de yakıyordu, değil mi? Yaktılar ve eti kemikten ayırdılar. Hayatı aşktan kopardılar. Ve değer verdiği her şeyi ondan uzaklaştırdı.

Ve bu sefer, bu onun hatasıydı. Yangını o başlatmıştı ve şimdi Mont Claire malikânesinde hızla ilerleyerek önüne çıkan her şeyi yiyip bitiriyordu. Keşke şimdi suyu olsaydı. Keşke onu söndürebilseydi. Ve onu kurtarabilseydi.

Kurtar onları.

Francesca. Pippa. Herkes.

çabalamıştı. Ama yaktığı ateşten . Onu yakalayacaktı. Onu yakacaktı. Durdurmazsa tüm şehri yerle bir edecekti.

*Alevler ayak tabanlarını yaladı, yaktı, derisini soydu ve-
Thud!*

Sarsılarak uyanan Chandler, ayaklarını ocağa yaklaştırarak uyuyakaldığı sandalyeden sıçradı. Bir elinde bıçağı hazırды ve diğer yumruğu da saldırmaya hazırды.

Göğsü ciğerleri dolusu havayı büyük yudumlarla içine çekti. Kendini sabitlemeden önce elleri hafifçe titredi.

Spartalı yatak odasını davetsiz misafirlere karşı tarayarak bir o yana bir bu yana baktı.

Eğer bir tane bulursa, piçin kanı akacaktı.

Yalnız olduğunu fark etmesi bir saniyeden az sürdü. Her zaman yalnız.

Ciğerlerini boşalttı ve kollarını indirdi. Sadece bir kabustu. *Bir kabustu.*

Kabus.

Chandler, çatısının altında bir canavar varken uyumakta her zaman zorlanırdı.

Kendisinden daha küçük bir canavar. Ama yine de bir canavar.

Lord Şansölye'nin altındaki katı işgal etmesine rağmen, adamın kötülüğü sanki üstündeki kirışlerden sızıyor ve içinde bulunduğu Lambeth güvenli evinin enerjisine yayılıyordu.

Elbette, Gizli Servisler Lord Şansölye'nin haince eylemlerini ortaya çıkarmak için ellerinden geleni yaparken, o da alçağın gözetimini denetlemekle görevlendirilmişti.

O Dorset'in Şeytan'ıydı, en iyisiydi. Onun hakkındaki gerçeği onlar bile bilmiyordu.

Chandler'ın en başından beri tüm bu olaylarda nasıl bir rol oynadığını bilmiyorlardı. Lord Şansölye'ye karşı akla gelebilecek her türlü kişisel düzeyde nasıl bir geçmişi ve önyargıları olduğunu.

Chandler şömineye gitti ve bir eliyle şöminenin şöminesine yaslanarak kömürlere baktı ve kâbusun onu boğduğu soğuk terin kurummasına izin verdi.

Eski ve tanıdık bir öfke içinde bir dalga gibi yükseldi, uyanırken bile nefesini kesti, onu öfkede boğdu ve tüm hayatını unutmaya çalışarak geçirdiği soğuk, kasvetli bir coşkuyla yıkadı.

İntikam almak için.

Başka bir şey düşünmesi gerekiyordu, başka herhangi bir şey. Tekrar gerçekten nefes alabilene kadar. Öfkesi dinene ve fırtına durulana kadar. Bir kez daha kendisi olana kadar.

O her kimse.

Böyle gecelerde onu yutmakla tehdit eden kasvetli boşluktan uzaklaşmaya ihtiyacı vardı.

Moher Kayalıkları'nın rengine bir çift gözün üzerinde ipeksi bir kıvılcık saç teli parlıyordu. Güzel pembe dudaklar, güzel olamayacak kadar çarpık bir burnun altında kıvrılıyordu.

Sahte kontes. Kasvetten başka bir şey değildi. Kasvetin tam tersiydi. Tanrım, o ... ışılt ışıltı. Canlı. Göz kamaştırıcı. Işılt ışıltı.

Çok canlı.

Ya da en azından öyle olmasını dilemeye başlamıştı.

Sadece emin olması gerekiyordu. Onun elini görmesi gerekiyordu. Onun yalanını kanıtlamak, göğsünde yeşermeye başlayan umudu öldürmek istiyordu.

Kimliği ne olursa olsun ona tekrar dokunması gerekiyordu.

Çünkü bir şey ona geri dönülmez bir şekilde onun gerçek bir şeytan olduğundan daha fazla bir kontes olmadığını söylüyordu, ama bu onu onu becerme arzusundan alıkoymadı.

Tanrım, o gerçekten bir şeytandı.

Henüz resmi olmayan Gizli Servis'te ona ne de güzel bir kelime takmışlardı. Bunun nedenini hiçbir zaman tam olarak öğrenememişti. Söz konusu şeytanın tasvirlerine benzediği için mi? Yakışıklı, hicivli ve esmer. Cezalandırmakla görevlendirildiği adamlar için vicdanı, merhameti ya da empatisi olmadığı için mi?

Çünkü bunu hak edenleri mahkum etmekten zevk alıyordu. Kötü adamları nihai ödüllerine kavuşturmak...

Birinin yapması gerekiyordu. Birinin imparatorlukta, insanların ruhlarında yükselen çürüme ve kötü niyetin ağırlığına karşı bir denge unsuru olması gerekiyordu. Birisi kefareti ödemeliydi.

Ondan daha iyi kim olabilir? Telafi etmesi gereken çok şey varken.

Thud.

Chandler'ın tüyleri diken diken oldu ve bıçağı göz açıp kapayıncaya kadar avucuna geri döndü. Bu sesin rüyasından geldiğini sanmıştı ama hayır. Ses tam üstünden geliyordu.

Lord Şansölye evin diğer ucunda tutuluyordu. Üst katta *başka* biri vardı.

Yatağın yanındaki masadan tabancasını alan Chandler, kapısını açıp koridorun iki ucuna da doğrulttu. Koridoru karanlık ve boş bulunca, koridorun sonunda aşçı ve kahya Bayan Kochman'ın odasından gelen tıkırtıya döndü.

"Bay Alquist?" dedi titreyen bir sesle.

"Siz odalarınızda kalın Bayan Kochman, ben araştıracağım." Merdivenleri ikişer ikişer çıkarak kendi odasının üstündeki üçüncü kattaki odaya girdi. Boş bir hücreden başka bir şey yoktu, başka bir devlet mahkûmunu ya da bazen sınır dışı edilene kadar saklanacak bir mülteciyi bekliyordu. Burası Londra Kulesi'nin modern bir versiyonuydu, insanların öyle ya da böyle sık sık ortadan kaybolduğu bir bina.

Dikkatli bir şekilde Lord Şansölye'nin hücreğine doğru ilerledi; bir zamanlar, şehrin bu kısmında daha çok tarla ve daha az fabrika varken, ana s it olabilecek bir odaydı.

Lord Şansölye'nin kapısının altından bir      parladı. Chandler cebinden anahtarı çıkardı ve tek eliyle kilidi açtı, bu sırada tabancasını koridora do  rultmu  tu. Kapıyı tekmeleyerek a  tı ve diğer tarafta biri olmasın diye ağırlığını kapıya vererek içeri daldı.

Lord Şansölye'nin yere yığılmış olması dışında odayı boş buldu.

Chandler koşup iri yarı adamın yaralarını kontrol etti. Kafasında bir kesik vardı, başka bir şey yoktu. Aslında nefes alıyordu ve bilincini korumak için mücadele ediyordu.

"Bunu kim yaptı, seni pislik?" Chandler talep etti. "Buraya nasıl girdiler?"

"The-the-shhh."

Suçlu, gözleri kafasının içinde geri dönmeden önce pencerenin panjurlarını   şaret etti.

  atı mı?   mkansız. Lord Şansölye'nin mevkiindeki bir adamın burada saklanması  n nedenlerinden biri, güneşi görebileceği ama gizli kalabileceği bir açık alana sahip olmasıydı.

Chandler panjurları a  ıp balkona atladı ve silahının ucuyla karanlık geceyi taradı. Konuşmak yerine geceyi dinledi. Bir nefes, bir adım ya da bir varlığın ortaya çıkmasını bekledi.

Bir sonraki adımı  nda, ayağının altındaki zemin hareket etti. Daha doğrusu, silindirik bir parçası hareket etti. Chandler eğilerek şaşırtıcı bir sopa aldı. Hayır, sopa değil. Bir atlama sırtı  ı.

"Lanet olsun."

Lord Şansölye'nin odasına doğru hızla geri döndü ve merdivenlerden aşağı atlamadan önce baygın adamı içeriye kilitlemeye ancak zaman ayırabildi.

Birisi yolun karşısındaki boş depodan çatıya *atlamış* ve kaçış için tam olarak bu yöntemi kullanmayı planlamıştı.

Bu da demek oluyor ki... bunu her kim yaptıysa hala evdeydi.

Boğuk bir çığlık onu Bayan Kochman'ın odasına çekti. Eğer zavallı ya  lı kadına zarar verirlerse, onları parçalara ayıracaktı. Kochman muhtemelen Waterloo'dan beri buralardaydı ve bu yaşına kadar Tanrı'nın bir köstebek faresine verdiği görme yetisine sahip değildi.

"Bay Alquist?" Kapıyı açtığında yataktan kadının minik sesi yükseldi. "Burada biri vardı, Bay Alquist. Bana bir şey verdiler ve ben... kalamıyorum..."

"Bayan Kochman." Chandler yatağının yanına koştu. "İyi misiniz? Zehirlendiniz mi demiştiniz?"

"Karanlıktaki sesleri görebiliyorum. Renkler gibiler. Sesiniz mavi, Bay Alquist. Su gibi, ama daha ağır. Çok güzel görünüyorsun, eminim bayanlar bazen bunu sana söylüyordur. Sizi yatağa götürdüklerinde..."

Kutsal kanayan İsa, Aziz Patrick Günü'ndeki bir İrlandalı gibi kendinden geçmişti. Nabzını, nefes alışını, göz bebeklerini kontrol etti. Yakın bir tehlike içinde görünmüyordu. Zehirlenmemişti ama uyuşturulmuştu.

Döşeme tahtalarındaki hafif bir gıcırta Chandler'a davetsiz misafirlerinin tam olarak nereye gittiğini söyledi.

Yatak odası.

Chandler, Thames nehri kadar geniş bir küfür ederek Bayan Kochman'ın yanından ayrıldı. Atlama direğini davetsiz misafirin elinden almıştı ve şimdi başka bir çıkış yolu arıyorlardı.

Beklenti dolu bir gülümseme ağzını sıkılaştırdı.

Ondan başka çıkış yolu yoktu.

Salona geri döndüğü anda, yumuşak ve tanıdık bir koku vücudunu farklı bir farkındalığa sürükledi. Narenciye ve bal.

Chandler başını salladı. Şimdi onu çağırmanın hiç sırası değildi, hele yeri hiç değildi.

Karanlıkta yavaş ve sessiz adımlarla ilerliyor, odasına doğru ezberlediği adımları sayıyordu. Karanlıkta bir tabanca nadiren bir nimetti, tabii düşmanın bir tabancası yoksa.

Kulağını kapıya dayadı ve dinledi. Bir mandal açılmıştı ve tahta tahtaya sürtünüyordu.

İşgalcinin tam olarak nerede olduğunu biliyordu. Üçüncü kattaki gözlem odasına çıkan gizli merdiveni bir şekilde öğrenmişti.

Muhtemelen zavallı Bayan Kochman'dan. Kadın bir efsaneydi; casusluk günlerinde işkenceye dayanmıştı ya da Gizli Servis'te öyle fısıldanıyordu.

Ama bu kötü adam ona sırlarını söyletmişti.

Ve bunun bedelini ödeyecekti.

Chandler silahını avuçladı ve kendi kapısını tekmeleyerek içeri girdi. Ay ışığı, çekmecedен sarkan iki ince bacağı yakalamasına yetecek kadar ışık sağlıyordu.

Merdivenden aşağı.

İleri atıldı, bileğini yakaladı ve çekiştirdi.

Çevik istilacı sırt üstü yere düşmek yerine tam zamanında tavanın çıkıntısına tutunarak bacaklarını açtı ve Chandler'ın elindeki tabancayı tekmeledi.

Silah havaya uçtu ama Chandler suçluyu yere düşmeden etkisiz hale getirdi. Karnına indirdiği hızlı bir yumruk düşmanın ciğerlerindeki havayı ve uzuvlarındaki gücü çaldı. Adam tutuşunu kaybetti ve Chandler vücudu yakaladı, ikisini de dirsekleyerek yere yatırdı ve üstün ağırlığını kullanarak adamın arkasındaki telli kolları kaçınılmaz tutuşuyla sabitledi.

"Sen de kimsin lan?" diye sordu.

Ufak tefek figür sadece karnının üzerinde nefes almak için çabaladı, onun dışında hareketsiz kaldı.

Chandler bıçağını adamın çenesinin altından, şahdamarının yanına soktu. "Bir hareket yaparsan damarını açarım."

Hiçbir hareket yapılmadı. Hiçbir şey söylenmedi. Kelepçeleri için neler vermezdi. Bir ip. Herhangi bir şey. Rakibini daha fazla güvence altına almak için bıçağı boynundan ya da elini iki ince bileğe kenetlendiği yerden çekmesi gerekecekti.

Atlayabilmesine şaşmamalı. Davetsiz misafir bir hiç ağırlığındaydı.

"Silahın var mı?" Chandler talep etti.

"Eğer yaptıysam. Yapsaydım. . Sana söyler miydim?" Yanıt acı dolu nefesler arasında, belirgin bir *kadın* sesiyle geldi.

Yüce Tanrım. Chandler bıçağı çekerek geri çekildi. Bir kadın güvenli eve girmiş, hem Lord Şansölye'yi hem de hizmetçiyi uyuşturmuş ve neredeyse onu etkisiz hale getirmişti.

Buna kimse inanmaz.

Dürüst olmak , hikâyenin anlatılmasına pek de değildi.

Kadının ellerini avucunun içinde tutarken, bıçağını avuçladı ve bileklerine bağlamak için yatak perdelerinden ipi çekmek üzere kalçalarının üzerinde doğruldu.

Açıklaması gereken bazı şeyler vardı.

Bacağı inanılmaz akrobatik bir açıyla döndü ve onu çömeldiği yerden dengesini bozacak şekilde tekmeledi.

Chandler kadının bileklerini ve ipi tutmayı sürdürebilirdi ama bunu ancak ayağını feda ederek yapabilirdi.

Kadın olduğu ve tekrar boğuşmak için yeterince kolay olacağı için ayağını seçti.

Hayatta hiç kimse ona o an yaptığı bir hatayı bu kadar pahalıya ödetmemişti. O daha dengesini bulamadan ayaklarını altından çekip aldı. Adam uygunsuz bir yığın halinde kıcının üzerine düştü. Tüm yol boyunca onunla birlikteydi, düşüşünü kontrol ediyordu, üzerine sıçradı, böylece ağırlığı, ne kadar önemsiz olursa olsun, göğsünde yoğunlaştı, bacakları kollarını yakaladı ve dizleri boğazındaki hayatı sıkılamakla tehdit etti.

Şimdi kendi bıçağını tuttuğu boğaz.

"Seni incitmek istemiyorum, işini yaptığın için değil." Hâlâ nefes nefese olmasına rağmen sözleri ölçülü ve düzgündü. "Burada olduğumu kimsenin bilmesine gerek yok. Kimsenin seni alt ettiğimi bilmesine gerek yok."

Onu tanımak için sesindeki kendini beğenmiş zafere gerek yoktu. Vücudunun ona verdiği ani ve kapsamlı tepki de öyle.

Francesca Cavendish.

Ya da, daha doğrusu, aynı kılığa bürünen kadın.

Tanrım, onu karanlıkta öldürebilirdi. Nefesi başka bir nedenden dolayı sıkışmıştı, kendisini öldürmesini istediği bir nedenden dolayı. Ona şiddet uygulamıştı. Karnına yumruk atmıştı... sertçe.

Hâlâ nefesini toparlamaya çalışıyordu.

"Seni incittiğim için özür dilerim," dedi refleks olarak.

Homurdandı ve dizlerini yere vurdu, ince gövdesi gecenin gölgelerinden daha koyu bir siyah tonundaydı. Saçları bir denizci şapkasının altında saklıydı ve kulaklarının üzerine kadar inecek şekilde örülmüşü.

"*Canımı* mı yaktın?" Bir kahkaha attı. "Lütfen, kapana kısılmış olan ben değilim." "Kalçalarınızın altında sıkışıp kaldığımı söyleyemem leydim, sadece şu anki durumumun tadını çıkarıyorum." Kendi İngiliz aksanı onu Lord Drake olarak tanıdı. En azından ışıklar sönük kaldığı sürece.

Cevap olarak, bacaklarındaki kaslar gerildi ve bir öksürükle nefesini kesmek zorunda kaldı. İçgüdüsel olarak, elleri kadının kalçalarının üst kısmına doğru kalktı, parmakları içeri girdi, ama onları ayırmak için bir levye gerekirdi ve onu incitmek istemiyordu.

Tanrım, çok güçlüydü.

"İyi bir çocuk olup gitmeme izin verecek misin?" diye sordu boğuk bir sesle, onun kötülüğünden etkilenmemişti. "Yoksa döşeme tahtalarına kan dökmek zorunda mı kalacağım?"

Kanı her bir uzvundan hızla uzaklaşıyor, göz kamaştırıcı ve çileden çıkarıcı bir hızla sikine doğru koşuyordu. Elbette bu yüzden başı dönüyordu.

Dizi şahdamarına battığı için değil.

Görünüşe göre cevap vermesi çok uzun sürmüştü, yandan da cinayet tehdidinin onu neden bu kadar sertleştirdiğini düşünüyordu.

"Beni duydun mu?" Bıçak boğazının hassas etini sıyırdı ve anında ayıldı. "Çünkü bir ceset gömmeyeli uzun zaman oldu ama nasıl gömeceğimi unutmadığıma eminim."

Chandler kadının kalçalarını kaplayan ilginç kumaşı incelememek için elinden geleni yaptı. Etek giymiyordu ama daha önce gördüğü hiçbir pantolona benzemiyordu. Keçe gibi. Bacaklarına ikinci bir deri gibi yapışıyor, ama o hareket ettikçe esneyip hareket ediyordu. Pamuk olabilir mi? Tanrım, bunu öğrenmek için sol gözünü bile verirdi. Ya da belki sol kolunu, çünkü onu görmek için iki gözüne de ihtiyacı vardı.

Bu kadın muhteşimdi. Kim oluyordu da okulu bitirdiğinden beri Francesca'nın hayatına girmişti? Bir casus mu? Konsey için mi çalışıyordu?

Umarım öyle değildir. Bu kadar hayran olduğu bir kadının vatana ihanetten asıldığını görmekten nefret ederdi.

"Başarısız oldun, biliyorsun," dedi sakın bir sesle.

"Bu zengin olmalı. Lütfen bana şu anki koşullarımızda hangimizin başarılı, hangimizin başarısız olduğunu söyler misiniz?"

"Amacınız ister Lord Şansölye'yi öldürmek ister kurtarmak olsun, her iki girişimde de başarısız oldunuz."

Alaycılığı kısa bir nefesten ibaretti ve adam bunu onun tüm vücudunda hissedebiliyordu.

Sıkıyorum. "Erkeklerin bazen çok belirsiz hayal güçleri oluyor."

Chandler onun kalçalarının göğsüne doğru her bükülüşünü, dengesini, gücünü ve kontrolünü korurken kalçalarının her titreyişini ve sıkılışını hissedebiliyordu.

"Çok şey hayal edebiliyorum." Şu anda düşünceleri, Lord Şansölye ile hiçbir ilgisi olmayan bir sürü senaryoyu çağırıyordu. Ve her şey kafasını onun kalçalarının arasına nasıl sokacağını bulmakla ilgiliydi.

"Şimdi iğrenç ya da saygısız olmanın sırası değil," diye tersledi. "Yoksa boğazına bıçak dayayanın ben olduğumu hatırlatmam mı gerekiyor?"

Chandler, ölümcül bir hasar vermeden önce onu etkisiz hale getirebileceğini biliyordu.

Muhtemelen.

Kadının gitmesine izin verdi çünkü peşinden giderse, onu tekrar üstüne çekme dürtüsü baskın çıkabilirdi.

Lord Chancellor'dan bilgi almak istiyordu; tek yapması gereken adama ondan ne talep ettiğini sormaktı.

O zaman Chandler'ın sadece dayanacak bir ayağı değil, ona karşı bir ayağı da olacaktı.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Bir haftadan kısa bir süre sonra Francesca kendini bir şeytanın kollarında buldu.

Devlin Kontu Lord Luther Kenway onu Davenport Markizi'nin balo salonunda ustalıkla vals ettiriyor, sanki dünyadaki tek kadın oymuş gibi ona bakıyordu.

Ancak Francesca birkaç nedenden ötürü onun gözlerinin içine bakmaya bile cesaret edemiyordu. Bunlardan en önemlisi, farkında olmadan balo salonunda ilgi çekici ve çileden çıkarıcı bir İskoç'u arayıp durmasıydı.

Ama ne yazık ki Lord Drake'i hiçbir yerde göremedi. Muhtemelen o kadar ünlü çevrelerde koşmuyordu.

"Birini mi arıyorsunuz Kontes?" diye sordu dans partneri zekice.

Francesca zihinsel olarak elindeki işe dikkatini vermesini tembihledi ve flörtöz olduğunu umduğu kirpiklerini kırıştırdı. "Bağışlayın lordum, ama ilginiz beni biraz şaşırttı ve kendimi toparlamak için elimden geleni yapıyorum."

"Buna bir an bile inanmıyorum." Kenway babacan bir tavırla onun göğüs kafesini okşadı ve sonra onu hiç de öyle olmayan bir şekilde kendine doğru çekti.

Devlin Kontu, bir kadını nefessiz bırakacak kadar çekici ama bir o kadar da tehditkâr bir yakışıklılığa sahipti. Muhtemelen en az yarım yüzyıl yaşamış olmasına rağmen, ilk sezonlarında sosyeteye yeni giren kızlar bile gözlerini ona dikerdi.

Francesca düşüncelerinden uzaklaşmak için onun hakkında bildiklerini sıraladı. Genç yaşta güzel bir taşra baronunun kızıyla evlenmiş ve üç çocuk sahibi olmuştu; bir oğlan, sonra da bir kız ve bir oğlan olmak üzere ikizler. Birkaç yıl önce karısı görünüşe göre delirmiş ve üç çocuğunu boğarak öldürmüştü. Bu trajedi, bunca zaman sonra bile toplumdaki her etkileşimini öpmeye devam ediyordu.

Çok yazık, hayranlarının arkasından konuşurlardı. Bir deliyle evlendi ve her şeyini kaybetti. Muhtemelen bu yüzden bir daha evlenmeye tenezzül etmedi.

Tüm bunlara rağmen, müstehcen derecede zengin, güçlü ve muhtemelen yaşayan en kötü adamdı.

En azından Lord Şansölye'den öğrendiklerine göre. Güvenli evde onu sorgularken, Kenway'ın Triad'ın en üst noktası olduğunu ona açıklamıştı.

Şimdi her şey çok daha anlamlıydı.

Kenway ismi yıllardır Kızıl Haydutlar'ın etrafında dolanıyordu ama her zaman periferideydi. Mont Claire unvanının dördüncü sıradaki varisi gibi bir şey olarak, şüpheliler listesinde çok aşağılarda yer alıyordu, ancak trajik geçmişi, hayırsever ünü ve onu başka yönlelere yönlendiren daha ikna edici kanıtlar nedeniyle, şüphelerinin ondan uzaklaşmasına izin vermişti.

Bunca zamandır. Çok yaklaşmıştı.

Aylar önce bahçesinde ölü bir kız bulunmuştu ama her türlü soruşturmaya boyun eğmiş ve ilk suçluyu Cecelia Teague'in kendi evinde bulmuşlardı.

Ceset, birçok kuklanın iplerini elinde tutan adama inat yerleştirilmişti.

Neden bunu daha önce bir araya getirmemişti?

Lord Şansölye, Üçlü'nün bir diğer parçasıydı ve yakın zamanda doğal nedenlerle ölmesi nedeniyle, meclis üçüncü bir kişi arayışındaydı. Birçoğu şaşırtıcı ve birkaçı da onu hiç şaşırtmayan birkaç aday vardı.

Lord Şansölye'ye Francesca'nın babası, Mont Claire'in önceki Kontu'nun Kızıl Konsey'in güçlü bir parçası olup olmadığını sorduğunda, gülerek onu şok etmişti.

Cavendish'ler konseyde kim oldukları için öldürülmediler, diye mırıldanmıştı ona, saklayamadıkları sırlar için öldürüldüler. O evdeki herkes bir yük haline gelmişti ve bu yüzden icaplarına bakıldı.

Sorgulama, Kraliyet'in o yetenekli ve... sapkın ajanı tarafından yarıda kesilmişti.

Lanet olsun o adama, her kimse.

Bilmediği şeylerin önemi yoktu. Bu gece değil. Onun bir adı vardı. Luther Kenway. Onun kollarındaydı. Vals yakında sona erecekti ve tanışmalarını ilerletecek hiçbir şey yapmamıştı.

Konuş, Francesca, konuş! Kendini zorladı. En azından esprili, iğneleyici ya da cilveli bir şeyler söyle.

Ama ona sadece kirpiklerinin gölgesi altından bakabiliyordu, çünkü onun kollarında olmak ruhunu kaslarını titretecek kadar üşütüyordu.

Neredeyse yirmi yıldır tanışmayı beklediği kişi buydu. Büyük ihtimalle ailesinin ölümünden sorumlu olan adam. Bu kadar uzun süre cezasız kalan adam.

Yoksa öyle miydi?

Onu incelemek için cesaretini topladı. Üç çocuğunu da böylesine korkunç bir şekilde kaybetmişti. Belki de bu trajedi onu bir canavara dönüştürmüştü. Ya da belki de bir canavar olarak karısını böylesine şok edici ve korkunç bir şey yapmaya itmişti. Kim bilebilirdi ki?

Artık bir önemi yoktu. O onun düşmanıydı.

Ama o ne tür bir düşmandı? Bir idealist mi? Bir sapık mı? Bir zorba mı? Yozlaşmış bir örgüte mi liderlik ediyordu, yoksa takipçilerini mi yozlaştırmıştı?

"Ne düşündüğünü biliyorum," diye mırıldandı şefkatli bir küçümsemeyle.

"Mümkün değil."

"Evlenmemiz
gerektiğini."

Normal bir kadının nefessiz kalmasına neden olabilecek şık bir dönüşle onu kurtarmasaydı Francesca tökezleyecekti.

Zahmetsizce becerikli değilse hiçbir şey değildi.

Evlilik teklifini, birisinin whist oyunu teklif edebileceği bir tonda mı yapmıştı?

"Pardon?"

Ağzında ve gözlerinde beliren çizgiler onu bir şekilde daha genç gösterirken, yüz hatlarına eğlence dokunuyordu. "Mantıken, bu ikimiz için de çok mantıklı."

Rakibinden iki adım önde olmaya alışkın bir kadın için, Francesca ona yetişememeyi çok daha rahatsız edici buluyordu. "Ama seninle daha yeni tanıştım."

"Elbette. Ama , değil mi?" "Bu evlilik için pek
de geçerli bir sebep değil."

Dudağı tuhaf bir şekilde tanıdık bir hareketle kıvrıldı. "Mont Claire unvanı için senden sonra sırada ben varım ve ikimizin de bir varisi olmadığına göre, bir varis edinmek bize iyi gelebilir."

Francesca yutkundu. Bu olasılığın onu tiksindirdiğini söylemek, okyanusun büyük ya da cehennemin sıcak olduğunu söylemeye benzerdi.

"Senin dördüncü sırada olduğunu sanıyordum. Yoksa üçüncü müydüm?" diye düzeltti.

"İki talihsiz ölümden sonra, canım, görünüşe göre ben senin varisinim."

Adamın, ölümler onun için talihsizlikten başka bir şey değilmiş gibi görünme zahmetine bile girmediğini fark ettiğinde yüzündeki kan çekildi.

Bu ölümler kesinlikle yakın zamanda gerçekleşmiş olmalıydı, yoksa duymuş olurdu. Onun teklifini kabul etmezse, bir sonraki zamansız ölüm kendi ölümü mü olacaktı?

"Beni bir eş olarak istemezsiniz lordum." Drake'in bu kelime hakkında söylediklerini hatırlayarak sesine biraz alçakgönüllülük kattı. "Ben yaşlı, yorgun bir kız kurusuyum."

Dudaklarını kadının kulağının yanına sakladı, böylece kimse onları okuyamayacaktı. "Bana söylenene göre iştahı benimkine rakip olan, fena halde çekici bir kadınsın," nefes aldıktan sonra geri çekildi ve dudaklarına hoş ve fevkalade yapay bir gülümseme yerleştirdi. "Ve ben de cazibemden yoksun olmadığımı düşünmek isterim." "Gerçekten de." Dünyadaki her türlü cazibeye sahipti ve onu tiksindiriyordu.

akla gelebilecek her şekilde.

"Görüyorum ki seni ürkütmüşüm," dedi neredeyse sevgiyle.

Şaşkınlık mı? Bu kadar hafif bir ifade daha önce hiç kullanılmamıştı.

Francesca aniden nefes alamaz hale geldi. Korsesi sıkıldıkça sıkıldı, ta ki kaburgaları patlayıp ciğerlerine saplanacakmış gibi hissedene kadar. Ya da belki bir tanesi çoktan saplanmıştı. Üstündeki göz kamaştırıcı avizeler bulanıklaştı ve tavanda garip haleler çizdi, kuyrukları da arkasından sürükleniyordu.

Birden duyma yetisini kaybettiğinden endişelendi ama adam onu bırakıp eğildiğinde müziğin durduğunu fark etti.

"Bunu bir düşün," diye mırıldandı onu dans pistinden tamamen uyuşmuş uzuvları üzerinde çıkarırken. "İrtibatta olacağım."

Hava. Havaya ihtiyacı vardı.

Alexandra aniden oradaydı, kollarını bağladı ve rahat bir görünümle çemberlerine geri döndü. "Solgun görünüyorsun Frank, iyi misin?"

Hâlâ konuşamayan Francesca başını salladı.

"Buyurun." Alexandra onlar yaklaşırken kocasından bir bardak aldı. "Biraz su iç."

"Suya değil, buna ihtiyaı var." Cecelia eline bir sürahi viski tutuşturdu ve Francesca hepsini bir dikişte iti.

"Ne oldu?" Cecelia onun dirseğine dokundu ve Francesca onun daha fazla ilgi ve şefkat göstermek istediğini görebiliyordu, ama bunu yaparsa olası sonuçların farkındaydı. Kenway'ın şüphesini ve tonlarca spekülasyonu krkleyecekti.

"Ne oldu?" Francesca soğukkanlılığını korumak için mücadele ederken sırtını odaya iyice yasladı. "Boğuldum, olan bu. Bir korkak gibi boğuldum, ondan hiçbir bilgi alamadım ve sonra bana evlenme teklif etti."

"O ne?" Alexandra gergin bir elini maun rengi saçlarına götürdü, sanki Francesca'nın söyledikleri aklını başından almakla tehdit ediyormuş gibiydi.

"şu anda Mont Claire unvanı için ilk sırada ve çocuğumuzun mükemmel bir varis olacağını ima etti." Tanrım, ama bir ikiye daha ihtiyaı vardı.

"Daha yeni tanıştınız!" Cecelia Ramsay'ın koluna uzandı, Ramsay de onu korumak için araya girdi.

"Ben de ona aynen öyle dedim."

"O pi kurusu fare şeytanı." Redmayne Dükü'nn esmer teni, sakalının akik taşıyla daha da egzotik bir çekicilik kazanmıştı. Alexandra'nın durumu nedeniyle bugünlerde daha solgun olan süt beyazı teniyle tezat oluşturuyordu.

Francesca ocuk konusunda haklıydı, ancak Alexandra ve Piers resmi bir açıklama yapmak için birkaç hafta daha bekliyorlardı. Onlar adına mutlu olmak istiyordu ama artık bebeklerinin nasıl bir dünyaya doğacağını biliyordu.

Ve kötü adamın kim olduğunu.

Hiçbir zaman kurnazlık ustası olmayan Redmayne kaşlarını çattı ve yere doğru ilerlemeye başladı. "Devlin'le konuşacağım ve eğer karşı çıkarsa dilini koparacağım."

"şimdi olmaz, hayatım." Alexandra'nın nazik, kalıcı eli kocasını geri çekmeye yetti. "Sence ne hakkında olduğunu biliyor mu?" diye sordu Francesca'ya.

"Sanırım yoluna çıkan herkesten kurtuldu ve beni bir engel olarak görseydi oktan hayatıma kastetmiş olurdu." Francesca teninde bir farkındalık hissetti, boynunda görünmez bir çekiştirme, geri dönüp arkasında gizlenen tehlikeyi bulması için.

Ama o biliyordu. Birkaç saniye önce onu dans pistinde bırakmıştı. İki kardeş arasında genellikle daha soğukkanlı olan Ramsay çenesine dokundu, dalgın bir duruş benimsedi. "Kendinize sormanız gereken soru şu: Mont Claire unvanından ne istiyor? Devlin Kontu olarak senden daha değerli. Daha güçlü ve politik bağlantıları var. Ve bu geceye kadar Mont Claire malikânesinin kalıntıları, servetin ya da *seninle* ilgili çok az şey yaptı."

"Evet," diye kabul etti Cecelia. "Neden şimdi?"

Francesca derin bir nefes verdi ve en yakınlarının endişeli ve dalgın bakışlarına karşı gözlerini kapattı. Hepsi çok zekiydi. Çok harika, yardımsever ve onun için paha biçilemezlerdi.

Onları bu işe hiç bulaştırmamalıydı.

Bu iş çok derin ve çok tehlikeli olmaya başlamıştı.

"Oh, Bay Chandler!" Cecelia Francesca'nın omzunun üzerinden bakarak sıcak bir şekilde selam verdi. "Sizi o halinizle zor tanıdım-"

"Özür dilerim Bayan Teague, sanırım beni başka biriyle karıştırdınız."

Cecelia Chandler adını söylediğinde Francesca dondu kaldı ve tanıdık İskoç aksanıyla eridi.

"Ben Preston Bellamy, Lord Drake. Ramsay ve ben İskoçya'da bir kez karşılaşmıştık ve berabere kalmıştık. Sanırım bana bir rövanş borçlu."

"Biz de öyle yaptık. Biz de öyle yaptık." Ramsay'in yüz hatları, toplantıdakiler önceki konuşmalarındaki gerginliği, araya giren kişinin iyiliği için ortadan kaldırmak için ellerinden geleni yaptıkça kapandı. "Seni tekrar görmek güzel, Drake. Sizi Redmayne Dükü ve Düşesi Hazretleri ile tanıştırayım, nişanlım Bayan Cecelia Teague'i de hatırlarsınız."

Francesca gözlerini kıstı. Bildiği kadarıyla Ramsay boks ringlerinde yenilmezdi. Cecelia'ya, "Son zamanlarda Ramsay'le İskoçya'da olduğunuzu hatırlamıyorum," dedi.

"Oh, yıllar önce olmalı." Cecelia pek çok şeyde iyiydi ama yalan söylemek asla bunlardan biri değildi. Francesca başka bir soruyla devam edemeden misafirlerine döndü. "Sevgili dostum Mont Claire Kontesi'yle tanıştınız mı? Francesca, bu ... Lord Drake, görünüşe göre."

Francesca'nın dudakları onun öpücüğünü hatırlayınca ısındı ve yüzünü ona dönmeden önce dudaklarını birbirine bastırdı. "Tanıştık." Eldivenli, gevşek bir el uzattı.

"Sadece bir kez." Adamın sert eli Francesca'nın elini zorlukla dizginleyebildiği bir güçle kavradı. Francesca, o ses tonunu neşeli tutarken bile anlamla dolu koyu ela gözlere baktı. "Şimdiye kadar tekrar görüşmeyi umuyordum, aslında bunun için planlar yapmıştık."

"Umutlarınızı kırdığım için üzgünüm Lordum Drake, ama önceden verilmiş bir sözüm vardı ve zaten beni uzun süre oyalamanıza izin vermiştim." Francesca yarı gülümseyerek, yarı yüzünü buruşturarak burnunu kırıştırdı. Onun varlığından rahatsız olduğu kadar, içinde bulunduğu çıkmazdan uzaklaştığı için de rahatlamıştı.

Cevap gülümsemesi erkeksi bir kibirle doluydu. "Dikkat dağıttığımı bilmek güzel."

Francesca gözlerini devirdikten sonra iki Kızıl Serserinin de sorgulayan bakışlarını yakaladı.

"Sizi götürmek isterim, Leydi Francesca." Bakışları Leydi Francesca'nın kırmızı elbisesinin üzerinde gezindi ve ardında ateşten izler bıraktı.

"Afedersiniz?" Daha doğrusu, ona af dilemesi için bir şans verdi. "Bahçede bir tur atmak için tabii ki," diye ekledi çevresindekilere hitap ederek. "Eğer onu çeyrek saatliğine ayırabilirseniz."

Ramsay rahatsız bir şekilde kıpırdandı. "Bu uygun olmaz..."

"Ama sanırım bu ona bağlı, değil mi?" Redmayne kardeşinin sözünü kesti ve yaralı kaşlarından birini Francesca'ya doğru eğdi. Dük'le olan nişanını Alexandra'ya bıraktığı için çoğu zaman çok memnundu ama böyle anlarda, durum zorlansaydı aralarında bir akrabalık bağı kurulabileceğini fark ediyordu.

"Leydim." Drake'in kelimeleri mırıldanma şekli, Kenway'in kanında bıraktığı ürpertiye ısıtarak ona fısıldadı. "Benimle yürür müsün? Seninle bir şey konuşmak istiyorum."

Tereddüt etti. Tanrım, bu gece başka bir teklifle başa çıkamazdı. Ya da, Tanrı korusun, başka bir teklifi.

Gözleri Kenway'e doğru kaydı ve onun kendilerini büyük bir ilgiyle izlediğini gördü.

Meydan okurcasına ona baktı ve bir yalan ilettili. *Senden korkmuyorum*. Ne demek istediğini anlatmak için elini Drake'in elinin içine soktu ve onu bahçeye doğru yürüttü.

Francesca, onu bulduğu ilk karanlık kuytuya sıkıştırıp dudaklarını dudaklarına yapıştırarak düşüncüyü reddedinceye kadar, adamın tutuşundaki gerginliğin şaşkınlık ifade ettiğini düşündü.

En son bir öpücük çaldığından beri düşüncelerine musallat olan ağza boyun eğdiğiinde her türlü direniş düşüncesi buharlaştı.

Chandler'ın kalbi öylesine güçlü çarpıyordu ki, sıkışıp sıkışmayacağını merak etti. Chandler onun şoktan kaskatı kesilmiş bedenini kabaca kendine doğru çekerken çıkardığı şaşkınlık sesinin uzaktan farkındaydı. Ağzıyla onun uysal dudaklarını ayırdı ve kadife ipeğini hissetmek için içine daldı. Haftalardır arzuladığı şeyi tatmak için. Onu titiz bir titizlikle öptü, emin adımlarla ağzını yaladı, dilinin ve tüm vücudunun anında verdiği tepkinin tadını çıkardı.

Onun kollarında canlandı, öpücüğüne arsız bir zevk ve aç bir merakla karşılık verdi.

Onun da kendisini arzuladığını düşünmeye cesaret edebilir miydi?

Elleri ceketinin altında ilerledi, sırtındaki kanatlı kasların üzerinde çalışmadan önce kaburgalarının çıkıntılarını keşfetti.

Onu buraya öpmek için getirmemişti. Bir anda oluvermişti. Onu daha önce şeytanın kollarında gördüğünde... ilkel bir ihtiyaç onu ele geçirmişti. Hak iddia etme ihtiyacı.

Adam kadının bileklerine uzandı ve onları ceketinin içinden nazikçe çekerek, güçlü bir yapıştırıcıyla savaşı gibi ağzını kadınınkinden ayırmadan önce vücutlarının arasında birleştirdi.

Bunu daha ileri götürmeden önce bir şeyi bilmesi gerekiyordu ...

"Bana Lord Kenway'i hiç yatağına almadığını söyle." Bunu bir emir olarak söylemişti ama bir yalvarmaya yakın kaçtı.

Gözleri bir saniye içinde sıvıdan mücevher sertliğine döndü ve şüpheyle daraldı. "Bunun seni nasıl ilgilendirdiğini anlamıyorum."

Bir nefesin toplamı kadar inatçı olamaz mıydı? Kendini toparladı, gerekirse kadının gözünü korkutarak cevap almasını sağlamak istiyordu. "Söyle. Bana."

"Sana böyle bir cevap
borcum yok." "*Francesca*,"
diye hırladı.

Ellerini adamın avuçlarından çekip aldı ve adamın altından geçerek köşeden çıkıp verandaya geri döndü. "Kimi sevgili olarak edindiğim senin için neden bu kadar önemli? Eminim senin gibi benim de birçok sevgilim olduğunu duymuşsundur."

Önemliydi. Hem de çok önemliydi. "O
değil. *O değil*."

"Lord Kenway'le yattığını hiç düşünmemiştim," dedi küstahça. "Kahretsin kadın, şakanın sırası değil." O kadar etkilenmişti ki, aksanı neredeyse kayıyordu. "O senin sevgilin mi değil mi? Söyle bana yoksa..."

"Yoksa ne yaparsın?" Gece gökyüzünün aydınlattığı bir yerde duruyordu; ay ışığı, saçlarının canlılığını hiçbir şekilde azaltmayan elbisesinin kıvrılma ipeğini parlatıyordu. Kanını kurban etmek isteyen eski bir tanrıça olabiliyordu.

Olduğunu iddia ettiği kişi olsaydı, vermeye hevesli olabileceği bir şey.

Dudaklarını yaladı, soruyu tekrarlarken gözleri onun ağzına sabitlenmişti. "Yoksa ne yaparsınız Lord Drake?"

"Gideceğim." Kadının gözlerindeki cevap veren şehveti görmeseydi, bu saçma bir tehdit olurdu.

"Kapı hemen şurada." Blöfünü gördü. Lanet olsun ona.

Tehdidini yerine getirmek yerine, ileri atıldı ve onun kolunu kavradı. "Onunla birlikte olmayacağına söz ver." Mont Claire Katliamı'ndan sorumlu olan adamla değil.

"Böyle bir söz vermeyeceğim ve dahası, umursadığınızı sanmanız beni hâlâ şaşırtıyor. Paylaştığımız yakınlıklar ne olursa olsun, sen ve ben neredeyse yabancıyız."

Chandler donmuş bir halde ona baktı. İnce burnu alevlenmiş ve bakışları duygularla kırpışırken, enerjisi sanki eterden koparıp ona karşı kullanabilecekmiş gibi etraflarında çatırdıyordu. Baştan çıkarılmayacaktı. Gözü korkmazdı. Ve bu kadar ufak tefek bir kadın için çok güçlü bir yumruğu vardı.

Herkes için, gerçekten.

Peki ona nasıl ulaştı?

Chandler taktik değiştirdi, neredeyse hiç yapmadığı bir şeyi denedi. Gerçeği.

"Francesca... Beni tanı mıyorsun ama ben bir canavarım. Şüpheli bağlantıları, sınırsız yasal korumaları ve en alçak çayırdan taht odasına kadar bu şehrin neredeyse her köşesinde gücü olan bir adamım, anlıyor musun?"

Gözleri parladı ve başını salladı ama sanki adamın henüz sözünü bitirmediğini biliyormuş gibi sessiz kaldı.

Güç, diye hatırladı, onun ilgi bir şeydi. Baştan çıkaran.

"Ben tehlikeliyim kadın, bunu göremiyor musun? Ben para birimi sadece para değil, sırlar ve kan olan zengin bir adamım. Sana ne söylediğimi anlıyor musun?"

"Bana bunu sormayı bırak, ben aptal değilim." Kolunu adamın elinden çekmeye çalıştı ama bu sefer adam buna izin vermedi. "Beni korkutmaya mı çalışıyorsun?"

"Evet, lanet olsun!" Onu biraz sarstı. "Çünkü korkmalısın." "Senden mi?"

"Eğer gereken buysa." Onu serbest bıraktı ve elini saçlarında gezdirmek üzereyken peruğunu hatırladı ve yumruğunu yanına indirdi. "Benim gibi bir adam sana Luther Kenway'den uzak durmanı söylüyorsa, itaat etmelisin."

"Oh. Bey?" Çenesi öne doğru çıktı ve kaşlarının arasında inatçı bir çizgi belirdi. Kendi küçük eldivenli elleri yumruk şeklinde düğümlendi. "İtaat etmek mi?" diye tekrarlardı azımsanmayacak bir kuşkuyla.

"O bir suçlu Francesca. Eğer ben bir canavarsam, o da bir kabus. Senin asla tasavvur edemeyeceğin bir kabus. İçinde ne olduğunu görmek için seni parçalara ayıracak."

Korkmak yerine ilgisini çekmiş gibi görünüyordu. "Bunu nereden biliyorsun?" "Bir fırtına gibi geçip gidecek, geride yıkımdan başka bir şey bırakmayacak."

" diye devam etti, onun sorusunu duymazdan gelerek. "Kadınlar onun için insan değil, fahişe bile değiller. Onlar sadece... böcekler. Kelebekler belki, şişlenip bir gölge kutusunda sergilenmek için." Kendini ona dokunmaktan alıkoyamayan adam, bu kez hak ettiği şefkatle kadının iki omzunu birden kavradı.

"Lütfen. *Lütfen*, eğer hayatında başka bir adamın fermanına uymadıysan. Sadece buna kulak verin. Lord Kenway ile asla yalnız kalma. Bir dakika bile olmaz. İzin vermeyeceğim-"

"İzin vermiyor musun?" Kollarındaki kaslar sanki direnmeye hazırlanıyormuş gibi gerildi. "Sen kim oluyorsun da bana ne yapacağımı söylemeye cüret ediyorsun?"

Alnını onunkine değdirdi, bir yabancı için son derece samimi bir jestti bu. Eğer gerçekten de yabancıysalar.

Yine de, kadının iddiasına ve bunun doğruluğuna rağmen, bu kadının da diğerleri gibi Kenway'in kurbanı olmasını istemiyordu.

"Francesca..."

"Hayır." Kadın tekrar geri çekildi. "Sorularıma cevap verin Lord Drake. Bana söylemediğin şey ne? Neden umursuyorsun?"

"Çünkü istiyorum..." Ellerini indirdi, ona daha ne kadar doğruyu söyleyebileceğinden emin değildi.

"Beni becermek , evet, bunu açıkça belirttin."

"Seni korumak istiyorum," diye gürledi adam, kadının ağzından dökülen kaba ve merak uyandırıcı kelimenin etkisinden kurtulmak için bir göz kırpma süresi kadar zaman harcadıktan sonra. "Bence anlamadığın bir tehlikeyle flört ediyorsun."

"O zaman bana kesin bir dille anlatın ki anlayabileyim." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmadan önce devam etmesi için bir işaret yaptı. "Bana ne bildiğini söyle."

"Size söyleyebileceğim tek şey, yapmaya çalıştığınız şeyden sizi uzak tutacak kadar şey bildiğimdir." Görevi yüzünden hiç bu kadar hayal kırıklığına uğramamış, mesleğinin gerektirdiği yalanlardan bu kadar rahatsız olmamıştı.

"Arkadaşımın yaklaşan bebek haberini kutlamaya *çalışıyorum*. Beni her türlü hapis haneye hapsedecek bir dünyada varlıklı, bekâr bir kontes olmanın tadını çıkarmaya *çalışıyorum*." Ona doğru bir adım attı, bakışları yumuşak ve akıcı bir hal aldı. "Ve eğer bana iki saniyeliğine ne yapacağımı söylemeyi kesersen, oldukça şüpheli bir İskoç'u baştan çıkarmaya çalışacağım."

Dondu kaldı. "Sen... Ne?"

"Tehlikelisiniz, öyle iddia ediyorsunuz. Çok mu güçlüsün?" Ona alaycı bir bakış fırlattı. "Kanıtlayın Lord Drake. Bana tam olarak neler yapabildiğinizi gösterin."

ONUNCU BÖLÜM

Francesca, Drake'in fırtınalı gözlerinde sırlardan başka bir şey okumadı. İçgüdülerinin ortaya çıkarmasını istediği sırlar.

Neyse ki, güçlü olduğunu iddia eden erkeklerin sırlarını ortaya çıkarmak, son birkaç yıldır mükemmelleştirdiği bir formüldü.

Ancak bu adam farklıydı. Onun gücü bir iddiadan öte, varlığının her alanında kendini belli ediyordu.

Parmakları kadının omuzlarını ısırırken bu gücü dizginledi. "Ne teklif ettiğinizden çok emin olmanız gerekiyor leydim. Eğer beni yatağınıza alırsanız, bu hiçbir şeyi değiştirmez."

Durdu. İlk kez baştan çıkarmalarından biri bir uyarıyla karşılaşmıştı. Hem de şifreli bir uyarı. Erkekler neden bu kadar sık yanıliyordu? Elbette bu *her şeyi* değiştirecekti, en azından onun için.

"Şey," diye cevap verdi dudaklarını nazlı ve pratik bir şekilde bükerek. "Beni yatağına götürmeni umuyordum."

"Lanet olsun," diye sövdü, sonra da onu arka merdivenlere doğru sürükledi, arabalar akşamın sonunda efendilerini ve hanımlarını evlerine götürmek için bekliyorlardı.

Francesca terliklerinin üzerinde süzülüyor, kendini İkarus'un hayal ettiği gibi hissediyordu. Güneşe çok yakın uçmaya cesaret ederek, amacına ulaşmadan önce gökyüzünden düşmemeyi umuyordu.

Ve *ilk* amacı Lord Drake'in kim olduğunu bulmak olmuştu. "Şüpheli bağlantıları" ve "para birimi sadece para değil, sırlar ve kan olan sınırsız yasal korumaları" olan bu adam. Luther Kenway'i yakından tanıyan bu adam, Kont'un daha parlak şöhretine rağmen onu kendisinden uzak durması için uyarmıştı.

Sanki umurundaymış gibi onu uyarmıştı ki bu büyük ihtimalle bir yalandı.

Ve yine de... sadece konuşmaları sırasında değil, öpüşmeleri sırasında da ondan bir samimiyet yayılmıştı.

Bir adamın ağzı sık sık yalan söyler, ama vücudu nadiren yalan söyler.

Kendini tutamazmış gibi onu öptü ve Francesca bunu ona karşı kullanmaya niyetliydi.

Kendi bedeni ona ihanet etmekle tehdit ederken bile.

Yolda gittikçe hızlanan adımlarla ilerlerken midesinde kelebekler uçuşuyordu. Francesca şoförüne Alexander ve Cecil'e özürlerini iletmesini ve kiminle gideceğini söylemesini isteyecek kadar duraklayabildi.

Lord Drake'in aldığı önlemi not ettiğinden emin oldu.

Eğer ona bir şey olursa, kalan Kızıl Serseriler onun intikamını almak için her şeyi yaparlar.

Kendi başının çaresine bakamayacağından değil.

Cebinde bir dram ve üzerinde böyle bir durum için hazırlanmış silahlar vardı.

Drake onu iyi döşenmiş arabasına daha az kaldırdı ve daha çok bindirdi. Aynı derecede zarif ve akıcı bir hareketle kendini pelüş şampanya kadifesi koltuğa yerleştirdi ve onu üzerine çekti, o itiraz edemedi ağzını onunkine yapıştırdı.

Yapacağından değil.

Francesca hevesli erkeklere alıştı; bu yüzden böyle bir baştan çıkarmaya genellikle kendi arabasıyla giderdi. Ancak bu kez Drake'i gözünün önünden ayırmaya korkuyordu, parmaklarının arasından kayıp gitme ihtimaline karşı.

Cesaretini kaybederse diye.

Ve dürüst olmak gerekirse, bir parçası tam da bu anı ummuştu. Bu adamı. Bu öpücüğü. Bu açlık. Baş dönmesi onu boğmakla tehdit ediyordu. Tehlike bir şekilde arzusunu yoğunlaştırıyordu.

Onun üstünde olmasına rağmen Drake tutkularının kontrolünü ele geçirdi ve sürdürdü. Kadının kalçalarını kucağının üzerinde ayırırken onu dudaklarıyla meşgul etti. Kadının etekleri ikisini de boğmakla tehdit eden kıpkırmızı bir göl oluşturdu.

Vücutları kadının çıkardığı hafif nefesi içine çekti. İri elleri kadının kalçalarını kavradı ve poposunu kalçalarına doğru çekti. Adamın seksi, giysilerinin katmanları arasından pişmanlık duymadan kadıninkini buldu ve adam kalçalarını öne doğru bastırırken bile kadının leğen kemiğinin yuvarlanmasına rehberlik etti, yapmak üzere olduklarını düşündüğü şeyin şok edici derecede samimi bir parodisiyle ona sürdü.

Korkmalı. Onun ihtiyacından, kendisinininkinden. Adamın cüssesinden ve kızın pervasızlığından. Kadın omuzlarını tutarken adamın omuzlarında dalgalanan amansız güçten.

Sanki dünyanın ikisine de güvenmemesi gerektiğini biliyormuş gibi gözlerinin her zaman kaygan ve şüpheli olduğundan.

Ona korkması için zaman tanımadı, ısırtıp tadına bakarken dikkatini dağıttı, sonra tutkuyla kayganlaşmış dudaklarını onunkilerin üzerinde gezdirmek için geri çekilmeden önce dilinin bir dalgalanmasıyla onu yuttu.

Vücudu inanılmaz derecede sert ve gergindi ve ağzı talepkârdı. Yine de elleri onun sırtını düzleştirirken durgun ve sabırlıydı, aynı anda hem onu havada tutmayı hem de okşamayı başarıyordu.

Bunalmış bir halde, tam bir nefes almak için dudaklarındaki mührü kırdı. Tam o anda bir sokak lambasının yanından geçtiler ve lamba yüz hatlarını altın rengi bir ışıqla aydınlattı.

Francesca'nın kalbi durdu. Onu savunmasız, geçici bir anda yakalamıştı. Ve bunaltıcı, vahşi şehvet bakışının altında, beklemediği bir şey okudu.

Umut.

Belki de özlem. Çocukların yüzünde görülen parlak, sevimli bir dilek değil. Ama açlık çeken ve çaresiz birinin yalın, dikkatli özlemi. Gerçekten almayı beklemeden iyilik arayan birinin.

Yüzündeki ifadeyi görmesini istememişti, bundan emindi ama görmemiş gibi davranamazdı.

Çünkü neredeyse kalbini eritiyordu. Ya da kırıyordu.

"Tanrım, kadın," diye inledi, sesi gırtlaktan geliyordu ve aksanı karanlıkta daha az hissediliyordu. "Beni mahvedeceksin."

Sadece mecbur kalırsa.

Sadece mahvetmeye değer bir adam olsaydı.

Garip ve şefkatli bir an için parmak uçlarıyla onun yanağının gölgesini okşadı ve bu bakışın neden bu kadar tanıdık geldiğini merak etti. Neden içinde yıllar önce küle dönmüş yerleri çekiştirdiğini.

Onun dokunuşunun altında kabardı, vahşi, ıslak bir öpücükle ağzını yakaladı ve erimiş ateş gibi kemiklerinin üzerine sınırsız şehvet döktü.

Onun yumuşaklığını istemiyordu. Şefkatli ya da savunmasız olmasına gerek yoktu. Bu adamın arzuları sert, sıcak ve cezalandırıcıydı.

Geniş omuzları arabanın arkasına doğru düşerken, vücudu onun altında yuvarlandı, kalçaları yukarı ve *yukarı* gıcırdadı ve onu tamamen üzerine yaydı.

Francesca'nın kalçaları, onları yerinde kilitleyen ellere karşı küçük hareketlerle sarsılıyordu. Daha önce hiç

bunu hissetti. Tüm kıyafetleri üzerindeyken hiç bu kadar açıkta kalmamıştı. Bir erkekle bu kadar yakınlaşmamıştı.

Kendisinin her parçasının farkında olması onu mantıklı düşüncelerden tamamen uzaklaştırdı. Karnındaki kaslar, adamın ereksiyonunun namlusuna karşı samimi bir şekilde sallanırken sıkıştı ve çalıştı. Elleri, okşanan bir kedi yavrusuymuş gibi adamın omuzlarını yoğurdu. Kalçaları onun ağırlığını taşıyor, titriyor ama güçlü bacaklarını destekliyordu.

Kimdi o?

Onun kollarında, hiçbir fikri yoktu. Bu kadınla daha önce hiç karşılaşmamıştı, bu kadar serbest ve hesapsız.

Bu adam kimdi ki ona böyle bir zarar verebiliyordu?

Neydi o?

Dost mu? Düşman mı?

gereken şey buydu. Neden bu arabada olduğunu.

Bunu unutmamalıydı. Baştan çıkarmak için burada değildi.

Ama bilgi.

Kalbinin etrafındaki buzu toplamak için elinden geleni yapsa bile, vücudu o kadar ısındı ki, buzu çağırır çağırılmaz eriyip bir su birikintisine dönüştü.

Çok ıslaktı. Sırılsıklamdı aslında. Temiz pamuk tarafından emilen iç çamaşırlarında bunu hissedebiliyordu.

Tanrım, ama başı dertteydi.

Nefesi, şarap kokulu, sıcak nefesler halinde dışarı çıkıyordu. Birlikte hareket edip birbirlerini yuttuklarında, Francesca onun göğsünün sıkışmaya başladığını duydu. Ve sonra boğazında. Önce arzu iniltileri, sonra talepler. Parmakları, o daha eteklerinin altından kaydıklarının farkına bile varmadan jartiyerlerini buldu.

"Hayır!" Kalçalarını sıkarak kendini ondan uzaklaştırdı. "Yani. Yani. Henüz değil. Bunun çok erken bitmesini istemiyorum. Arabada olmaz."

Onun evine girmesi gerekiyordu.

"Oh, Kontes." İçinden yumuşak bir hırıltı çıktı, belki bir kahkaha ama tam değil. Boynunun kokusunu içine çekmek için eğilmeden önce sert yanağını onun pürüzsüz yanağına değdirdi. "Bu gece bitmeden önce *birçok* kez bitirmeyi planlıyorum. Neden buradan başlamıyoruz?" Parmakları daha yükseğe çıkmadı ama nasırları donuyla çorapları arasındaki uyluk parıltısını aşındırdı.

"Bunların arasından sıcaklığını hissedebiliyorum," diye nefes aldı, kadının iç çamaşırıyla oynarken. "Çok hızlı boşalırdın. Çok sert. Tekrar yapmadan önce seni yukarı taşımam ve kendine gelmen için zaman vermem gerekirdi."

Francesca onun sesindeki kandırmacaya boyun eğmemek için tüm iradesini toplamak zorunda kaldı. Uzanıp bileklerini tuttu, parmaklarını bileklerinin etrafında birleştiremedi. Onları kalçalarından kaldırmasına ve Roma çarmihına çivilenmiş bir tövbekâr gibi koltuğun arkalığına dayamasına izin verdi.

"Beklemek istiyorum," demek için kulağına doğru eğildi. "Seninle gelmek için."

Senin zevkini izlemek istiyorum."

Kısa bir eğlence sesi çıkardı. Ne tam bir kahkaha, ne de tam bir inilti. "Hoşunuza giden bu mu leydim? İzlemek mi?"

"Pek çok şeyden hoşlanırım," diye söze girdi, cesurca dudaklarını kendi durdurdu. Onu istekli bir tutsak olarak tutarken öpücüğünü ondan aldı.

Onu her an alt edebilirdi ama onu şımartmak hoşuna gidiyor gibiydi.

Bu hoşgörünün onu daha sonra kurtaracağına güveniyordu.

Araba aniden durdu ve Francesca neredeyse Drake'in kucağından yuvarlanıyordu. Drake onu yakaladı ve Francesca kendini toparlayarak uşak kapının mandalını çevirmeden önce ondan uzaklaştı.

Aynı uşak onlara merdivenlerden çıkarken eşlik etti ve kahya rolünü üstlenerek onları kırmızı tuğlalı sıra eve soktu.

"Teşekkür ederim Howard." Drake başıyla onu onayladı.

Markiz kendi terasına yakın bir yerde oturuyordu ama Francesca onu karanlık ve sessiz büyük girişten mermer merdivenlere doğru sürüklerken bunu fark etmemişti.

Beyaz çarşaf her şeyi örtüyordu, sanki evi hayaletlerle döşenmiş gibiydi. Francesca, uzun bir yemek odasının kapısında durakladı. "Ne zamandır burada ikamet ediyorsunuz?"

"Sadece kısa bir süreliğine ziyarete geldim. Kalmak için bir nedenim yoksa yakında Edinburgh'a gideceğim." Adamın ona bakışında bir anlam ve başka bir şey vardı.

kadar donuk bir şeydi ki tanımlayamadı.

Şüphelerine rağmen, bir kızarıklığın sıcaklığı tüm uzuvlarına yayıldı.

Buna kanma, diye suçladı. Bu gerçek değil.

Adam onu kollarının arasına alıp merdivenleri ikişer ikişer vücudu onu işaret etmedi. Adımları evin ürkütücü sessizliğinde silah sesi gibi yankılandı. Hayır, sessizlik değil. Boşluk. Bir şekilde tamamen yalnız olduklarını biliyordu. Bu çatının altında ne hizmetçiler, ne uşaklar, ne de uşaklar uyuyordu.

Çılgılığını duyacak kimse yok.

Bu düşünce aynı anda hem erotik hem de endişe vericiydi, tıpkı yatak odasının kapısını tekmeleyerek açması, onu kavernöz bir yatağa yatırması ve kadın onu durdurmayı düşünemedi bacaklarının arasına girmesi gibi.

Ağzını ele geçirirken vücudunu kapladı, tamamen sahiplendi, kafası düşünceden boşaldı ve vücudu ihtiyaçla dolup taşıtı.

Bu her şeyi tüketen şehvete boyun eğmek günah sayılır mı?

Bir eliyle ağırlığını desteklerken, diğer eliyle kızın yanağını, çenesini okşadı ve arabada başladığı nemli keşfe devam etmek için ağzını nazıkçe açmadan önce dudaklarının köşesine dokundu.

Onun ağzı. Onun sert, kötü ağzı. Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştı. Dudaklarına şaşırtıcı bir yumuşaklıkla, mükemmel ve tutkulu bir basınçla yapıştı.

O ağızla yapabileceği şeyler. Yapmalı mı?

Yapmalılar mı?

Hayır.

Francesca yalnız olsaydı, sırf adamın zevk vaadiyle ördüğü büyüü bozmak için kendini tokatlayabilirdi.

Hayır. Onun kim olduğunu öğrenene kadar olmaz.

Onun ne olmadığından emin olana kadar.

"Bekle," diye fısıldadı. Ellerin hafifçe bastırması onu kendisinden uzaklaştırdı ve bu da kendini çok daha güvende hissetmesini sağladı.

En azından dinledi. Israr etmedi. Pek çok erkek ondan bu sözleri duymak istemezdi. *Bekle, bekle. Hayır. Dur. Yapma. Henüz değil.* Pek çok korkunç durumdan kaçınmak için fiziksel olarak çevik, güçlü ve sinsi olmayı öğrenmek -kendini eğitmek- zorundaydı.

Ama bir kelimeyle, elinin bir dokunuşuyla... durdu. Bekledi.

Bu durum onu kıza çok sevdirmişti.

"Bu... bu çok karanlık."

"En iyi işimi karanlıkta yaparım." Francesca'nın bundan hiç şüphesi yoktu.

Başını eğerek, dudaklarını kadının çenesi boyunca gezdirdi ve boynundan aşağıya süzdü.

Kadın herhangi bir neden bulamadan, küçük okşayıcı öpücüklerle elbisesinin bedenine ulaştı. "Ama hava soğuk. Üşümüyor musun? Ocakta ateş yakamaz mıyız?"

Adamın kaşlarını çatarak köprücük kemiğine vurduğunu görmek yerine hissetti ve dalan yakasının hemen altında titreyen boncuklu meme ucunun ısrarlı baskısını görmezden gelmek zorunda kaldı.

"Üşüyor musun?" diye mırıldandı, kesinlikle yazın ne kadar geç olduğunu düşünüyordu. Ya da teninin onunkinin yanında ne kadar sıcak ve kızarmış hissettiğini. "Merak etme," diye gürlledi. "Seni vücudumla sıcak tutacağım. Ayrıca, birazdan yapacağımız fiziksel aktivite ve sürtünme ile-"

"Sadece bir lamba o zaman," diye ısrar etti. "Ya da iki tane. Seni görmek istiyorum. Dedğim gibi.

Bizi görmek için.."

"Peki, o zaman." Sanki bu düşünce onu çok cezbetmiş gibi karanlıkta nefesi hızlandı. Adam kendini ondan uzaklaştırdı ve adam kibrit almak için şömineye giderken kadın onun gölgesini işaretledi.

"Bir içki için zili çalabilir miyim?" diye sordu, cebindeki toniği avuçlayarak. Bardak, iyi söylenmiş bir yalan kadar yumuşaktı.

"Gerek yok. Büfede birkaç tane var," diye cevap verdi.

Ne büyük rahatlama. Francesca son iradesini toplayarak ayağa kalktı ve çevresini değerlendirmek için kibritin çakmasını ve parlamasını bekledi.

Kadın, üzerinde dört ayrı sürahi bulunan büfeyi bulduğunda ilk lambayı yakmıştı. Hemen gidip ikisine de birer bardak viski doldurdu ve onunkine de sağlıklı bir dozda uyku ilacı kattı.

Kadın arkasını döndüğünde, adam şöminenin üzerinde iki, komodinin üzerinde de bir lamba yakmıştı.

Yatak odası çok gösterişliydi. Çok faydacıydı. Sıkıcılığın çeşitli tonlarında büyük, erkeksi mobilyalar. Yine de yatak güzeldi, muhtemelen İskoçlar ve İngilizlerin düşman olarak görüldüğü zamanlarda oyulmuştu.

Kibriti söndürmek için birkaç kez havada salladı ve ham bir orman kedisinin zarafetiyle ona doğru ilerlemeden önce bir kenara koydu.

Lamba ışığı gözlerindeki çizgilerden parlayarak onları hınzır bir kehribar rengine dönüştürdü. Neredeyse ona uzattığı bardağın içindeki sıvının rengindeydi.

"Kendinizi güçlendirin Markiz," dedi şakacı bir tavırla. "Nazik olmaya niyetim yok."

Kadehi alıp kendi kadehiyle kadehin kenarına dokunduğunda gözleri parladı. "Keşke beni şaşırttığınızı söyleyebilseydim leydim."

Francesca durakladı ve onun tüm içkisini bir hamlede geri atmasını izledi.

Sözlerindeki sıcaklığın altında kasvetli bir not vardı.

Francesca -gerçek Francesca- nazik bir kızdı... İkisi de bunu düşünüyor muydu?

Kadehini dürttüğünde ona düşünmesi için zaman tanımadı. "İçin Kontes. Kendi tahkimatınızı eritmek için ihtiyacınız olacak."

Bardağı komodinin üzerine koymadan önce bir yudum boyunca onu inceledi. Ona doğru ilerleyerek elini göğsündeki kas yığınının bastırdı ve yatak dizlerinin arkasını yakalayıp onu oturmaya zorlayana kadar itti.

Eteğini kaldırarak adamın üzerine tırmandı, tabancasının bulunduğu cebi onun ulaşamayacağı bir yerde tutmaya dikkat etti. Tekrar onun kucağına yerleşirken, tam da olması gereken yerdeymiş gibi hissetmemeyi diledi. Onunla birlikte. Onun üstünde, altında ya da etrafında.

Sözlerini yalanlarcasına ağzını nazikçe onunkine bastırdı ve avuç içleriyle çenesini kavradı. Gecenin başında çok pürüzsüz olan çenesi, şimdi koyu bir gölgelenmeyle sakallı hale gelmişti.

Çok az kumral olan.

Onu uzun süreli bir samimiyetle öptü, bir daha böyle bir şansı olup olmayacağını merak ediyordu. Bu, onun gerçekte nasıl bir canavar olduğunu öğrenmeden önce hoş bir fanteziye veda etmek miydi?

Mutluluktan bu. Bilmemek. Mutluluk ve işkence.

Yavaşça, kasları teker teker gevşedi, ağzı daha az koordineli hale geldi, elleri yanlarına yatağın üzerine düştü.

"Ne..." Adam geri çekildi ve ona eğlenen bir şaşkınlıkla baktı. "Ne yaptın...?"

Francesca ellerini adamın boynuna götürdü, adam yavaşça arkasına yaslanırken onu kucakladı, ağır bedeni omur omur yatağa yuvarlandı, ta ki adam tamamen yüzükoyun yatana, dizleri hâlâ yana sarkana kadar.

Bilinçsiz.

Francesca onun zayıf kalçalarına yaslandığı yerden ona baktı ve bir vicdan azabı hissetti. Ya da belki pişmanlık kadar güçlü bir şey. Tanrım,

İçgüdülerinin onun hakkında doğru olmasını umuyordu, çünkü eğer o biraz olsun masumsa, buradaki kötü adam oydu.

Er ya da geç öğrenmesi en iyisi.

Francesca, tüm vücudunun itiraz ettiğinin farkında olarak, bir attan iner gibi ondan indi. Yaz ya da değil, teninin sıcaklığı olmadan oda oldukça soğuktu.

Evini didik didik etmesi hiç zamanını almadı ve bulduklarından çok bulamadıklarından bir şeyler öğrendi.

Neredeyse hiçbir şeydi.

Kütüphane el değmemiş kitaplarla doluydu ve sadece düzenli değil, aynı zamanda boş olan mutfaklarda dolaştı. Kullanılmamış. Kiler yiyecekten yoksundu. Mobilya kılıflarının altında ceset, dolapların içinde iskelet aradı.

Hiçbir şey yok. Naftalin ve ıssızlığın hafif kokusundan başka bir şey yok.

Francesca çalışma odasına ulaştığında bir şeyden emindi: Drake buranın sahibi olabilirdi ama kesinlikle burada yaşamıyordu. Bazı bekâr beyefendilerin, hatta soyluların şehirdeyken kulüplerinde uyumayı tercih ettiklerini, kendi adamlarını getirmek yerine kulüp çalışanlarından yararlandıklarını tahmin ediyordu.

Ama markizler değil. Bu mevkideki bir adamın tam bir maiyete ihtiyacı vardı ve bu büyüklükteki bir ev sürekli bakım gerektiriyordu. Hesaplar. Defterler. Banknotlar ve faturalar. Her hanenin genellikle bir kâhyası ya da en azından bir avukatı vardı. Bir markiz yoksul olsa bile, evrak işlerini düzene sokacak biri.

Çalışma odasını da evin geri kalanı gibi boş buldu.

Francesca hayal kırıklığına uğramış ve merak içinde, yavaşça yatak odasına doğru ilerledi.

Hâlâ yatağın üzerinde yatıyordu, gerçekten de melek gibi görünüyordu, uğursuz, sabah yıldızı gibi bir şekilde.

Yatağın başucuna doğru sürüklendi ve omzunu ayakucundaki sütuna yaslayarak önündeki muammayı inceledi.

Francesca onun çenesinin sürekli sıkılı olduğunu hiç fark etmemişti, ta ki şimdi uykudan gevşemiş olduğunu görene kadar. Tanrım, ama erkekler gibi güzeldi. Keskin açılar. Geniş düzlemler. Yağsız kaslar.

Bakmaması gerekiyordu. Dahası, kalmamalıydı. Ondan bu kadar korkmasının tek nedeni onu çok istemesiydi. İlk başta tahmin ettiğinden daha yaşlıydı. Gözlerinde daha önce fark etmediği kırışıklıklar vardı.

fark ettim. Belki de ışığın güzelliğinden ya da ... bekle. Bu- muydu?

Yaklaştı ve yan masadaki lambayı kaparak Drake'in yüzüne daha yakın tuttu.

Göz kapakları hayallerle dans ediyordu ve Francesca kaşlarının çatıklığından bu hayallerin sıkıntılı olduğunu tahmin etti. Ama bakışlarını onun yüzüne, özellikle de gözlerine kilitleyen şey bu değildi.

Uzanarak, başparmağını incelemeyen önce göz kapaklarının kenarındaki deri oluklarında bir madde birikintisini fırçaladı.

Pudra. Kadınların lekeleri ve kusurları kapatmak için kullandığı türden. Çok mu kibirliydi? Ya da...

Bir inilti duyuldu ve ardından göğsünden bir protesto sesi yükseldi. Zorla uyutulduğu için bastırılmış bir öfke havlaması.

"Hiçbir şey bunu düzeltmeyecek. Hiçbir şey onları geri getirmeyecek," diye mırıldandı. "Yaptığın şey için seni öldüreceğim... Onları benden aldığın için. İntikamını alacağım..."

Francesca elbisesinin içine uzandı. Tabancasını çıkarıp tam şakağına nişan aldı. Parmağı tetiği okşadı ama eli doğru ateş edemeyecek kadar titriyordu.

Önemli değildi. Vurulmayı hak etmişti.

Ve en başından beri onun hakkında haklı olduğu için lanet olası bir madalyayı hak ediyordu.

Uykusunda, İskoç aksanı düzgün bir İngiliz aksanına dönüşmüştü. Bu da onun iddia ettiği kişi olmadığı anlamına geliyordu.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Chandler'ın ağzına bir şey girmiş ve ölmüştü. Kuru dilini yutmaya zorladı ve elini çarpan başına götürerek gözlerini açmak için sahip olduğu güç rezervlerini toplamaya çalıştı.

Ne zaman uykuya dalmıştı? Saat kaçtı-

Francesca.

Bilinç ona bir balyozun tüm ağırlığıyla çarparak göz kapaklarını açmaya zorladı.

Yüzükoyun yatan vücudunun uzunluğuna baktı, önce tabancanın namlusunu, sonra da tetik parmağına bağlı güzel kadını fark etti. Gözlerini bir şeyden diğerine sıçratarak toplayabildiği kadar bilgi toplarken gözbebekleri ağrıyordu.

Daha fazla lamba yakılmıştı. da çekmeceleri gibi didik edilmişti. Peruğu, küçük silahını bacaklarının arasına yerleştirirken oturmak için çektiği sandalyenin koluna asılmıştı.

Kahretsin, yakayı ele vermişti.

"Bana kim olduğunu söyle, yoksa seni erkek yapan şeyi vururum." Tabancasının tam olarak nereye doğrultulduğunu belirtmek için kolunu uzattı.

Chandler bacaklarını kapatma refleksiyle savaştı.

"Bana ilaç mı verdin?" diye homurdandı yünden yapılmış boğazından.

"Hâlâ rol yapabiliyor olman etkileyici," dedi sarsılmaz bir kontrolle. "Ölüm kafatasına yerleşmiş gibi hissediyor olmalısın."

Haksız değildi. "Üzerimde ne kullandın?"

"Bunu bilemezsin," diye tersledi. "Aksanını da bırakabilirsin, sahtekârlığını ortaya çıkardım."

Peruğuna bir neden bulmak için karmakarışık düşüncelerini eleyerek durakladı. "Ne bildiğini sandığını bilmiyorum-"

"Uykunda konuştuğunu biliyorum."

Chandler dondu kaldı. Dondurdu mu? Daha önce bir kadının yanında uyumaya hiç izin vermemişti. Ne söylemişti? Uykusunda neyi açığa vurmuştu?

"Kimsin sen?" diye tekrarladı.

Chandler bir an için sadece ona bakabildi. Korkudan değil, hayranlıktan. Tanrım, kızgınken daha da muhteşemdi. Porselen teni

Mükemmel kemik yapısı gerginlik ve kararlılıkla gerilmişti. Gözleri korkudan eser kalmadan elmas gibi parlıyordu. Eli sabitti, nişan alışı doğrudu.

Bir yayı olsaydı Athena olabilirdi. Kıvrak, güçlü ve aldatıcı bir şekilde tehlikeli.

Sırf ona daha iyi bakabilmek için, büyük bir dikkat ve anlık bir pişmanlıkla kendini dirseklerine doğru itti.

"Sen neysen ben oyum," diye cevap verdi kendi İngiliz aksanıyla. "Ben bir yalanım. Bir hayaletim. Olmam gereken herhangi biriyim."

Beklediği son şey olan alaycı bir tavırla homurdandı ve başını hoşnutsuz bir kısrak gibi savurdu. "Eğer bana bu cevapları vermekte ısrar edersen, seni kafandan vurabilirim ve senin için kimin geldiğini görebilirim. O zaman onları sorgularım."

"Hiçbirinden cevap alamayacaksınız. Biz sorgulanmak için eğitildik," diye cevap verdi, hissetmediği bir küstahlıkla. "Uykumda ne dedim ben?"

Garip bir şekilde bakışları biraz yumuşadı, tıpkı tabancanın üzerindeki parmak eklemlerinin beyazlığı gibi. "İntikamdan bahsettiniz," diye nazikçe cevap verdi. "Kayıptan. Senden kim alındı? Markiz gibi davranmanızın nedeni onlar mı?"

"Saçmalıktı," diye geçiştirdi, onun da kendisi kadar yalancı olduğu suçlamasına hiç cevap vermediğini düşünüyordu.

"Kulağa saçmalık gibi gelmiyordu."

"Hiç kabus görmez misin?"

Çenesi öne doğru çıktı ve bir an için yüzünü ısırapla yıkayan bir duygu parıltısı kayboldu. "Tüm ailem öldü. Neden bir kabus için bundan daha fazlasını arayayım ki?"

Neden, gerçekten mi?

"Kim olduğunu söyle. Sen. Kim olduğunu söyle." Tabancası aralarındaki sessizlikte soğuk ve son bir sesle kuruldu. "Bir daha sormayacağım."

Yapacaktı. Onun gözlerinde cinayeti okudu. Böylesine zayıf ve güzel bir kadında böylesine yabancı ve rahatsız edici bir görüntü. Gerçek, bu acının içinde yaşıyor olabilir miydi? Bir zamanlar maskeli adamların tüm ailesini katletmesini izlemiş bir kız olabilir miydi?

Chandler'ın kalbini kaplayan buz, uzun zamandır yoksun yaşadığı bir şeyi yeniden uyandırmak için mücadele ederken birazcık kırıldı. Umut.

"Size bir hayalet olduğumu söylediğimde yalan söylemedim." Gerçek duyguların uygunsuz tehdidiyle mücadele etmek için tavırlarına daha fazla soğukkanlılık kattı. "I

öldüğüm resmi kayıtlara geçsin. Aslında iki kez. Üçüncüsünde bir şey olmaz." Elini salladı. "Gerekiyorsa tetiği çek."

Kaşları daha da çatıldı ve ince ince işlenmiş yüz hatlarına ağır bir şekilde yerleşti. "Özlenmeyeceğinizi mi söylüyorsunuz?"

"Benim işimdeki erkekler nadiren öyledir."

"Peki bu tam olarak hangi iş kolu?" Sempatik olmaktan çok muzaffer görünüyordu. "Nesin sen, Kızıl Konsey mi? Bu yüzden mi beni Luther Kenway'den uzak durmam konusunda uyardınız? Onun için mi çalışıyorsun?" Öne doğru eğildi, adam bir tür öfke ya da en azından korku beklerken heyecanlandığı belliydi. "Gerçeğe çok mu yaklaşıyorum?"

Öyleydi. Her şeye çok yaklaşıyordu. Ona da. Halsizliğine rağmen vücudu kıpırdadı.

"Öyle bir adam olsaydım, bu konuda yalan söylemez miydim?" sordu sınırcasına.

Parmakları korsajının çizgilerini izlerken adamın dikkatini çekti, boncuklar pürüzlüydü ve teni el çırpılmış krema kadar yumuşaktı.

Chandler'ın kuru ağzı nemle doldu. Tonik onu kendine çekmeden önce kadının etinden herhangi bir parça tadabilmiş miydi? Karşılıksız tutkusu ona hayır demişti.

Dekoltesindeki kılıfından kötü görünümlü bir bıçak çıkardı. "Bana gerçeği söyleyeceksin elbette." Bir elinde tabancası, diğerinde bıçağıyla ayağa kalktı; karanlığın, savaşın, arzunun ve ihtiyaç duyulan şeylerin tanrıçası gibi yükseliyordu. Yaklaşarak, silahlarının her birini oldukça acı verici bir şekilde adamın diz kapaklarına bastırdı. "Bana şimdi olduğun gibi ya da baskı altında söyleyeceksin, umurumda değil."

Tanrım. Aleti kıpırdadı, kalınlaştı. Birkaç dakika içinde şiddetli bir ereksiyona dönüşen şeyi görebilecekti. "Bazı erkekler baskıdan hoşlanır," diye cevap verdi. "Eminim ki orospu arkadaşın -Cecelia'ydı değil mi? Baskı cinsel bir metadır. Sanırım bunu yasadışı yollardan satıyor."

"Cecelia'yı bu işin dışında tut." Adamın büyük şaşkınlığı karşısında, kadın ve tabancasının kabzasıyla adamın yanağına vurdu.

Başını yana salladı ve yanağının iç kısmındaki yarıktan akan kanın tadını aldı.

"Sana yemin ederim, eğer onu tehdit edersen, seni vücudunun sadece yarısıyla cehenneme gönderirim, birbirimizi tam olarak anlıyor muyuz?"

Chandler dudağındaki kanı sildi ve sessizce ona baktı. Muhteşem. Etkileyici. Zekice. Kadının baş döndürücü ihtişamını anlatmaya yetecek kelime bulamıyordu.

Aldatmacayı bir noktaya kadar bırakmaya karar verdi. "Ben Crimson Konseyi değilim. Ama senin gibi ben de onların peşindeyim."

"Neden? O zaman neden İskoç markisi gibi davranıyorsun?" diye sordu.

"Kontes gibi davranmanızla aynı sebepten sanırım. Kapıları açıyor."

Kolunu geri sardı, ona tekrar vurmaya hazırlanırken durakladı. "Ama Cecelia'nın balosundaki insanlar sizi tanıyordu. Seni Lord olarak tanıdılar. Drake. Sen nasıl-?" "Ben

Lord Drake'im-" "Ama-"

"Ben de Cambridge Barton'larından Lord Andrew Barton'ım."

Kaşları çatıldı ve silahını sadece göğsüne doğrultacak şekilde indirdi. "Sadece Parlamento'daki koltuğu için ortaya çıkan münzevi baronet mi?"

"Ben Nathaniel Butler, Drury Lane'de tüccar, East End'de James Lancaster. Bunu da tanıyacaksınız." Sol gözünü kaşdı ve ağzının sağ tarafından konuştu. "Karım Mildred, cömertliğiniz için teşekkür ederim, nazik hanımefendi."

Yüz hatları anında aydınlandı, silahları hiç hareket etmese de aniden şaşkınlıkla parladı. "Edward Thatch! Buna inanamıyorum."

"Teşekkür ederim." Gülümsedi. "Bana biraz su getirebilir misiniz, susuzluktan ölmek üzereyim."

Bıçağını kiskanılacak kınına soktu ve büfeye doğru geri çekildi. Boştaki eliyle sürahinin tamamını seçerek geri döndü, komodinin üzerine ve geri çekildi. Tabancanın namlusu hayati organlarından hiç ayrılmadı.

Chandler suya uzanmak için doğruldu, boğazını birkaç sağlıklı yudumla soğuturken kafasındaki yüzmeyi görmezden geldi.

"Kendini bir korsan olarak mı görüyorsun?" diye sordu adam sözlerini bitirdiğinde, ağzının kenarındaki bir damlayı koluyla silerek.

"Ben bir casusum," diye itiraf etti.

Başını iki yana salladı. "Takma adlarınızı ünlü -ya da kötü şöhretli-korsanlardan seçmişsiniz."

"Korsanlar," diye düzeltti. "Kendime casusların adını veremem, değil mi? Eğer ünlülerse, o zaman işlerinde berbat oldukları aşikâr."

Bunun üzerine Francesca güldü.
Ve dünya bunu duymak için
durakladı.

Chandler ona baktı, silah elindeydi, başı geriye ve biraz sola eğikti, zarif boynunun beyaz sütununu ortaya çıkarıyordu. Yüzü bir gülümsemeyle kasvetli halden sevimli bir hale büründü.

Bu kakhahayla ilgili bir şey, içinde çocukluğundan beri hissetmediğı bir dşnlk duygusu uyandırdı, kaderi ona dönmeden önce yaşıadığı tek kaygısız yılların tadını çıkardı.

Acaba...?

"Siz başka biri misiniz?" diye sordu neredeyse neşeyle.

"Birkaç kişi," diye dürüstçe cevap verdi. "oğ yabancı. Örneğın bir Alman subayı, Klein Heinzlein ya da bir İtalyan kontu... eski Redmayne soyundan gelen yaralı bir dk tanıyan biri."

Nefes nefese kaldı ve ilk kez ciğەرlerini doldurmak için geçen sreden daha uzun bir süre boyunca tamamen suskun kaldı. "Kont Armediando?" diye fısıldadı.

"Al tuo servizio, signora."

"Minerva'nın kutsal annesi, seninle bu kadar çok karşılaştığıma ve hiçbir şeyden şphelenmediğime inanamıyorum..." Silahını indirdi, ama sadece birkaç santim indirdi, yüz hatları yıllarını çehresinden çalan bir hayranlıkla parlıyordu. "İnanılmazsın."

Dudağı gerçek bir gülümseme tehdidiyle seğirdi. Kadının utanmadan yaptığı iltifat onun için, her nasılsa, yıllar boyunca aldığı bir dizi resmi takdirnameden daha anlamlıydı. "Bunlar sadece evrak işleri, konutlar ve toplumsal bağılantılarla sürdürdüğüm kişilikler." vnme tehlikesiyle karşı karşıyadı ama kendine engel olamıyordu.

Neden onu etkilemek istiyordu? Bu inanmaya başladığı anlamına mı geliyordu?

"Sana inanmam için deli olmam lazım," dedi başını inanmaz bir şekilde sallayarak. "Ve bana hâlâ gerçekte kim olduğnuzu söylememiş olmanızın dikkatimden kaçtığını sanmayın."

"Beni bir zamanlar tanıyordun," diye mırıldandı. Bir sonraki hamlesini düşünürken kalbinin atışı durdu. Ya testi geçemezse?

Ya başarırsa?

Kaşlarını çattı, gözleri şüpheyle başka yöne kaydı. "Bana ocukluğmda tanıştığımıızı söylemiştiniz ama zgnm, sizi hâlâ hatırlayamıyorum."

Chandler parmaklarını avuç içi yukarı bakacak şekilde ona uzatırken parmaklarının daha sabit olmasını diledi.

"Peki ya şimdi?"

ON İKİNCİ BÖLÜM

Francesca bir göz kırpma süresi gibi gelen ama sonsuza kadar sürebilecek bir süre boyunca onun eline baktı. Görüşü daraldı, tünelleşti. Belli belirsiz, adının söylendiğini duydu. Kolunun yana düştüğünü ve tabancasının horozunun boşaldığını hissetti.

Uzuvları uyuştı, sonra da kayboldu. Küçük karıncalanmalar yüzünde, kafa derisinde gezindi ve tüm vücudunda tüyleri diken diken oldu.

Beni bir zamanlar tanıyordun.

Uzun zaman önce, Declan Chandler ve Ferdinand karanlıkta ormanda oynamak için evden kaçmışlardı. Genç Francesca gitmeye korkmuştu.

Ama Pippa, tüm küçük kız varlığıyla davet edilmeyi arzulamıştı. Onu alacaklarına söz vermişlerdi ama sonunda onsuz gittiler. Kurtadamlık oynamışlar ve aya karşı koymuşlardı. Avuçlarının etini kesmişler ve kanlarını karıştırarak kan kardeşliğini pekiştirmişlerdi.

Pippa ertesi sabah uyandığında öfkeden deliye . Onlara uymak için avucunu kesmiş ama yanlışlıkla sağ yerine sol elini kesmişti. Tüm klandan bunu tekrar yapmasını istemişti ama onu reddettiler. Neden dışarıda bırakıldığını öğrenmek istedi. Ona çok genç ve gürültücü olduğunu ve kendilerini tüm ev halkına ifşa edeceğini söylemişlerdi. Onun bir kız olduğunu ve kardeşliklerine kabul edilmediğini. Ferdinand ona daha iyi bir hanımefendi olmayı öğrenmesi gerektiğini söylemişti. Birinin onu sevmesini istiyorsa değişmeliymiş.

Declan aynı fikirde değildi ama Mont Claire'in genç varisine karşı da bir şey söylememişti.

O gün, bir insan olarak kim olduğunun ona aşk gibi içsel bir şeye mal olabileceğini ilk kez fark etmişti. Kendi doğası ile başkalarının olmasını istediği şey arasında bir seçim yapması gerekecekti. Çünkü kızlar, bayanlar onun gibi davranmıyordu. Onun hırslarına, eğilimlerine ya da merakına sahip değillerdi.

En azından gerekiyordu.

Genç hayatının en kötü günüydü. Katliama kadar.

Onun şaşkın sessizliğini bozmak için, "Ferdinand'la bunu yaptığımız zamanı hatırlıyor musun, çok korkmuştun. İğrenmiştin. Yaraları sararken bizi aşağılamıştın."

O değil. Francesca. *Francesca* iğrenmişti. Pippa büyülenmiş ve kıskanmıştı.

"Declan?" Yüce Tanrım, bu ismi karanlığa kaç kez söylemişti, acı *çekerek*, dua ederek, bir cevap bekleyerek. "Bu... değil. Nasıl olabilir ki? Sırtından vuruldun."

Gözyaşları yüzünden gözlerinin sürekli bulanıklaştığını fark etmesi aşağılayıcı derecede uzun bir zamanını aldı. Gözyaşlarını öfkeyle kırıştırdı ve adamın avucundaki küçük yara izinin değerli görüntüsünü çalmamalarını diledi. Onun için en az İncil kadar değerli bir yara izi.

Yumruğunu elindeki eşdeğer yumruğun etrafına kapattı.

"Çoğunlukla omzumdan ve uzun mesafeden bir av tüfeğiyle," diye açıkladı. "Karanlıkta koşabildim ama saçmaları etimden ayıklamak zorunda kaldım. Yanımdan bile."

Tabancayı cebine geri koyarak ileri atıldı ve avucunu yakaladı. Dizlerinin üzerine çöktü ve küçük yarığı tekrar tekrar öptü. Gözyaşlarının tuzunun tadına baktı. Onun teninin. Onun acısını.

Önce gözlerini, sonra ağzını kapattı, gözyaşları kirpiklerinde küçük mücevherler gibi toplanıyordu.

Saygınlığından, kibrinden ve sırlarından vazgeçmiş olması umurunda değildi. Onun iyi ya da kötü olması umurunda değildi, o ...

Declan. *Yaşıyor*.

Düşüncelerinde bile bu isim onu öyle bir duygu seliyle yıkadı ki, içinde boğulmaktan korktu.

Başını kaldırıp kendisine temkinli, neredeyse kararsız bir ifadeyle bakan adama baktı ve biraz sallandı. Arzusunun onu yanıltmadığından emin olduktan sonra adamın görüntüsünü içine çekti. Onu bir dedektif titizliğiyle inceledi.

Saçları çocukken olduğundan daha koyuydu ve kıvrılma eğilimini gizlemek için daha kısa katlar halinde kesilmişti. Zayıf delikanlının olmasını beklediğinden çok daha uzun ve geniş duruyordu. Cildindeki solgunluk yerini esmerliğe . Mont Claire'e gözlerinde gölgelerle gelmişti ve bu gölgeler koyulaşmış, sonra da diğer gölgelerle birleşmişti. Gençliğindeki ela rengi, özellikle loş ışıktaki yeşilden çok kahverengiye dönüşmüştü.

Her an alaycı bir küçümseme gibi duran ağzının acımasız çizgisi yeniydi. Biraz melankolik ve kalbi kırık olsa da iyi bir çocuktı, ama gülümsemesi samimiydi.

Yine de mağrur alnı ve inatçı çenesi açıktı. Bunu daha önce nasıl görmemişti?

Odada hissedebildiği hayalet oydu.

Ayağa fırladı ve ona doğru koşmaya başladı. Bir gün onun peşinden mezara girene kadar mümkün olduğunu hiç düşünmediği bir kucaklamayla kollarını ona doladı.

"Declan Chandler, inanamıyorum..."

Kolları, bu tür dürüst bir sevgiye alışık olmayan bir adamın tavrıyla ona dolandı, ama bir süre sonra onu kucağına aldı, bu kez bir sevgiliye değil, bir sevgiliye sarılır gibi sarıldı.

"Francesca." Sesi öncekinden daha derindi, harcanmamış duygularla boğuklaşıyordu.

Kelimenin altında bir acı ve pişmanlık sızısı vardı. Bu isim ona ait değildi ve bunu öğrenmesi onu öldürecekti.

Ona söylemeli.

Ama onun yakınlığının ve saygısının tadını çıkarmak için biraz daha zamana ihtiyacı vardı.

Neredeyse tüm küçük kızlık hayatı boyunca onun gözünde Francesca olmayı arzulamıştı.

Birkaç dakika daha neydi ki?

"Lanet olsun," diye inleyerek saçlarının tepesini öptü. "Şu ana kadar sen olduğuna inanmamıştım. Beni affediyor musun?"

İçindeki hüznün ve korku yumağını yutkunarak, burnunu adamın göğsüne çevirdi ve onun sıcak, erkeksi kokusunu içine çekti. Gerçekten sevdiği tek insanın hayaleti tarafından sarılmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlıyordu. Adamın teni, kas yığınlarının üzerine gerilmiş demir gibiydi ve yanağını sonsuza dek ona bastırabilirdi. Kalbinin sesini dinliyordu. Bir zamanlar onu hayatta tutan o perküsyon. Mümkün olan en kötü anda onu ayakta tutmuştu.

"Declan..." diye başladı. "Ben senin tanıdığın çocuk değilim. Aslında-"

"Hayır, artık tamamen kadınsın." Sert bir parmağını kızın çenesinin altına kaydırıp ve yüzünü kendi yüzüne doğru kaldırdı.

Onun gözlerini aradı, kirpiklerini bir araya toplayan gözyaşlarının ötesine, içinde yansıyan ruha baktı.

Orada okuduğu şey onu çağırđı ve onu öpmek için başını eğdi.

Onu kaldırıp bükerek altına aldı ve dudaklarındaki mührü bozmadan ağırlığını nazikçe onun üzerine yerleştirdi. Bu sefer öpücüğü farklıydı. Daha iyiydi, eğer bu mümkünse. Daha önce orada olmayan bir şefkat, onu bir duygu birikintisi içinde eritti ve daha da fazla karakteristik olmayan gözyaşlarını uyandırmakla tehdit etti.

En son ne zaman ağlamıştı? Hatırlayamıyordu. Elbette, adam onu böyle öperken, adını bile zar zor hatırlıyordu.

Onun adı! *Pippa*. Francesca değil. Pippa Hargrave.

Daha ileri gitmeden bunu durdurmak zorundaydı. değil mi?

Nefes almak için biraz güç toplayarak onu itti ve ondan kurtulmak için biraz kıpırdandı. "Declan. Çok uzun zaman oldu. Yapmak zorundayım-"

"Biliyorum." Soluk soluğa geri çekildi. Bir elini saçlarında gezdirdi ve parmaklarını yumruk yaparak ensesini çekiştirdi. "Affet beni, ben sadece... kendimi unuttum." Yatağı terk edip sendeleyerek birkaç adım uzaklaşmadan önce oturmasına yardım etmek için uzandı. "Francesca, tüm hayatımı Mont Claire Katliamı'ndan kimin sorumlu olduğuna dair kanıt bulmaya çalışarak geçirdiğimi bilmeni istiyorum."

Bu haber onu biraz neşelendirdi. "Benim gibi, aslında-"

"Lanet olası Hargraves . Her şeyi kaybetmemizin sebebi onlar."

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Francesca'nın üzerine bir kova buzlu su dökülse bu kadar şaşırmaz ve üşümezdi.

"Yine mi geldin?"

"Çok düşkün olduğunuz Charles ve Hattie. En azından Charles, gerçi karısının izni olmadan nadiren bir şey yapardı. Ölümcül adamların öfkesini üzerlerine çektiler." Yüz hatlarına kazınmış bir tiksintiyle arkasını döndü. "Özellikle de konseyin ve aptallıkları yüzünden-"

"Bunu nereden biliyorsun?" diye sordu, bir çocuğunki olabilecek kadar küçük bir sesle.

Yüz hatları karardı, sanki öfkesi lamba ışığının parıltısını kovabilecekmiş gibi gölgeler etrafını sardı. Bu adam, *bu* Declan tanınacak gibi değildi. Öfkeliydi. Kötü niyetliydi.

Şiddet bile.

"O katliam günü bir adam vardı, bir Amerikalı. Alfred 'Alfie' Tuttle. Onu ben buldum. Onu sorguladım ve bilgi vermediğinde kanının dökülmesini sağladım." Soğukkanlılığının bir kısmı geri geldi. "Sonunda itiraf etti. Sonra da asıldı."

"Güzel," diye cevap verdi kendini tutamadan. Alfred Tuttle Francesca'yı ve Pippa'nın öz annesini öldürmüştü. En azından intikamları alınmıştı.

"Onlara karşı ne söyledi? Hargrave'ler mi?" Bunu onlardan biri değilmiş gibi sormak için elinden geleni yaptı.

"Charles ve Hattie'nin yetkililere bir mektup yazdıklarını ve Cavendish mührüyle imzaladıklarını söyledi, ancak Crimson Konseyi'nin Scotland Yard da dahil olmak üzere her yerde, her sivil ve özel sektörde parmakları olduğu gerçeğinden habersiz olup olmadıkları belli değil."

"Gizli Servisler de dahil mi?"

Kollarını kavuşturdu ve ona huysuz bir bakış attı ama sonunda kabul etmek zorunda kaldı. "Eğer Kızıl Konsey Lord Şansölye'nin ofisine sızdıysa, bizim bundan muaf olduğumuzu düşünmek büyük bir gaflet olur. Henüz teknik olarak hükümetin bir kolu bile değiliz."

"Yani Hargrave'lere yetkililere gittikleri için mi kızgınsın?" diye mantık yürüttü. "Sen de onlardan biri olmana rağmen mi? Neden gittiklerini biliyor musun?"

"Öfke boşa harcanan bir duygudur," dedi. "Ama beni duymadın mı Francesca, Hargrave'ler Cavendish ailesinin mührünü aldılar - *senin* aile mührünü

-Ve herkesin ölümüne neden olan sahte bir mektup yazdı."

"Mektubu gördün mü?" Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu, çünkü aniden içten dışa doğru üşümeye başlamıştı.

"Evrakları uygun kanallardan talep ettim. Beklediğimden daha uzun sürüyordu, bu yüzden New Scotland Yard'daki kayıt ofisine gittim ve bana davanın şehirdeki bir depolama tesisinde yanlış dosyalanmış olduğunu ve her bir belgeye bakmadan bulmanın bir yolu olmadığını söylediler."

"O zaman yapalım." Francesca ayağa kalktı. "Depolama tesisi nerede?" Adamın ailesi hakkında söylediklerinin doğru olup olmadığını bilmek istiyordu. Onları çok sevgiyle hatırlıyordu ama hâlâ tek haneli yaşlarda olan bir kızın gözünden. Onların günahlarını ortaya çıkaracak kadar büyümemişti. Elbette, yaptıklarının nelere yol açabileceği hakkında hiçbir fikirleri yoktu ve eğer sahtekârlık yapıyorlarsa, iyi bir nedenleri olmalıydı.

Tabii... yapmadılarsa.

Tabii iyi insanlar değillerse.

"Tuttle piçinin doğruyu söylediğini kim söyleyebilir?" dedi umutsuzca. "Belki de seni aptalca bir iş için gönderdi ya da ölüm tehdidi altında bile konseyi korudu. Ailesi hakkında ellerinde bir şey olup olmadığını bilmiyorsun ya da-"

"Francesca." Sesi nazik olsa da, adını söyleme biçiminde çelikten bir iplik vardı.

Dudağını ısırıldı.

"Bir kontun ve ailesinin ölümüyle ilgili evraklar tozlu bir depoya gönderilmezdi; resmi bir ofise, hatta saraya gönderilir ve İngiliz aristokrat soyu için defterlerde saklanırdı. Hatta kaybetmeye cesaret edemeden önce size teslim ederlerdi. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

İstedi. Ama istemedi.

Burnunun kenarını sıktı. "Gerçeğin doğrulanması, onun örtbas edilmesinde yatıyor. Elbette bunu görebiliyorsunuz."

"Bu kesin bir şey değil," dedi inatla. "Babamın mührünü kendim görene kadar buna inanmayacağım." *El yazısı* diyecekti, Charles Hargrave'in *el yazısı*.

Öne doğru bir adım attı, sanki ona uzanmak istiyormuş gibi görünüyordu ama buna izin vermedi. Memnundu. Onun nezaketini kaldıramazdı.

Şimdi. Reddedemezdi de.

"Bu konuda neden bu kadar inatçısın?" Sesi nazikti ama sözleri öyle değildi. "Bu bir cevap Francesca, bir yön. Her şeyi geride bırakmaya bir adım daha yaklaştık."

Neden bu kadar inatçı davranıyordu? Çünkü beş dakika içinde en inanılmaz haberi almış ve ardından en yıkıcı haberi almıştı. Çünkü bir zamanlar sevdiği çocuk olan bu adama gerçek kimliğini söylemeyi göze alamıyordu, eğer ailesinin yaşadıkları ortak trajediden sorumlu olduğunu düşünüyorsa. Çünkü gerçeği bilmeye ihtiyacı vardı. Her şeyi. Çünkü Declan'a en sıkı korunan sırrını emanet etmeden önce onun kim olduğunu anlamak istiyordu.

Ve kendi dolandırıcılık markası.

Bilmeyi hak ediyordu, değil mi?

Çocukken bile yaşlı görünen o gözlere bakarken vicdanı sızladı. Bir zamanlar genç derinliklerinde bir ömür boyu acı barındıran bu gözler şimdi sadece alevleri yansıtıyordu.

Bunun ötesindeki her şey şeffaf değildi.

Öyle miydi? Ona söyleme nedeni, aldatmacasını sürdürme daha mı iyiydi? Buraya kadar gelmişti ve adalete çok yaklaşmıştı; ya ifşası bunu mahvetmeye yettiyse? Ya ona, tüm ailesine, onu yasal olarak ifşa edecek kadar kızgınsa? Alenen? Sadece çok da önemli olmayan unvanını kaybetmekle kalmaz, Luther Kenway'e giderdi.

Devlin Kontu da aynı şeyi söylemişti.

Ve ne zamandan beri Cecil ve Alexander'dan başkasının sözüne inanır olmuştu? Elbette Declan Chandler'a küçük bir kızken aşık olmuştu ama o nasıl bir adam olmuştu?

Bir hayalet. Onun gibi.

Bir casus. Profesyonel bir yalancı.

"Bu gece baloda... Cecelia sana Chandler dedi." Kendi rahatsız edici gerçeklerine hazırlanırken gözleri kısıldı ve çenesi gerildi. "Senin kim olduğunu biliyorlar mı? Bunca zamandır biliyorlar mıydı?" Çünkü bilselerdi, önce Ramsay'i öldürürdü.

"Kimse benim kim olduğumu bilmiyor, gerçekten." Cevap vermediği sorulardan biri daha. Francesca ona bir şey fırlatmayı düşündü.

Kızın yüz ifadesini doğru hesaplamış olmalı ki bir kez olsun ayrıntıya girdi. "Sana casus olduğumu söylerken seni kandırmıyordum. Bu benim

Resmi işim. Gizli Servis için çalışıyorum. Arkadaşın Cecelia Kızıl Konsey'le ters düştüğünde Ramsay'le tanıştım. Arkadaşını öldürme ve onun işini genç kızların ticareti için kullanma planını tamamlayamadan önce sevgilisini kurtarmasına ve Lord Şansölye'yi hapsedmesine yardım ettim. Ben gerçekten bir kahramanım," diyerek ona gösterişli, kibirli bir gülümseme fırlattı. "Adı duyulmamış, tabii ki."

"Bu yüzden mi adınıza dair bir kayıt bulamadım?" diye sordu. "Her yere baktım, belki hayatta kalmışsındır diye. Ya da bir yerlerde bir ailen vardır diye. Hatta boş bir tabutun gömülebileceği bir aile mezarlığına bile... Ama sanki Declan Chandler hiç var olmamış gibiydi."

"Ben artık Chandler Alquist'im," diye cevap verdi. "İşimin hatırı için." "Alquis." *T* harfini bilerek atlamıştı. "Herhangi biri."

"Tabii ki Latince biliyorsun," diye homurdandı.

"Alexandra Atherton'ı tanıyorum." Kraliçenin İngilizcesini fena sayılmayacak derecede konuşabilmesinin tek nedeni parlak düşesti. Bırakın okulda okuduğu süre boyunca zorlandığı diğer dilleri.

Francesca, Chandler'la karşı karşıya olduklarını, beş adım ötede durduklarını, her ikisinin de kollarını birbirine kavuşturmuş, kendilerini koruduklarını fark etti.

Ama neyden?

"Söylenecek o kadar çok şey var ki... Nereden başlayacağımı bilemiyorum." Kollarını ilk indiren Chandler oldu ve onları yanlarına bıraktı. Onu ilk kez tereddütlü görüyordu. Kararsız. Nazık bir şeyler söylemeliydi. Onu rahatlatmalıydı.

"Hayatta olduğunu bilmiyordum ama sen benim hayatta olduğumu biliyor olmalıydın," dedi yüksek sesle. "Neden bana gelmedin?" Hay aksi. Kulağa kastettiğinden daha ağlamaklı ve talepkâr gelmişti.

Ama cevap için yanıp tutuşuyordu.

Arkasını dönüp kapının yanında nöbetçi gibi duran şapka askısına gitmeden önce yüzünün rengi değişti. Ceketini ve yeleğini çıkarıp özenli kollardan birinin üzerine attı. "Geçen gece, Lord Şansölye'nin tutulduğu güvenli eve giren bir kadınla itişip kakıştım... Bu konuda bir şey bilmiyorsun, değil mi?"

Bu o muydu?

Bunu da halledeceklerdi ama onun bu kadar kolay kaçmasına izin vermeyecekti. "Soruma cevap vermedin."

Etrafında döndü. Yüzü sadece karanlık değil, şeytaniydi de. Alnı acımasızdı ve gözleri artık yanmıyordu. Soğuktu. Sertti. Berbattı. "Bana tüm cevaplarını vermeye hazır mısın Francesca?" Ona doğru ilerledi, o yırtıcı havası geri dönmüştü. "Nasıl hayatta kaldığını açıklamak ister misin? O gün neler gördüğünü? O zamandan beri hangi bilgileri edindin ve bunları elde etmek için ne yaptın?" Adam ancak onun üzerinde yükseldiğinde durdu. Daha akıllı bir kadın geri adım atardı. Geri çekilirdi. Ama Francesca'nın boyun eğmek gibi bir alışkanlığı yoktu. "Gerçeklerimizi yırtıp açmaya ve birbirimizin üzerine akıtmaya hazır mıyız? Bu an bunun için mi?"

Bakıştılar. Konuşulan ve konuşulmayan her şey aralarındaki boşluğu dolduruyor, onları birbirlerinden ayırmakla tehdit ediyordu.

Önce gözlerini kaçırdı, başka bir şey söylemeye karar verdi. "Geçen gece bendim. Güvenli evde..."

Bir nefes verdi. "Sana dövüşmeyi ya da tonoz atmayı nerede öğrendiğini sormayacağım, bu gece olmaz," dedi alaycı bir tavırla. "Ama orada ne halt ettiğini soracağım."

"Aynı senin gibi. Cevaplar arıyorum."

"Ve?"

"Ve, ne?"

"Peki Lord Şansölye size bir şey verdi mi?" diye sordu sabırsızlıkla.

Francesca kelimelerini çok dikkatli seçti. "Bana Kızıl Konsey'deki güç yapısından biraz bahsetti. Bir Üçlü olduğunu ve katliam sırasında üçüncü sırada bir boşluk olduğunu söyledi. Şu anda olduğu gibi." Kendi karanlık arzularının yüzünde toplandığını hissedebiliyordu. "Görünüşe göre ikinci bir boşluk da olacak, eğer kader iyi davranır ve Lord Şansölye asılırsa."

"Bir boşluk..." Chandler düşünceli bir tavırla çenesine vurdu ve Francesca nasırları, pürüzlü derisi ve sadece yara izleriyle ayrılmış damar ağıyla bu büyük elin bir aristokrata ait olabileceğini nasıl düşünebildiğini merak etti.

"Tanıdığımız birkaç kişiyle doldurmayı düşündükleri bir boşluk. Bazıları öldü."

Bu onun dikkatini çekti. "Ne gibi?"

"Cecelia'nın teyzesi, herkes tarafından Scarlet Lady olarak bilinen müstehcen derecede zengin Henrietta Thistledown, birincisi. Lord Ramsay, bir diğeri için.

Lord Chancellor'ın çırağı."

"Ramsay bunu biliyor muydu?" diye sordu tetikte.

Francesca başını salladı. "Konseyle ters düşene kadar konsey hakkında hiçbir şey bilmiyordu."

" halde, liderleri olarak bir yabancıyı düşünmeleri garip." "Güç istiyorlar ve o da buna fazlasıyla sahip."

Dudakları alaycı bir yüz ifadesiyle büküldü. "Cecelia artık Kızıl Leydi olduğuna ve kendini Ramsay'e bağladığına göre, durdurulamaz bir güç olacaklar, Tanrı hepimizi korusun."

Francesca bir fikirle aydınlanmadan önce sevecen bir sesle onayladı. "Cavendish'in -babamın- konseyin bir parçası olması mümkün mü? Triad'da yer almak istemiş olabilir mi?"

Chandler alçalttığı kaşlarının altından onu inceledi. "Baban mı?"

"Lord Şansölye, katliam sırasında Triad'daki yerin iki kişiye açık olduğunu söyledi. Bunlardan birinin Mont Claire Kontu *olabileceğini* ima etti."

"Peki ya diğeri?"

"Diğeri Kenway'di, bu yüzden bu gece onu seçtim." "*Lanet* Kenway." Bir engerek yılanı gibi hızla saldıran Chandler bardağı komodinin üzerine koydu, döndü ve şömineye fırlattı.

Orantısız derecede yüksek bir titreşimle paramparça oldu ve parçaları keskin bir şekilde yere düşmeden önce öfkesi odada yankılandı.

Bu öfke nöbeti alışılmadık görünüyordu ve Francesca umutsuzca ona gitmek istiyordu. Onun soğukkanlılığını bulmaya ihtiyacı olduğunu, bu olmadan kendisiyle yüzleşmeye hazır olmadığını hissetti, bu yüzden düşüncelerini dile getirmeden önce birkaç vuruş bekledi.

"Cavendish ailesinin Kenway Kontu'nun isteklerine engel oldukları için katledilmiş olmaları mümkün mü? Hargraves yüzünden değil?"

İki derin nefes aldı ve çenesini omzuna değdirip ona bakmadan önce güçlü bir şekilde nefes verdi. "Bu bir teori."

"Kucaklamaya hazır olduğun biri mi?" Umudunu sesinden uzak tutmak için elinden geleni yaptı.

"Eğlendirmeye hazır olduğum biri."

Kaşlarını çatı. "Sanki onların hatası olmasını istiyorsun. Hattie ve Charles Hargrave çok sevimli insanlardı. Çok iyi huylu ve kibarlar. Eğer ölümlerle bir ilgileri varsa, bu kasıtlı olamazdı - onlar

öldü." İç çekerek ekledi. "Lord Şansölye'nin bana onlardan bahsetmemiş olması garip."

"Onlara ve Pip'e düğün olduğunu biliyorum. Ben de öyleydim. Ama hiçbir şey söylememiş olsalardı, ev halkı hâlâ hayatta olurdu. Konsey hakkında bir şey biliyorlarsa, bundan söz etmenin ölümle oynamak olduğunu da biliyorlardı."

"Bana çok fazla varsayım gibi geliyor."

"Sadece bana güven," dedi. "Öyle değil."

Güven bana. Bunu daha önce de söylemişti. Onu bir ağaca itmiş ve sonra ona güvenmesini söylemişti.

Ve yirmi yıl kaybetmişlerdi.

"bilgileri sana verdim," dedi. "sende." "Sıra bende mi?"

"Bana güvenmek için. Bana bildiklerini anlatman için."

Yıkılmış camdan uzaklaştı ve uzanarak parmaklarının tersiyle kadının yanağını sıyırdı. "Kimseye güvenmiyorum," dedi sanki bu üzücü ve değişmez bir gerçekmiş gibi. "Korkarım sektörün bir semptomu."

"Ama... beni tanıyorsun. Ben senin arkadaşımım."

"Ben arkadaşlara izin veren bir adam değilim," dedi, sanki sadece ona söylemiyor, kendine hatırlatıyordu.

Kızmak istiyordu ama bazen kendini ona benzetiyordu. Haydutları vardı ama aynı zamanda onları hayatının büyük bir kısmının dışında bırakmıştı. Kendi iyilikleri için.

"O zaman ben sizin düşmanınızın düşmanıyım ve bu da demek oluyor ki..." "Sen hâlâ bana ihanet edebilecek birisin."

Şaşırmış bir halde, "Asla yapmam!" diye homurdandı.

"İnanıyorum ki siz bile yapabileceğiniz ahlaksızlığın derinliklerinin farkında değilsiniz. Her şeyi bu şekilde tutmak benim tasarımı. Seni kendi dünyama çekmemek için."

Yeteneklerinin farkındaydı. Ortalama bir kontesten daha fazla ceset saklamıştı. Elizabeth Báthory kadar çok değil ama yine de.

"Ben zaten bunun bir parçasıyım. Neyi yapıp yapamayacağıma benim yerime karar veremezsin." Bu küstahça bir cevaptı ve ikisi de bunu biliyordu.

Gözleri önce onu değerlendiriyor, sonra da takdir ediyordu. "Şimdiye kadar beni şaşırtmayı başardın, hakkını vermeliyim."

"Peki bu ne anlama geliyor?" Kahretsin, kollarını yine kavuşturmuştu.

"Francesca." Okşayıcı parmağını çenesinden aşağı indirdi, sert ama nazik bir bastırmayla yukarı. "Eğer sana bir şey söylemezsem

kendi iyiliğın için."

"Kendi iyiliğım için mi?" Başını başka yöne çevirdi. "Şaka yapıyor olmalısın."

Başını iki yana salladı. "Bu resmi bir soruşturma. Bundan sonra ne yapmam gerektiğini anlamıyorsunuz."

"O zaman söyle bana Declan."

"Ben artık Declan *değilim*. Aslında hiç olmadım."

"Tamam." Kollarını iki yana açtı. "Benim için sorun değil. İstedğin gün istediğin kişi olabilirsin ve ben senin yanında olacağım. Biz başkaları gibi değiliz, hiçbir zaman olmadık ve özellikle de şimdi olamayız. Acımızı bir zırh gibi , değil mi? Bizi güçlü ve kararlı kılmak ve yapılması gerekeni için kullanırız." Ona doğru gitti, ellerini göğsüne koydu, özünün sıcaklığının soğuk parmaklarına sızmasına izin verdi. "Ortak anılarımız bağımızı arındırabilir ve ortak amacımız belki bir gün bizi iyileştirebilir. Eğer Declan değilsen sorun değil. Ben tam olarak Francesca değilim. Ben-"

"Hayır." Ellerini göğsünden çekti ve sertçe yanlarına koydu. "Bu işler böyle yürümez. *Ben* böyle çalışmıyorum."

"Sana bunun önemli olmadığını söylüyorum."

"Bu benim için önemli!" diye gürledi, bir elini dağınık saçlarında gezdirerek. "Karanlık şeyler yapıyorum ve yapmaya devam edeceğim. Yıllarca kâbuslarınıza girecek şeyler. Uzun zamandır savaştığım canavarlara dönüşüp dönüşmediğimi merak ettiren şeyler. Bu imparatorluğun motorunu çalıştırdığım ve Kızıl Konsey'i uzak tuttuğım için ödülüm bu."

Kadın bir şey söyleyecekken, adam onu susturmak için elini kaldırdı ve sonra yumruk haline getirmeden önce ona dokunacakmış gibi uzattı. "O karanlığın içinde, hafızamda bir ışık parıltısı tuttum. *Sen*, Francesca. Çok yumuşak ve çok nazıktın... uğruna savaştığım saflıktın. İntikamını aldığım. Ve bu saflığın yok olduğunu görmek zor bir şey."

"Bitti mi?" diye yankılandı.

O zaman gözlerini ondan kaçırdı ve kadının içindeki bir şey buruştu.

"Bir soruya cevap vereceğim," dedi karanlık bir sesle. "Onca yıl önce sana gelmedim çünkü gerçekten var olduğuna inanmıyordum ve senin yerine kimin geçtiğini görmek istemedim. Ve şimdi biz-" Sanki yıkılmış hayallerin acısını taşıyormuş gibi bir nefes verdi. "Senin kendi karanlığın var. Buna ekleme yapamam ve senin de aynısını yapmanı izleyemem. Sen ... bu ... bu ... oldun."

"Bu ne?" diye sordu bir dizi küfrü ve kadınsı bir öfke fırtınasını zapt eden sıkılmış dişlerinin arasından.

"Pekala." Kaba bir hareket yaptı. "Masumiyetinden kurtuldun ya da onu ele verdin, hangisi olduğunu bilmiyorum. Ve intikamın yüzünden itibarın yerle bir oldu ve yatağında o kadar çok erkekle tanıştın ki-"

Francesca ona tokat attı. Onu şok etmek ya da susturmak için değil. Ama ona vurmak için. Hem söylediği hem de söylemediği sözlerden dolayı onu utandırmak için. "Bu ne cüret? Masumiyeti alınmış bir kızın neye benzediğini *gördüm*. Yeniden kazanmaya çalışmak zor, çirkin ve tam bir piçtir. Açgözlülük, kin ya da saf kötü niyet uğruna saflıklarından vazgeçenleri gördüm. Hiçbir şeyden utanmıyorum ve utanmam gerektiğini düşünenler gidip asılabilirler. Sen de dahil."

Komodine döndü ve viskisini bir yudumda bitirip geri döndüğünde onu eskisi gibi aynı pozisyonda buldu. "Artık korunması gereken bir çocuk değilim," dedi, kararları yeniden verilmiş ve cesareti yeniden toplanmıştı. "Ben cevaplar arayan bir kadınıyım. Profesyonel bir yalancıyım, tıpkı senin gibi. Tüm hayatım boyunca bunun için eğitildim. Ölenler için gerçek ve adaletten başka bir şey istememe izin verdim ve bunu senin yardımınla ya da yardımın olmadan elde edeceğim." Eteklerini topladı ve onun yanından geçmeye çalıştı. "Sanırım birbirimizin yolundan çekilmemiz gerekecek."

"Francesca, bekle-" Koluna uzandı, ama Francesca sarsılarak uzaklaştı, söylenmesine bir ekleme yaparken kapıya doğru geri çekildi.

"Sanırım sen de iffet timsali değilsin," diye tükürdü. "Benim saflığım ve bekaretim aynı şey değil. Kaç erkekle birlikte olduğum önemli değil, ben süttten çıkmış ak kaşık kadar safım ve kimse bana aksini hissettiremez."

Ona sırtını döndü ve yumruklarının öfkeyle havaya kalkmasını engellemek için iki elini de elbisesinin ceplerine soktu.

"Francesca." Onun peşinden hışımla gitti. "Beni takip etme," diye tersledi.

"Duyana kadar gitmene izin vermeyeceğim-"

"*Şunu* dinle." Elini cebinden çıkardı, döndü ve tabancasının tetiğini adamın kulağının hemen yanına çekti. Hakarete hakaret eklemek için, silahı sakladı ve solar pleksusuna bir tür çift el yumruk attı, nefesini ve işitme duyusunu çaldı.

Çınlama dindiğinde ve ciğerlerini doldurabildiğinde, kadın çoktan gitmişti.

BÖLÜM ON DÖRT

Francesca, Alexandra'nın oku hedefe kendisinininkinden daha yakın isabet ederken kaşlarını çatmamak için elinden geleni yaptı. Ya Redmayne Düşesi boş zamanlarında pratik yapıyordu ya da Francesca gücünü kaybediyordu.

Muhtemelen ikisi de.

Kızıl Haydutlar şehirden uzakta kısa bir tatil yapmış, Londra'dan trene binerek Redmayne Kalesi'nin Devonshire sahilinde turistik bir yer haline gelen şirin bir balıkçı köyü olan Maynemouth'un üzerinde eski bir nöbetçi gibi durduğu Dorset'e gitmişlerdi. Kadınlar güney güneşinin altında, Redmayne'in ataları tarafından Fatih William'ın yanında kazandıkları zaferin ardından inşa edilen Torcliff'in üzerindeki eski bir kalenin kalıntılarında durdular.

Terk edilmiş avluda bir okçuluk poligonu kurmuşlar, yaz yerini sonbahara bırakmadan önceki son güzel havadan faydalanmaya çalışıyorlardı.

Okçuluk talimi yaparken kalenin taş duvarları onları okyanus esintilerinden koruyordu. Kaleden kaleye Maynemouth Moor'un yemyeşil çimenleri üzerinde dörtnala gitmek Francesca'yı canlandırmıştı ama yine de moralini düzeltmek için pek bir şey yapmamıştı.

Declan Chandler'ı günlerdir görmemişti ve bu onu rahatsız etmeye başlamıştı.

Binici şapkasının örtüsünü yüksek güneşe karşı daha da aşağı çekti, uzaktaki bulutların bu tarafa savrulmasını umuyordu, böylece kanlı gözlerini kısmayı bırakabilirdi. Deniz kuşlarının çağrıları ve cevapları duyularına bir lütuftan çok bir saldırı gibiydi ve tuzlu deniz havası, balçıklı çimen ve atların zengin kokuları için kızgınlıktan başka bir şey çağrıştıramıyor gibiydi.

En sevdiği şeylerden bazıları.

Dünyanın ruh halinin grisine uymasını beklediğinden değil, ama kesinlikle öyle olmasını diledi. Alışılmadık derecede güzel hava ve sevdiklerinin genel mutluluğu, hararetle arzuladığı ve zevk alıyormuş gibi yapmaya bile cesaret edemediği şeylerdi.

Declan Chandler'ın hayatta olduğu bir dünyada yaşıyordu... ve bu bir keyiften ziyade, içinden geçemediği bir labirentti. Engellerle örülü bir duvar.

Kötü adamlar, kontrolü dışındaki güçler...

Ve kendi aldatmacası.

"Lord Kenway'in düzenlediği bu davete katılma planların için endişeleniyorum, Frank," dedi Cecelia köşedeki sadağından bir ok alıp beceriksiz parmaklarıyla yerleştirmek için elinden geleni yaptığı yerden. İşin içine rekabet girene kadar zeki ve zarif bir kadındı. Sonra tüm hislerini kaybetti ve Tanrı'nın bir kil yığınınna verdiği koordinasyona sahip olamadı. Sonunda Cecelia pes etti ve bakışlarını Francesca'nın kılere dikti. Yüksek rengi gözlerinin safir mavisini ortaya çıkarıyordu, ama bunun efordan mı yoksa güneşin nadiren açık tenine vurmasından mı kaynaklandığını söylemek imkânsızdı.

Francesca onlara, ertesi Cumartesi Lord Kenway'in malikânesindeki çok özel bir davete katılması için aldığı daveti açıklamıştı.

Francesca kendi sadağına uzanarak, "Elbette endişeleniyorsun," diye cevap verdi. "Bizim için endişelenmeyi ikinci mesleğin olarak benimsediğine oldukça ikna oldum."

"Kart uzmanı olmadan önceki ilk işimdi." Cecil o tatlı, silahsızlandırıcı sırıtışıyla gülümsedi ve ayılmadan önce karakteristik iyi mizahıyla bu şakaya güldü. "Ama Chandler'ının sana Kenway'in sıradan bir kötü adamdan daha tehlikeli olduğunu söylediğinden bahsetmemiş miydin?"

"O benim Chandler'ım değil."

Cecelia'ya yardım etmek için yanına giden Alexandra, binici şapkası ve peçesinin robin's-egg mavisinin altından düzgün bir bakış gönderdi ama kendi öğüdünü tuttu.

"Chandler her kimse ve ister adı ister soyadı olsun, yine de bu durumda ona kulak vermenin iyi bir fikir olup olmadığını merak ediyorum."

Francesca'nın dudakları gerildi. "O adamın ağzından çıkacak herhangi bir kelimeye kulak vermenin beni ne kadar üzeceğini tahmin bile edemezsin."

Bu kez Alexandra ve Cecelia bakışlarını paylaştı.

Francesca fark etmemiş gibi yaparak yayının gerginliğini test etti.

Cecelia, "O bir zamanlar senin için dünyadaki en önemli kişiydi," diye ısrar etti. "Elbette bir konuşma bunu değiştiremezdi."

"Değişmedi. Yirmi yıl onu değiştirdi. Bizi değiştirdi." Francesca yayını parmaklığa dayadı ve binici ceketini omuzlarından aşağı sıyırarak güneş onu pişirmeden önce çıkardı. "O ne tanıdığım çocuk ne de olacağını düşündüğüm adam." Kravatını çekti ve çene hizasındaki bluzunun ilk düğmelerini açtı.

Aynı şeyin ikisi için de geçerli olduğunu düşündü. Belki de böylesi daha iyiydi. Belki de onun için hiç gelmemesi akıllıcaydı, çünkü başından beri haklıydı. Olduğunu iddia ettiği kişi değildi.

Ve ona söylemek ikisini de mahvedebilirdi. "Chandler'ın hayatta olduğunu öğrenmeden önce Kenway her zaman hedefimdi. Dikkatimi bundan ayırmamalıyım," dedi ve kirişi geri çekip okunu fırlattı. Üçüncüyü de tam isabetle vurdu, öncekinden daha da kötü bir atıştı. "Hâlâ yapmam gereken bir iş var. Bu değişmedi."

"Hayır, tabii ki hayır," diye Cecelia onu yatıştırdı, peçesini şapkasının kenarından yukarı çekip saçaklarını üfleyerek. "Ama bir etkinliğe, hem de Crimson Konseyi'nin bir etkinliğine tek başına katılmak. Bu biraz... pervasızca görünüyor, hepsi bu. Belki de en azından Chandler'a orada olacağınızı söylemelisiniz, güvenlik açısından."

"O adamdan yardım istemeden önce Prens Albert'ın mezarı başında çıplak bir İrlanda dansı yapacağım." Francesca, Cecelia'nın nazik önerisinin pratikliği üzerinde düşünmesi gerektiğini biliyordu ama gururu bunu kötü istiridyeler kadar şiddetli bir şekilde reddetti. O gece odasında silahını ateşlediğinde Chandler'ı gerçekten incitmemişti. Kaçmasına izin vermişti. Onu kolayca yakalayabilir, sonraki günlerde bulabilirdi.

Götlük yaptığı için özür dileyebilirdi.

bile bir özür dileyebilirdi. *Olabilir* kelimesine vurgu yapıyorum.

Alexandra yayı takılı okla birlikte Cecelia'ya uzattı ve bir boncuk çekerken sabırla onun şeklini almasına yardım etti. Neredeyse hiçbir zaman bir hanımefendi gibi davranmayan Cecelia, ok bütün öğleden sonra olduğu gibi gri taş duvarlara çarpmak yerine hedefin yan tarafına isabet edince zafer çığlıkları attı. Ok hedefin yakınına bile düşmemişti ama Cecelia başkalarına karşı kazanılan zaferlerden ziyade kişisel zaferleri kutlayan biriydi. Yarışmaları kazandığı için kendini hep suçlu hisseder ve genellikle asla kazanmamaya özen gösterirdi.

"Görünüşe göre Chandler'la yollarınız kesişmiş," dedi düşes eldivenini düzeltirken. "Belki de artık daha soğukkanlı davranarak bu konuyu en azından onunla konuşabilir, bir aksilik çıkması halinde bazı olasılıklar planlayabilirsiniz."

"Bana ne dediğini hatırlamıyor musun?" Francesca silahını tekrar kaptı. "Ailemi *kötüleyen*, beni küçümseyen ve sonra da beni ailem yüzünden utandırmaya çalışan biriyle aynı safta yer almayı reddediyorum.

varsayımlarının geçerli olup olmadığını bile sormadan önce itibar!" Sadağından öyle şiddetli bir ok kaptı ki, ok kırıldı.

Alexandra'nın dudakları alaycı bir yüz ifadesiyle kıvrıldı ve çilli burnunu kırıştırarak on yaş daha genç görünmesine neden oldu. "Bu onun için oldukça kötü bir davranıştı."

Cecelia, "Gerçi hayatta olup da aynı şeyi yapmayacak pek fazla erkek yoktur," diye söze karıştı.

"Sakın bana onu savunduğunu söyleme Cecil," diye tersledi Francesca. "Sen Ramsay'in böyle bir şey yapmasına tahammül edemezsin, Redmayne de buna cesaret edemez."

Alexandra, "Çok doğru," diye kabul etti.

"Onu savunmayı düşünmezdim." Cecelia yenik bir nefes verdi. "Sadece, insanlar kışkırdıklarında bazen çok kötü şeyler söylerler. Kastetmedikleri şeyler."

"Ciddiydi," diye homurdandı Francesca.

"Sanırım ikinizin bunca zaman sonra birbirinizi bulduğunuzu hissettim... Şey, her şey oldukça romantikti. Kader gibi bir şey." Cecelia son kelimeyi dramatik bir nostaljiyle iç geçirerek söyledi.

Francesca, "Biz kadere inanmayız," diye mırıldandı.

"Ama biz ikinci şanslara inanırız." Cecelia güzel bir Viognier şarabıyla dolu su tulumuna uzandı ve Francesca'ya uzatmadan önce narin yudumlar aldı. "Ve ikinizin böyle bir geçmişi var."

"Tarihten hep nefret etmişimdir." Francesca, egzotik armutların ve Fransa'nın güneyindeki yazların tadına sahip şarabın tadını çıkardıktan sonra şarabı Alexandra'ya uzattı, o da karşılık vermeden önce alkolün güvenli bir şekilde eline geçmesini bekledi.

"Bunu söyleyenler sadece kendi tarihlerinden nefret eden insanlardır."

Francesca'nın bir sonraki oku hedefi ıskalamıştı ama Alexandra'nın yorumu tam on ikiden vurmuştu.

"Chandler ve ben... geçmişimiz yalanlar üzerine kurulu," diye yakındı. "Çocukluğumuzun elimizden alınmasının sebebinin gerçek ailem olduğuna inanıyor. Benim Francesca olduğuma inanıyor."

Alexandra onun sağına, Cecelia da soluna çekildi; birlikte olduklarında sık sık yaptıkları gibi, en perişan durumda olanları, sonsuz bağlılıklarının ve ölümsüz korumalarının ortasında parantez içine alırlardı.

"Hepimiz sırlarımızı ve günahlarımızı taşımaya aşına kadınlarız..." Alexandra daldı gitti, şüphesiz uzun zaman önce gömdükleri adamı düşünüyordu. On yedi yaşında ona tecavüz eden adamı. Cecelia ve Francesca'nın cesedi gömmesine yardım ettiği o gece öldürdüğü adamı. "Onlar bizi kötü adam yapmaz."

"Benim bir fahişe olduğumu düşünüyor."

Cecelia şaşkınlıkla omuz silkti. "Ramsay benim Babil'in fahişesi olduğumu sanıyordu. Şimdi benim için çalışan kadınlara saygı duyuyor, bu yüzden kalplerin ve zihinlerin değiştirilebileceğine inanıyorum. Bu aşılmaz bir engel değil. Sadece biraz yaratıcı yönlendirme gerekiyor, hepsi bu."

Francesca şiddetle başını salladı. "Bekaretimi ona kanıtlamayı reddediyorum."

Cecelia gülerek onu daha da şaşırttı. "Bekaretinle ilgili değil canım, kendi algısıyla ilgili. Sevgilin olup olmaması onun için önemli olmamalı. O kesinlikle kendi payına düşeni aldı."

"Nereden biliyorsun?" Francesca arkadaşını sarsma ya da sorgulama isteğini bastırarak ona doğru döndü. Bir şey duymuş muydu? Onun işyerine gitmiş miydi? Yatakta ondan hoşlanan bir kadın tanıyor muydu?

Bu düşünce onu hasta etti, bu da onu hiddetlendirdi.

"Kendinden çok emin bir tavrı var, değil mi?" Cecelia sanki Chandler'ın kendisi orada duruyormuş gibi uzaklara baktı. "Sanki birçok kadını memnun etmiş bir adam gibi yürüyor. Bunu yapmaktan zevk alan biri. Bunu yapabildiği için gurur duyan biri."

Francesca burnunu kıvırdı. "Bütün bunları bir adamın yürüyüşünden mi anlıyorsun?" "Tabii ki hayır. Ama insanların diliyle ilgili bazı şeyler vardır. vücut." Cecelia kayıtsız bir hareket yaptı. "Kızıl Leydi olarak sürdürdüğüm görevim sırasında bazı tuhaf veriler topladım ve daha sonra yaptığım analizler erkekleri okumakta çok başarılı olmamı gerektirdi. Zevkleri, eğilimleri. Onları müesseseme ne zaman almamam gerektiğini. Kime ve ne teklif etmek isteyeceklerini." Bunları parmaklarıyla işaretledi.

"O zaman neden o bir aşık gibi yürüyebiliyor ve benim utanç içinde başımı eğmem bekleniyor?"

"Çünkü sen bir kadınsın, belli ki."

Francesca eldivenlerini yırtıp attı, artık bırakmıştı. "Bu yeterince iyi değil. Benim için değil."

"Biz almak kapalı parça Burada, Frank," Alexandra dedi. "Senküçük çocukları köleleştirmekten çekinmeyen bir topluma sızmayı düşünüyorlar."

Kızlar. Çıkarlarını korumak için tüm haneleri yakıp yıkmaktan. Bizim öncelikli kaygımız sizin hayatta kalmanız."

Francesca, "Bu sizi ilgilendirir, beni değil," diye itiraz etti. "Ben kararlıyım hanımlar. Ya bu işi bitireceğim ya da denerken öleceğim. Ya bunu kabul edersiniz ya da yolumdan çekilirsiniz."

Cecelia tokat yemiş gibi hafifçe geri çekildi. Alexandra tam tersini yaptı.

Francesca anında pişmanlık duydu ama dudakları bir özür dilemek için ayrılabilir gibi görünmüyordu. Bunun yerine gözlerinin kenarlarında öfkeli yaşlar birikti ve ikisinden de uzaklaşmak zorunda kaldı.

Alexandra'nın eli nazıkçe ve tehditkâr olmayan bir şekilde omzuna indi.

"Akla hayale gelmeyecek bir şeyi atlattın," diye söze girdi. "Böyle bir şey yaşadığınızda, bu sizi sinirlendirir. Sizi yıkabilir ya da şekillendirebilir. Sizi katlar, şekillendirir ve yeni bir şeye, belki de bir silaha dönüştürür ve bu hiç de azımsanacak bir başarı değildir. Ama-"

"Kararımı verdim." Francesca söyledi. "Siz ikinize planımı beni vazgeçirmeniz için anlatmadım. Tam da ona söylememi istediğin sebepten dolayı sana söyledim. Her ihtimale karşı..."

"Öldürölme ihtimaline karşı mı?" Cecelia ellerini havaya kaldırdı. "Öldürölmeceğim."

"Bunu bilmiyorsun. Ya öğrenirlerse? Ya çoktan öğrendilerse? Bildiğiniz gibi bir tuzağa doğru yürüyor olabilirsiniz."

"Ya da ölümlerini kendi inlerine davet ediyor olabilirler. Güvenoyu verdiğiniz için teşekkür ederim, ikinize de."

Alexandra dayanma elini kaldırdı. "Yeteneklerinize güvenmediğimizi söylemiyoruz."

Cecelia, "Ama hiç kimse tek başına ayakta durmak zorunda kalmamalı," diye ekledi.

Düşes, "Misafiriniz olarak katılsak nasıl olur?" diye sordu. "Redmayne ve Ramsay'e konsey tarafından kur yapıldı..."

"Davetli değildin," dedi Francesca. "Bir şeylerden şüphelenirler."

"Koruma gönderebilir miyiz?" Cecelia sordu.

"İhtiyacım yok"

"Bunu bizim için

yaptın." "Bu farklıydı."

Alexandra iğneleyici bir ses çıkardı. "Tam olarak nasıl farklıydı?"

"Her iki durumda da hayatlarınıza yönelik tehditler gölgelerdeydi. Benimkinin bir yüzü var. Bir isim. Somut bir nedeni var. Neyin içine girdiğimi biliyorum."

Tamamen yalandı, ama... bir peni için tüm bunlar.

"Ama söz konusu siz olduğunuzda onların motivasyonlarını bilemezsiniz. Ve sizin hakkınızda ne tür bilgilere sahip olduklarını da bilemezsiniz."

"İşte bunu öğrenmeye niyetliyim ve eğer beni seviyorsanız, siz ikiniz, beni durdurmak için hiçbir şey yapmayacaksınız." Francesca topuğunun üzerinde dönerek, tavanı çoktan çökmüş olan kemerli geçide doğru hışımla .

Onun inatçı postunu seven kadınlar, atına binip onu tepelere doğru mahmuzlayana kadar sessizce arkasından baktılar.

Alexandra sakinleştirici bir nefes verdi. "Tanrım, ama boş bir odada bile tartışmaya başlayabilir."

Cecelia'nın yüzü endişeyle parlıyordu. "Bir şey yapmalı mıyız? Birine söylemek mi?"

"Bizden nefret ederdi," dedi Alexandra ayık bir sesle. "Ölmesindense öfkelenmesini tercih ederim."

Alexandra bir an düşündü, sonra aydınlandı. "Lord Kenway'in arazisi Bayan Henrietta'nın Kültürlü Genç Bayanlar Okulu'nun kalıntılarıyla bitişik, değil mi?"

Cecelia onun gülümsemesini sanki söylenmemiş bir fikir kadar bulaşıcıymış gibi yakaladı. "Gerçekten de öyle."

"Aslanın inine girdiğini ve oradan yara almadan çıkacağını düşünebilir. Yalnız olsa da desteksiz olmayacaktır."

Buna karar verildikten sonra Kızıl Haydutlar'ın geri kalanı kaleye dönmek üzere toparlandı.

Yapmaları gereken gizli anlaşmalar vardı.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Francesca, Luther Kenway'ın uşağının da çırılçıplak olduğunu fark etmeden önce gözlerinin bağlı olduğunu fark etti. Eşikte durmuş, şaşkın bir kararsızlığa kapılmıştı.

"Ben..." Neden geldiğini tamamen unutmuştu. Hatta adını bile unutmuştu.

"Kontes, hoş geldiniz. İçeri buyurun." Bir senyör kadar görkemli olan adam geri çekildi ve kapıyı onun için genişleterek Kenway malikânesinin içine doğru büyük bir jest yaptı.

Francesca sinirlerini bastırarak kıpkırmızı giysisinin eteklerini topladı ve adamın söylediği gibi içeri girdi.

Onu en çok hangisinin rahatsız ettiğinden emin değildi: göz bağı mı; zarif, ama iri yarı, yaşını başını almış bir adamın çıplaklığı mı; yoksa kendi kıyafeti mi, şeytanın kendi kanının rengine parıldayan bir cüppe ve usta bir zanaatkâr tarafından tilki kafası şeklinde elle boyanmış karmaşık bir porselen maske mi?

Francesca büyük girişin sahanlığında durdu ve önündeki merak bereketini içine çekti. Davetiyesinde belirtilen rotayı izleyerek Londra gecesinde ilerlediğinde neyle karşılaşacağını tam olarak bilmiyordu. Benzer bir varış noktasına sahip gezginleri tespit edememişti ve saat herhangi bir suarenin başlangıcı için geç olduğundan bunu yapmalıydı.

Bir gece yarısı maskeli balosu gibi görünüyordu.

Bağlılık. Üzerinde haritanın tasvir edildiği davetiyedeki tek kelime buydu.

Vardığında, siyah cüppeli bir adam tarafından kapıdan geçirilmiş ve kostümünün oldukça ürkütücü görünen bir mankenin üzerine örtüldüğü koyu renkli kumaştan bir çadıra yönlendirilmişti. Söylendiği gibi kostümü giymiş ve kıyafetlerini derme çatma giyinme odasına bırakmıştı. Büyük bir treni olan uzun bir elbiseydi. Saçlarını bir kukuleta örtüyordu ve kukuletanın arkasında Kraliçe Elizabeth'i gururlandıracak bir süsleme omuzlarından filizlenip yüz hatlarını çerçeveleyerek maskesi için mükemmel bir tuval oluşturuyordu.

Büyük yürüyüş yolunda, üzerinde sadece bu ipek cüppe ve kılıkla sürüklenirken kendini oldukça aptal hissetmişti. Hâlâ bir kız çocuğu olsaydı, büyülenmiş olabilirdi. Ama neredeyse otuz yıllık bir kadın olarak, bir tilki maskesiyle neler yapabileceğini hayal bile edemiyordu. Ya da belki de hayal etmek istemiyordu. Kendisine yol gösteren tek ışığın malikânenin merdivenlerinden parıldamasından memnundu ve karanlık bir tünelin sonundaki meşhur ışık gibi onu takip etmişti.

Bilinmeyen bir yere. Korkulan. Ve belki de umut .

"Leydim," diye mırıldandı uşak çaktırmadan. "İçeri girebilirsiniz. Barclay ve Smythe size içecek ve arzu ettiğiniz diğer her şeyi sağlayacaktır."

Francesca kuru bir dille yutkundu. Barclay ve Smythe büyük salonun girişini çevreleyen iki sessiz nöbetçiydi. Onlar da gözbağından başka bir şey takmıyorlardı, ancak uşaktan daha az yıl geçirdikleri ve kesinlikle daha fiziksel meslekleri olduğu hemen anlaşılıyordu.

Aşağıya bakmamak için harcadığı büyük çaba yüzünden gecenin sonunda boynu ağrıyacaktı.

Muhafızların ötesinde, onunkine benzer cübbeler giymiş bedenler, sadece birkaç mumun aydınlattığı avizelerin altında birbirine karışmıştı. Gaz lambaları yanmıyordu.

Eğlenenler hayalet olabilirdi. Cübbeleri ay ışığındaki kan lekeleri gibi karanlık parke zemin üzerinde sürüklenen, kızıl yanardöner hayaletler.

Nesnel olarak bakıldığında, tablo tuhaf olduğu kadar güzeldi de.

"Beni anons etmeyecek misiniz?" Başını sallayan uşağa döndü.

"Sizin gibi seçkin bir kadının tanıtılmaya ihtiyacı yoktur." Çok yalvaran bir hareketle eğildi ve tekrar balo salonunu işaret etti. "Keyfinize bakın leydim ve Cavendish soyunu konseye yeniden dahil etmekten büyük memnuniyet duyduğumuzu ilk söyleyen ben olayım."

Francesca'nın kanı soğudu. Soğudu. Ve tüm vücudu tüyleri diken diken eden bir şekilde çiçek açtı.

Ona teşekkür edemeyerek başını eğdi ve adam kapıya doğru dönüp ona hazır olduğundan daha kıllı bir arka yüz gösterdiğinde başka tarafa bakmak zorunda kaldı.

Kemerli girişe yaklaştığında, Smythe ve Barclay'in bu şekilde giyinen tek hizmetkârlar olmadığı anlaşıldı. Ya da daha doğrusu,

yorulmamış.

Diğerleri odanın etrafında stratejik olarak yerleştirilmiş aralıklarla duruyordu. Heykeller gibi hareketsiz bir şekilde konuklara tepsiler sunuyorlardı. Bazıları içki kadehleriyle, diğerleri ise sukulentler ve ordövrlerle doluydu.

Birkaç hizmetkâr kadın donmuş uşakların etrafında dolanıyordu. Gümüş tepsilerin doldurulduğundan ve ustalıkla düzenlendiğinden, erkeklerin saçlarının düzeltildiğinden ve göz bağlarının sağlam olduğundan emin oluyorlardı. Konuklardan boş kadehleri sessizce alıp nazik hareketlerle ve hoş, sorgulayan gözlerle çarşafı ya da yeniden doldurma teklif ettiler.

Bu kadınlar da yüzüstü çıplaktı ama belirgin bir fark vardı. Gözleri bağlı olmak yerine ağızları tıkalıydı.

Francesca'nın parmakları cüppesinin dökümlü kolları arasında kıvrıldı ve tırnakları avuçlarına batana kadar sıkıştı.

Böyle gizleyici bir kostümün neden eldivenlerle birlikte gelmediğini merak etmişti. Artık biliyordu. Dokunma hissini engelleyecek hiçbir şey istemiyorlardı.

Konsej sadece uşakların tepsilerindekileri değil, ellerini sürmek istedikleri her şeyi tattı. Akla gelebilecek her türlü vücut sergileniyordu. Soluk, esmer ya da koyu. İnce, tıknaz, yumuşak ya da katı. Zarif ya da kaba.

Francesca bakmaktan fazlasını yaptı. Aval aval baktı ve bunu yaparken kendini suçlu hissetti. Bu insanlar buraya kendi istekleriyle mi gelmişlerdi? Sadece kadınlar uşakların sırtına tırnaklarıyla vurmuyor ya da bacaklarının arasına uzanıp bir şeyler hissetmiyordu. Bir vuruş için.

Ama erkekler de yaptı.

Aynı şekilde, hizmet eden kızlar da boş yere okşandı ve ellendi ve buna sabırla katlandılar. Görünüşe göre memnuniyetle, işlerine ara verip kendilerini müsait hale getiriyorlardı.

Aslında, yükseltilmiş bir kürsünün köşesindeki oda beşlisi de aynı şekilde çıplaktı. Hizmet personeli olarak kabul edilebilecek hemen herkes görevlerini herhangi bir üniforma giymeden yerine getiriyordu.

Francesca içeri girdiğinde diğer konukların çoğu döndü ve Francesca bunun nedenini hemen anladı. Odada her cins ve türden hayvan temsil ediliyordu ama hiçbir maske birbirine benzemiyordu. Bir ayı ve bir arı, bir geyik ve bir yılan ve bunların arasında hemen hemen her şeyi gördü. Her maske bir sanat eseri idi; tek renkli tonlarda yapılmış canlı detaylara sahip beyaz porselen bir taban. Bütün cüppeler kıpkırmızı değildi. Birkaç tanesi hayalet , ne beyaz ne de

oldukça gümüştü. Yine de sadece bir avuç kadarı onunkiyle aynı başlık ve sert yakayla süslenmişti.

Anlamadığı bir statü sembolü gibi görünüyordu.

Bu maskenin ardında kim olduğunu biliyorlar mıydı? Birbirlerini tanıyorlar mıydı? Geceleri ne yaptıklarını bilmeden kaç tanesini sokakta görüp tanıdık olarak kabul edebilirdi?

Bu insanlardan kaç Mont Claire Katliamından sorumluydu ya da bunu biliyordu ve hiçbir şey yapmadı?

Bu düşünceyle bir ürpertiye bastırdı, birden ne kadar yalnız olduğunun farkına vardı.

Serana onun nerede olduğunu biliyordu elbette, Haydutlar da biliyordu ama işler ters giderse bu ona çok az yardımcı olacaktı.

Kenway arazisine adımını atmadan önce kaderiyle barışmıştı, bu yüzden yapılacak tek bir şey vardı.

Sanki oraya aitmiş gibi kalabalığın içine dalar ve istediğini alır.

Etkilenmiş bir üstünlük havasıyla yürüyerek, çoğundan daha uzun boylu, iri yarı Mağribi bir adamın yanına gitti. Hayatında gördüğü en güzel, en pürüzsüz tene sahipti ve omuzları ve başı en düşük ışıktaki bile parlıyordu.

Aşağıya bakmamak için elinden geleni yaptı ve tamamen başarısız oldu. Daha önce hiç çıplak bir adam görmemiş değildi; elbette görmüştü. Ama her zaman gözlerini kaçırmıştı. Pek çok açıdan cesur olmasına rağmen, bu insanların savunmasızlığı onda kıvrınma isteği uyandırıyor.

Belirsizlik onu çeğiştiriyordu. Merak etmek saygısızlık mıydı? Bakmak kötü bir şey miydi?

Muhtemelen.

Ama baktı. Ve gördüklerinden hoşlanmadığını iddia ederse yalan söylemiş olur. Sadece etkileyici fiziğe sahip Afrikalı değil, aynı zamanda etkileyici cinsiyetine uygun uzun bele sahip ince ve solgun çift cinsiyetli adam da. Bol saçlı, sağlıklı bir dolgu tabakasının altında iri kasları olan ve çok daha az korkutucu bir organ olduğunu düşündüğü oldukça kare bir adamla muhteşem bir tezat oluşturuyordu.

Kadınlar da ilgisini çekmişti. Farklılıklar ve benzerlikler. Kalçalarının ve göğüslerinin yerleşimi. Bu kadar çok etin sergilenmesinin iğrençliği ve maskesinin sağladığı anonimlik.

Gözlerinin nereye kaydığını kimse bilmiyordu ve bunda belli bir özgürlük vardı. Bu özgürlüğün onu bir şekilde gıdıklamadığını iddia ederse yalan söylemiş olur.

İçindeki ilkel bir şey duruma tepki verse bile, o da bu durumdan büzüştü.

Toplanan ve sayıları yetmiş kadar olan diğer kişiler onu saygılı fısıltılarla selamladılar. Kimse ona ismiyle hitap etmedi, ama onun "leydim" statüsünde olduğunu anlamış görünüyorlardı.

Başını salladı ve alçak sesle selamlarına karşılık verdi, bir şekilde kendini bir kiliseye girmiş gibi hissediyordu. Bu insanların sadakat yemini ettiği Tanrı'yla tanışmak istemiyordu. Kadınların ağzını tıkayan ve erkekleri kör eden, onları savunmasız gösteren ve nesneleştirmeye maruz bırakan Tanrı'yla.

Bu düşüncenin ardından tanıdık bir his onu sardı.

Sırtında bir hayaletin nefesi. Tam olarak ürpertici değildi ama sıcak da değildi. Kafasında ve vücudunda uyarı zilleri çaldı.

En azından artık bu his tanıdıktı ve her zaman Chandler'la -ya da o anda her kimse öyle davranıyordu- karşılaşmayı da beraberinde getiriyordu.

O burada mıydı? Hissettiği tehlike bu muydu?

Son haftalarda onu düşünmemek için elinden geleni yapıyordu. İstememek için. Özlemek. Onu aramak ve...

Ve ne? Özür dilemek mi? Açıklamak mı? İtiraf mı?

Francesca başını salladı ve kendisine uzatılan tepsiden bir bardak aldı. Taktığı maske alt dudağını açıkta bırakıyordu ve kadeh içebilmesi için ağzına rahatça oturuyordu.

Yudumu, toplanan kalabalığı düşük ışıktaki incelemek için bir bahane olarak kullandı.

Beyazlar içindeki figürler azdı, belki yedi kişiydiler ve ona doğru ilerlemeye niyetli oldukları, kan gölünde akıntıya karşı yüzen hayaletler gibi kırmızı nehirde sürüklendikleri anlaşılıyordu.

Hepsinin maskesi aynıydı. Geyikler. Büyük, keskin boynuzlar taçlarından dallanarak başlıkları yerinde tutuyordu.

Hepsi oldukça iri yarı adamlara benziyordu. Güvenlik mi?

"Geleceğinizden emin değildim."

Francesca bedensiz sese doğru döndü ve neredeyse şarabını aldığı uşakla çarpışacaktı. Onun yanında, aslan maskeli bir figür başını eğerek ona baktı. Pelerininin arkasında da yüksek bir yaka vardı. Yelesi de olağanüstüydü ve ona güneşi hatırlatıyordu.

Chandler değil. Omuzları düştü.

Luther Kenway.

Francesca korktuğunda her zaman yaptığı şeyi yaptı: Çenesini kaldırdı, omuzlarını dikleştirdi ve dişlerini gösterdi.

Mecazi olarak, şimdilik.

"Eğer tercih etseydiniz LCV'yi kabul ederdim, ama ne yazık ki..." Bu imanin uzaklaşmasına izin verdi. Adam cevap vermeyince Francesca devam etti. "Katılacağından emin olmadığın biri için bir sürü kostüm zahmetine girmişsin." Bir içki daha aldı.

Bu kadar parası ve nüfuzu olan bir adamın şarap zevki berbattı.

"Geleceğinden emin olmadığımı söyledim ama itiraf etmeliyim ki kendimden emindim." "Geleceğinden

Maske, sesine sanki aslanın ruhu gerçekten de bedeninde yaşıyormuş gibi bir hırıltı katıyordu.

"Peki bu özgüvenin sebebi neydi?" diye sordu, korkutucu maskeyle yüzleşmek yerine onunla omuz omuza duracak şekilde dönerek.

"Meraklı bir kadın olduğunuzu biliyorum." Hem yabancı hem de tanıdık olan dudakları sıkı, neredeyse acımasız bir gülümsemeye dönüştü. "Merakını gidermekten başka bir şey yapamadığını biliyorum."

Bunu söyleme şekliyle ilgili bir şey onu kızdırmıştı.

Onun hakkında başka ne bildiğini sanıyordu?

"Demek Kızıl Konsey burası." Hissetmediği, etkilenmemiş bir havayla odayı inceledi. Sonunda başardığına inanmak zordu.

Şimdi bunu nasıl geri dönülmez bir şekilde yok edebilirdi? "Bütün bunlar senin olabilir," diye mırıldandı.

Ona sertçe baktı.

"Sevgili Kontes, bilmelisiniz ki ben hiçbir şeyi tesadüfen yapmam ve teklifimi de öylesine yapmadım. Birlikte iyi olabileceğimizi düşünüyorum, siz ve ben."

"Sanırım senin için iyi olabileceğimi kastediyorsun."

Kafasını neredeyse köpek gibi bir şaşkınlık hareketiyle eğdi. "Sana sunabileceğim ve senin isteyeceğin hiçbir şey olmadığını mı söylüyorsun?"

"Ben zaten bir kontesim, bu yüzden bana daha yüksek bir unvan teklif edemezsiniz," diye omuz silkti. "Ve siz benden daha zengin olabilirsiniz ama benim nesiller boyu yetecek kadar param var. Siyasetle hiç ilgilenmiyorum, gerçekten. Ve eğer seninle evlenirsem, benim olan senin olur. Teklifiniz beni tam olarak nasıl baştan çıkaracak Lord Devlin?"

Kadının şüphelendiği gibi onu kızdırmak yerine, bir eğlence sesiyle onu şımarttı. "Gerçekten de ayrıcalıklı bir kadın," dedi kayıtsızca. "O zaman neden benim şenliğime katıldığınızı merak ediyorum."

"Belki de başka neler sunabileceğini görmek için." Başını nazlı bir şekilde eğdi ve cevabının onu memnun ettiğini hissederek ödüllendirildi.

"Leydim, size en çok arzuladığınız şeyi sunabilirim. Tek yapmanız gereken bana bunun ne olduğunu söylemek."

Gerçeği. Adalet. Hayır, bundan daha fazlası, intikam.

"Özgürlük," dudaklarından dökülen bu oldu. Ve bunun gerçekliği ruhunda yankılandı.

"Etrafına bak, canım."

Gördü. Ve gördükleri kafasını karıştırdı, ilgisini çekti ve onu hasta etti.

Adamın eli kızın omzuna indi ve ondan kaçmamak için tüm iradesini kullandı.

"Özgürlük tam olarak teklif ettiğim şey. Konseyin bu adanmışlarının aradığı şey de bu."

Gerçek bir şaşkınlıkla başını kaldırdı. "Ben güç sanırdım. Ya da zenginlik. Siyasi nüfuz ya da-"

Kadın konuşmaya başladığı anda başını hem hemen hem de şiddetle salladı.

"Zenginliğimiz nüfuz kazanmamıza yardımcı oluyor," diye kabul etti. "Ve orada güç buluruz... ama sana bir sır vereceğim, küçük cadaloz." Aslan ve tilki öpüşecekmiş gibi başını aşağı eğerek yaklaştı. "Güç bir yanılsamadır, asıl amacımıza ulaşmak için bir araç olarak kullandığımız bir yanılsama, senin amacınla örtüşen bir yanılsama."

"Ben... takip etmiyorum."

"Özgürlük," dedi, sesi ateşli bir şekilde onu kürsüye doğru iterken, şehvetli bir çello nakaratı etraflarında dolaşıyordu.

"Bu odadaki hiçbir şey bana özgürlükten bahsetmiyor." Çenesiyle bir grup misafire mallarını sunan ağzı bağlı bir kadını işaret etti.

Francesca uzun süre izlerse şiddetli bir şekilde hastalanacağından korkuyordu. "Düşünün leydim, yüzyıllardır bize anlatılan

sadakatinizin yatması gereken yüzyıllar? Önem sırasını bir düşünün." Kadın hiçbir şey söylemeyince, adam açıkladı. "Önce Tanrınız, sonra ulusunuz.

Aile. Toplum ve son olarak da birey." Durakladı ve yüzünü ona döndü. "Bu tür bir felsefe size ne kazandırıyor?"

Francesca kaşlarını çatı. Özellikle dindar değildi; vatansever de değildi. İngilizdi çünkü öyle doğmuştu. Anglikan, belki de atalarının gelenekleri yüzünden. Ama dünyaya, insanlığa, maneviyata inanmak ya da tamamen bir kenara atmak için çok fazla şey görmüştü.

neredeyse her olasılık. Onun böyle bir inancı yoktu ve bunu ona da söyledi. "Bilemem. Ben böyle yaşıyorum."

"Biliyorum." *Ah-ha* der gibi bir parmağını kaldırdı. "Sadece kendini memnun etmek için yaşıyorsun."

"Ben-" demezdim.

"Hadi ama, burada rol yapmanıza gerek yok. Sen de bizim gibi düşünüyorsun. Kıp kırmızı yaşamak, utanmadan yaşamaktır."

"Kıp kırmızı," diye tekrarladı sabrı tükenerek. "Neden kıp kırmızı? Şeytanı mı temsil ediyor? Kiliseyi mi? Pagan bir tanrıyı ya da şeytanı belki? Britannia'nın kendisiyle ilgili bir şey mi?"

Kendini kısa sürede toparladı. Kahretsin, yine hızlı hızlı sorular sormaya başlamıştı.

hayal kırıklığına uğramış ya da hakarete uğramış görünmek yerine büyülenmiş görünüyordu.

Francesca rahatlasa mı yoksa utansa mı bilemedi.

"Kırmızı rengi düşün Francesca. Aşırılıkların rengidir. Dikkatimizi çeker ve bizi tehlikeye karşı uyarır. İçgüdüsel ve ilkel olan her şeyi temsil eder. Kan. Tehlikeyi. Şiddet." Bir adım daha yaklaştı. "Tutku, baştan çıkarma ve hatta aşk. Neredeyse her güçlü imparatorluğun bayrağını renklendirir ve yine de her Avrupa kültüründe ahlaksızlığımızı kontrol altına almaya çalıştığımız bölgeleri ifade eder. Aşık olduğumuzda kırmızı güller veririz ve öfkeyle bir can almak üzereyken kırmızıyı görürüz. Sizce neden böyle Kontes?"

Şaşkına dönen Francesca sadece başını salladı.

"Bana söylendiğine göre, kendi lakabınız için çalmışsınız. Sen ve senin kırmızı kafalı haydutların."

Kaburgalarının arkasında bir korku ritmi çarptı. Serserilerle olan ilişkisini saklamıyordu ama reklamını da yapmıyordu.

Eğer Kızıl Haydutları biliyorsa... o zaman onu izliyordu.

Onun hakkındaki fısıltıları dinlemek.

Ama ne kadar yakın?

"Utanılacak bir şey yapmıyorsanız neden gülünç maskelerinizin arkasına saklanıyorsunuz?" diye sordu sanki zaten bilmiyormuş gibi.

Parmakları bardağının etrafında sıkılaştı, o geldiğinden beri dışarıya yansıyan tek duygu gösterisiydi bu. "Çünkü." Odayı bir huzursuzluk kaplamış olsa da güçlü çenesini kalabalığa doğru itti. "*Gülünç* maskelerimiz bize nezaketimizin ardında her insanın sadece bir hayvan olduğunu hatırlatıyor. Ve hayvanların hepsinin belli ilkel anlayışları vardır."

"Ne gibi?" Heyecanını gizlemek için sesine kayıtsızlık kattı. Sonunda, bazı cevaplar.

"Hayatta kalmak elbette ilk içgüdümüzdür. İktidardakiler kitleleri hayatta kalmalarına izin verdiklerine ikna ederler. Yardım ediyormuş, azınlığın iyiliğini çoğunluğun iyiliğine feda ediyormuş gibi yaparlar... ama hayatlarımız üzerinde hakimiyet kuranlar onlardır. İçimizdeki yaşamı sıkıp çıkaran onlardır. En temelde olduğumuz şeyi bizden alırlar. En dürüst ve ham halimizi."

"Biz neyiz?" diye fısıldadı.

"Sevgili Francesca, biz arzuyuz."

O kadar sönüktü ki, ciğerlerindeki havanın çoğunu üfleyerek boşalttı, sonra da ona donuk bir sesle cevap verdi. "Arzu mu?"

"Evet." Başını salladı. "Bizler ihtiyaç duyan ve isteyen varlıklarız. Bu kadar basit." Francesca çenesini sıktı. Bacaklarını. Yumruklarını. Hayal kırıklığı vücudunun her zerresine yayılıyordu. "Şehvet mi demek istiyorsun?" diye homurdandı. "Bana tüm bu şamatayı bir sapık kalabalığını daha Caligulan seks partisine davet etmek için yapmadığını söyle." Bunu sanki zamanını boşa harcıyormuş gibi söyledi. Çünkü

Eğer birkaç tanesine gitmişse ve artık onu gözyaşlarına boğmuşlarsa.

Bu bir israftı. Kont ve Kontes'in macera dolu seks hayatları yüzünden tüm Cavendish ailesinin yok olmasından daha büyük bir saçmalık düşünemiyordu.

Hiçbir şey bu kadar gülünç ve trajik olamaz.

"Bundan çok daha fazlası," diye ısrar etti Kenway. "Dürtülerimiz var Francesca. İçgüdülerimiz. Toplumun katı kurallarıyla bastırmak zorunda kaldıklarımız. Bizi sınırlayan gösterişli şeylerin ve yarattığımız makinelerin ardında ne var? Özür dilemeyen etoburlar. Yırtıcılar. Hakimiyet için can atıyoruz. Güç. Zafer. Kan." Ona doğru baktı ve gözleri transparan ketenin arkasından parlıyor gibiydi. "Ve evet. Sikişmek. Zevk ve soy arzuluyoruz. Ölümsüzlük."

Belirgin bir ürperti hayal kırıklığını yatıştırdı. "Ve... bu insanları onlara bu özgürlüğü vereceğinize ikna ettiniz?" Ne yapmak için?

"Hayır, bu felsefe, bu konsey, ben katılmadan çok önce, ben iktidara gelmeden çok önce vardı. Hayır Francesca, benim işim insanlara bunları vermek değil, bunları almaları için onları eğitmek."

"Ne?" Kadın şaşkınlıkla ona baktı.

Bir adım daha yaklaştı. "Eğer seni arzulasaydım, seni hemen şimdi almamı ne engelleyebilirdi? Sence bu insanlar parmağını bile kıpırdatır mı? Herhangi biri?"

Kalabalığı araştırdı, bazılarının onları izlemiyormuş gibi yaptığını, bazılarının ise aktif olarak kulak kabarttığını fark etti.

Parmaklarını cüppesinin içine sokarak, altında koluna dayadığı bıçağı kınına soktuğu deri kayışları buldu. "Yapardım," dedi sert bir sesle. "Seni durdururdum."

Gözleri parladı. "Biliyorum. Bu yüzden buradasın."

"Öyle mi?" diye alay etti, yine etkilenmemiş görünmeye çalışarak, beyaz cüppeli geyiklerin daha da yaklaştığını fark etmemek için elinden geleni yaptı.

"Merak ediyorum." Kenway arkasına geçerek nefesinin boğazında düğümlenmesine neden oldu. "İddia ettiğiniz isme layık olup olmadığınızı merak ediyorum."

"Bu iş bitmeden sana hak ettiğimi alacağımı kanıtlayacağım." Ondan her şeyi alacaktı. Yemin etti.

"Zaten çok şey aldınız, Kontes. Oldukça korkak bir şöhetiniz var..."

O anda Chandler'ı düşündü. Sevgilileri yüzünden onu utandırdığı gerçeğini. Korkunun içinden bir hüznün sızısı geçti. Birbirleri için ne büyük bir hayal kırıklığıydılar.

Kenway eğilip Francesca'nın kulağına bir şeyler fısıldarken konseye doğru geniş bir el hareketi yaptı. "Arzu seni yönlendiriyor Francesca, tıpkı hepimizi yönlendirdiği gibi."

"Beni neyin harekete geçirdiği hakkında hiçbir *fikrin* yok," diye karşılık verdi.

"Ah, bir fikrim var." Beyaz cüppeli adamları daha da yakına çağırdı. "Bu gece buraya sizin için günaha davet ettim. Sana hayatın nasıl olabileceğini göstermek için. Benim karım olsan bile, her türlü özgürlüğe sahip olacaksın."

"İzinli mi?" diye yankılandı küstahça.

"Cesaretlendirileceksin," diye düzeltti. "İstedığınızı almak, şımartmak, benimle paylaşmak için cesaretlendirileceksiniz. Bir hareketin parçası olacaksınız. Toplumdaki öyle olağanüstü bir değişimin parçası olacaksın ki, dünya asla eskisi gibi olmayacak."

Tanrım, o sadece kötü değildi, o bir deliydi. Hepsi öyleydi.

"Herkesin önünde... şımarmaya... meyilli değilim."

"Ve bu yüzden yapmayacaksın," diye kandırdı. "Bu tek bağlılık gösterisinden sonra." Kadın yutkundu. Sertçe. "Gösteri mi? Ne tür bir gösteri?"

"Kontes, hayvanların nasıl yaşadığını düşünün. Bana söylendiğine göre iyi bir biniciymişsiniz. Atları bilir misiniz?"

"Bazıları," diye geçiştirdi.

"Bir aygır bir kısrığa bindiğinde soyağacını önemser mi? Ondan izin ister mi? Kızırsırken kimin izlediğini umursarlar mı?"

Francesca sessizce seçeneklerini düşünürken içinde mutlak ve eksiksiz bir korku yükseldi.

"Çoğu canlı fiziksel ya da sosyal alçakgönüllülüğü önemser mi? Avlarının duygularını önemserler mi? Bir kartal, kendisine yem olan sevimli sincap için suçluluk duyar mı? Aslan, krallığının asla sorgulanmayacağından emin olmak için yavrularını uzaklaştırmaz mı?"

Sakin kalmak için savaştı. Kaçmamak için. "Bazıları daha yüksek fikirli bireyler olarak bu tür temel içgüdülerin ötesine evrildiğimizi iddia edebilir."

"Bazıları yapardı." Beyaz cüppeli adamlar kalabalığı yararak kürsüye yaklaştı. Bir geyik sürüsü. "Bazıları da bizim sadece en üst düzey yırtıcılar olduğumuzu söyler. Bu tür yeteneklere sahip olduğumuzu. Eğer geçmişin mitosları ve bizi diz çöktürmek isteyenler tarafından bağlanmış olmasaydık, böylesine aşılmaz tanrısal başarılarla imza atabilirdik."

"Monarşi mi demek istiyorsun?"

Başını öne eğdi. "Monarşi. Ya da cumhuriyetler. Kilise. Birinin önünde eğilmesini isteyen her peygamber, savaş lordu ve fahişe. Diz çökmek için."

Tekrar onun görüş alanına girdi, geyikler onun etrafında yarım bir daire çiziyordu. "En son ne zaman birinin önünde diz çöktün?"

Hiç başlamamıştı ve şimdi de başlamayacaktı.

Parmak ucuyla maskesindeki bir sanat eserinin izini sürdürdü; bir tilkiye kur yapan şefkatli bir aslan.

"Buranın liderler üçlüsünde hiç kadın olmadığını biliyor muydunuz? Belki de bunun değişme zamanı gelmiştir."

"Hiç takip etmediğim halde neden liderlik etmem için beni seçtiniz?" diye sordu. "Ben senin adanmışın değilim."

"Belki de tam olarak bu yüzden seni düşünüyorum." Uzandı ve kapüşonunu düzeltti, parmakları saçlarında gezindi.

Onun dokunuşundan kaçmak için tüm iradesini kullanması gerekti.

"Liderlik edecek kadar cesur ve dünyevi, ama itaat edecek kadar da gençsiniz. Bu konsey yaşlı adamlarla durgunlaşıyor ve dürüst olmak gerekirse, benimki artık geçerli olmadığı için kontluğumun fiziksel bir varisine ihtiyacım var."

Bunun üzerine Francesca sesli bir şekilde soluğunu tutamadı. Ölmüş çocukları hakkında nasıl böyle konuşabilirdi?

"Bu gece vermen gereken bir karar var Francesca. Dünyanın en güçlü kontesi olma yolunda ilk adımı atabilirsin. Ya da ... Mont Claire trajedisi tamamlanabilir."

Yeterince basit. Teklifini kabul et ya da öl.

Kötü adamlar böyle seçimlere özgürlük diyordu ve aptallar da buna kanıyordu. "Ne yapmalıyım?" diye sordu.

"Sadece izlemelisin. Ve sonra karar vermelisin." Kimi izleyeceğim? Neye karar vereceksin?

Sonra Francesca'ya dönüp geyiklere işaret etti, iki geyik arkadaşlarından ayrılarak karanlık bir koridora açılan bir dizi kapıyı açtı. Kalabalığın üzerine beklenti dolu bir sessizlik çöktü ve Francesca kalbinin atışını tüm balo salonunun duyabildiğinden emin oldu.

Karanlık salondan kimin ya da neyin çıkmasını beklediğini bilmiyordu ama bu kesinlikle Lord Şansölye değildi.

Gizli Servis'ten kaçmış mıydı? Yoksa içerideki ajanlar tarafından bu tehlikeli ve güçlü adama mı teslim edilmişti?

Francesca her ne kadar Sör Hubert'ten nefret etse de, içinde bir acıma duygusuyla savaştı. Affedilmez günahlarını affettiği için değil, çok acınası görüldüğü için. Tartışmasız başbakanlık kadar yüksek bir makamı işgal eden, Büyük Britanya'nın tüm mahkemeleri üzerinde gücü olan bir adamın çırılçıplak soyulup bu kadar alçaltıldığını görmek hiç de iç açıcı değildi.

Yaşlı bir adama göre, yeni yürümeye başlayan bir çocuğun vücuduna sahipti, sallantılı ve göbekli, eklem yerleri kırıkmış ve çukurlaşmıştı. Zincirsiz, kelepçesiz ya da ipsiz yürüyordu. Geyikler ona dokunmadı; aslında, görünen o ki Lord Şansölye onları kürsüye kadar götürdü. Kızıl Konsey onun için ayrıldı ve o geçerken, batan bir geminin etrafında oluşan yer değiştirmiş sıvı gibi saflarını kapattı.

Francesca hem mahcup hem de şaşkındı. Yine koluna bağladığı bıçağa sarıldı ve birinin hamle yapmasını bekledi.

İlk konuşan Lord Şansölye oldu. "Triad'ın bir üyesi olarak, vahşi doğanın iradesine secde ediyorum. Zayıfları avlamak bizim yolumuzdur. Bizi kesinlikle yüzüstü bırakan birini huzurumuzdan kovmak. Konsey'i tehlikeye attım, ilkelerine saygısızlık ettim ve bunu yaparak krallığın yasaları tarafından hayatımı kaybetmeye mahkum edildim."

"Arzu ettiğiniz şey nedir?" Kenway sordu, sesi odanın etrafındaki çatlaklarda yankılanıyor, aynı anda birçok yönden geliyor gibi görünüyordu.

"Kendimi kutsal yedilinin yerine sunuyorum. Bağlılığın aracı olacağım. Konseyimizi birbirine bağlayan bağ. Eylemlerim *Predonus Primus*'a olan yeminimizi yenileyecek."

Predonijs Primus. Francesca Latince bilgisini araştırdı. Alfa avcı.

Kenway odanın geneline döndü. "Bunun eylemleri..." Durdu ve Hubert'e sert bir bakış fırlattı. "*İnsanoğlu* bizi kurbanlarımızdan mahrum bıraktı. Bağlılık töreni her zaman masumiyetin kurban edilmesi olmuştur. Kanın. Ne yazık ki bugün bunlardan sadece birine izin vereceğiz, çünkü masumiyet sizi aşıyor. Ama... seni kurtaracak başka bir şey sunuyorsun, Hubert."

Öyle mi yaptı? Francesca nefesi ciğerlerinde sıkışmış bir halde onu izledi. Lord Şansölye'nin tek bir kurtarıcı özelliği bile yoktu. Mont Claire Katliamı'na neden olan makinenin bir dişlisiydi. Genç kızları yakalamış ve Cecelia'nın malikânesinin altındaki yeraltı mezarlarında köpekler gibi zincire vurmuştu. Görev süresi boyunca kendi amaçlarına hizmet etmek için sayısız kez krallığın adaletini saptırmıştı. Onun ve görünüşe göre Kızıl Konsey'in.

Kulede asılı kalsa bile uykusu kaçmazdı.

Öyleyse onun ölümünü izleme düşüncesi neden dizlerinin bağının çözülmesine neden oluyordu? "Masumiyetin yerine bize nüfuz sunuyorsun.

Fedakârlığın

yeterli görülmüştür."

"Öyle olsun." Hubert başını eğdi ve Kenway elini, sanki bir papa yalvaranı kutsuyormuş gibi onun üzerine koydu.

Francesca kendini en kötüsüne hazırladı. Düşünce çılgınlığıyla gerildi. Kendini bıçaklayacak mıydı? Burada, seyircilerin bir çeşit seppuku mu yapacaktı?

Yoksa Kenway onu herkesin önünde öldürecek miydi? O buna karşılık ne yapardı?

İzlemesi gerekiyordu. Ama kendini bir cinayete tanıklık etmeye gerçekten ikna edebilir miydi? Bir intihara?

Çok derindeydi. Ve tamamen yalnızdı.

Birden Chandler'ı istedi. Çünkü onunla birlikte savaşmış olsa da, aynı zamanda onun yanında da savaşacaktı. Bunu kesinlikle biliyordu.

Kenway cüppesinin içinden bir bıçak çıkarıp Lord Şansölye'ye uzattı, o da neredeyse minnetle aldı.

Francesca kendini çelikleştirdi, en kötüsüne hazırlandı. Bu gecenin tuhaf ve tehlikeli olacağını biliyordu. Bu hem umduğu hem de korktuğu andı: Bir gün onlara karşı kullanabileceği bir şeye tanıklık ediyordu. Sızıntı yapanların yapması gereken buydu.

Ve sessiz kalmak zorundaydı.

Lord Şansölye hançeri ön koluna dayadı ve kesti. Kalabalıktan bazılarının nefesi kesildi; diğerleri kan akarken hareketsiz kaldı ama Francesca'nın korktuğu kadar değil.

Ölümcül olacak kadar değil.

Kesiği solgun ve hamurlu göğsüne götürdü ve üç başlı yılanı çekti ya da en azından öyle olduğunu düşündü. Geyik başlı adamlar onu hançerden kurtarmadan ve dışarıya kadar eşlik etmeden önce, genç bir hizmetçi tarafından kendisine bir bandaj getirildi ve sıkı yaraya bastırıldı.

Onu takip etmediler ama kapıyı arkasından kapattılar ve kadının etrafındaki yarım ay yaylarına geri döndüler.

Gerçekten de fedakârlık. Francesca gözlerini devirdi ve oda orkestrası baştan çıkarıcı melodisini bir kez daha çalarken hem rahatlamış hem de sönmüş bir iç çekişle sıkışmış nefesini bıraktı.

Eğer bir son için iyi bir zaman varsa, o da buydu. Kimsenin ölümünü izlemek zorunda değildi.

"Sizde biraz hayal kırıklığı mı seziyorum Kontes?" Kenway öne doğru sürüklendi ve sotto voce sordu. "O sizin düşmanınızdı, değil mi?"

Francesca kendini ele vermemek için dikkatle cevap vermesi gerektiğini biliyordu.

Onu cevap vermek zorunda kalmaktan kurtardı. "Ona ne yapardınız, merak ediyorum? Onu serbest bırakıldığı kafese geri mi koyardınız?"

Haftalardır kilit altında tutulan o masum kızları hatırladıkça, onun özgürlüğünü düşündükçe öfkesi artıyordu.

"Onun asıldığını görür müydünüz?" Kenway kötü niyetli bir neşeyle devam etti. "Onu bir idam mangasının önüne mi koyardın? Söyle bana Francesca, en tehlikeli arzun ne olurdu? Ruhunu lekelemeyecekse tabii. Ailen ölürken sen de onun ölümünü izler miydin?"

Kenway'in bildiğini dehşet içinde fark etti. Lord Şansölye'yi güvenli evde bulduğunu ve bilgi almak için sorguya çektiğini biliyordu. Bu da Lord Şansölye'nin ona ne açıkladığını bildiği anlamına geliyordu.

Şimdi etkilenmemiş olması her zamankinden daha önemliydi. "Sör Hubert'e ne olacağı benim için hiçbir şey ifade etmiyor," dedi toplayabildiği kadar küstahça. "İsterseniz onu köpeklere yem edin. Benim daha acil meselelerim var."

"Ne gibi?"

"Bu erkek ve kadınların durumu gibi mi?" Çıplak hizmetkârları işaret etti. "Onları utandırıyor ve aşağılıyorsunuz, peki onlar ne yaptı? Teklifinizi kabul etseydim bana da aynısını yapar mıydınız? Bağlılığımı bu şekilde mi göstermem gerekirdi? Çünkü ben öyle düşünmüyorum."

Maskenin altından neşesiz bir kahkaha yuvarlandı ve gözlerindeki kötülüğü okuyabilmek için maskeyi yırtıp atmak istedi.

"Sevgilim, her zaman av olmak isteyenler var. Bazen kendilerini güçlü olana adarlar ve biz de buna izin veririz. Bunlar bizim adaylarımız. Bizim için diz çökmek için yalvarırlar, böylece iktidarı ele geçirme zamanımız geldiğinde ayaklarımızın altında olmak yerine yanımızda olurlar. Bağlılıklarını bu şekilde gösteriyorlar." Daha yakına eğildi. "Siz de bu gece tanık olduklarınıza tanıklık ederek ve sessiz kalarak bağlılığınızı gösteriyorsunuz."

Francesca'nın boğazında safra yükseldi. Bu... bu iğrençti. Sapıkça. Ahlaksız. Kalabalığın şimdi nasıl heyecanla öğütüldüğünü izledi. Küçük gruplar oluşmaya başlamıştı, kafalar birbirine değişiyor, beklenmedik hayvani kümeler halinde fısıldaşıyorlardı.

Beklenti hâlâ havada asılı duruyordu ve bundan sonra ne tür şeyler olacağını tahmin etmek için dahi olmaya gerek yoktu.

Ailesinin bununla bir ilgisi var mıydı? Onlar da bu hizmetçiler gibi miydi? Bu düşünce onu hasta etti.

"Şimdi, hayatım, bir sonraki gece için hazırlanalım." "Bir sonraki mi?"

"Her üç yılda bir, üç bölümden oluşan bu ritüel için üç gece toplanırız. Elbette en önemli işler bu duvarların ötesinde yapılır. Ancak üç çok uğurlu bir sayıdır ve ikinci gecenin en sevdiğimiz gece olduğunu söyleyebilirim."

Neredeyse sormaya korkuyordu. "İkinci gece nedir?"

"İkinci gece" -ellerini kızın omuzlarına koydu ve onu nazikçe sabırla bekleyen geyiklerin hilaline bakacak şekilde çevirdi- "Desire'dır."

Kenway arkasından ne hareket yaptıysa, bu bir emirdi.

Çünkü geyik kafalı adamların hepsi beyaz cüppelerini çıkarıp yedi tanrı adayının cesetlerini ortaya çıkardılar.

Francesca afalladı, ağzı açık kaldı.

Her biri kendi tarzında mükemmeldi. Fazlasıyla erkeksilik, hatta vahşi bir güzellik saldırısı. Kas yığınları solgun parıltıda parlıyor, esnerken ve sergilenirken oluklar ve gölgeler yaratıyordu. Her adam bir daha iri ve daha güzeldi. Bazılarında koyu renk

Diğerleri açık renk saçlıydı. Birkaçının hiç saçı yoktu. Bazıları daha yaşlı, kırılmış ve sertti. Diğerleri genç, hevesli ve aynı zamanda -aşağı bakarken yutkundu- sertti.

Hepsi onu istiyordu. Bu fiziksel olarak çok açıktı. Ve bu gecenin yanlış olan her anında Kenway bir konuda haklıydı.

Gücü baş döndürücüydü.

Kenway onu ileri doğru ittiğinde Francesca hâlâ olanları sindirmeye çalışıyordu. "Sizin için buradalar Kontes. Sizi baştan çıkarmak için. Sizi memnun etmek için. Kendilerini sizin kaprislerinize adayarak bağlılıklarını göstermeliler. Ne istediğinizi, *kimi* istediğinizi seçersiniz ve yarın ona ya da onlara sahip olursunuz. Ulaşamayacağınız hiçbir ahlaksızlık olmayacak ve burada arzu ettiğiniz şeyi göremezseniz, o sizin için getirilecektir. Bu sadece -"

Francesca hiç düşünmeden onu durdurmak için elini kaldırdı. Ve işe yaradı.

Oda o kadar sessizdi ki, cüppesinin mermer üzerindeki fısıltısı arka taraftan duyulabiliyordu.

Bu geceyle ilgili her şey tamamen, derinden yanlıştı. Bu insanlar insan olmanın ne demek olduğuna dair en ufak bir şey anlamıyorlardı, tüm felsefeleri çarpıktı ama o yapması gerekeni yapmak zorundaydı.

Ve kimi seçeceğini hemen biliyordu. Kimi istediğini.

İşte. Onu. Soldan iki "geyik". O, insanlarla dolu bir odada hissedebildiği varlıktı. Omurgasındaki farkındalık sıçramasıydı.

Bazıları gibi ne olağanüstü uzun boyluydu ne de aşırı iri cüssesi vardı. Hayır, o mükemmel bir örnekti. Vitruvius adamı. Vücudu diğerlerinden farklı bir yontulmuştu, belki de diğerlerinin dövüldüğü yaya toprağı yerine Olimpos Dağı'ndan çalınmıştı. Ustalar mitlerin ve efsanelerin tanrılarını ve kahramanlarını resmederken onun bedenini incelemiş olabilirler.

Bir teoriyi test eden Francesca, yanlarından geçerken birkaç adama dokundu, bir omzun gücünü, bir çenenin sağlamlığını test ediyormuş gibi yaptı.

Ve elini her uzattığında, gözüne çarpan geyik daha da gerildi. Parmak eklemleri yan tarafı gibi beyazlaştı. Teninde, loş ışıkta zar zor fark edilebilen bir kızarıklık belirdi.

Sonunda onun önünde durdu. Şüphelerinin doğru olduğundan neredeyse emindi.

Kadın onun önünde dururken, adamın nefesi derecede artmıştı ve kadın bunun farkındaydı.

Elini adamın güçlü kolunun inişli kıvrımlarında gezdirirken hiçbir şey söylemedi ve durup adamın elini kendine doğru çekti.

Adam buna izin verdiyse de, kadın görünen tüm kaslarının katılığında bir tereddüt sezebiliyordu.

Sessizce, sanki izleyicileri yokmuş gibi, avucunu açtı. Chandler.

Tırnağıyla yara izini takip etti ve tekrar ona baktı. Casuslukta iyiydi. Tıpkı onun gibi içeri girmenin bir yolunu bulmuştu.

Onunla antrenman yaptığı zamanlardan beri son derece formda olduğunu biliyordu ama böylesine enfes bir güzellik beklemiyordu.

Yanardöner, kâğıt inceliğinde bir kumaşla kaplı maskesindeki yarıklardan ona bakıyordu. Yüzünü göremese bile .

Birbirlerini yeniden keşfettiklerinden beri maske takıyorlardı.

Onun düşüncelerini asla okuyamazdı ve o da duygularını asla tahmin edemezdi.

Onun hakkında gerçekten hiçbir şey bilmiyordu... Sadece onu istiyordu. Onu arzuluyordu.

Teni dokunuşuna tepki verdi, küçük tüy yumruları avucuyla buluşmak için yükseldi. Parmak uçlarının girdiği her yerde kasları seğirdi ve ısındı.

Ve ellerinin birleştiği yere baktığında, onun başka bir uzantısını fark etmemesi imkânsızdı. Kalın ve etkileyici, yağsız kaslarla kaplı dar kalçalarından ona doğru uzanıyordu.

Onu şimdi seçmişti... bu da yarın seçmeleri gerektiği anlamına geliyordu-

"Mükemmel." Kenway onun arkasına geçti ve Chandler inanılmaz derecede gerildi, kasları sıçramaya hazır bir aygır gibi gerildi. Ondan yayılan tehdit dalgaları öylesine güçlüydü ki, Kenway'in bu gelgit gücüyle devrilmemesine hayret etti.

O bile geri çekilmek için bir adım atmamak için kendini zor tuttu.

Kenway cesaretle, "Seçim yapıldı," dedi. "Bir sonraki buluşma yeri için bir çağrı ve bir harita alacaksınız."

"Yarın burada olmayacak mıyız?" Francesca Chandler'ın elini bıraktı ve Kenway'e döndüğünde tereddütlü bir an boyunca eli Chandler'ın yanına dönmeyecek gibi görünüyordu.

"Hayır, , ayinlerimizi birkaç uygun yerde yapmamız gerekiyor."

Sadece başını eğdi, bu gece buradan ayrılacağını öğrenmenin verdiği rahatlamayla neredeyse başı dönüyordu.

Yaşıyor.

Kenway duraklamadan önce devam edecekmiş gibi görünüyordu. "İsterseniz bir tanesini eve götürmekte özgürsünüz." Çenesiyle Chandler'ı işaret etti. "Onu değil elbette, ama seni tanıyorsam ana yemekten önce bir ara sıcak istersin." Eğildi. "Ya da belki bu gece burada kalırsın. Benimle."

Chandler neredeyse çemberin dışına çıkacaktı ki boğazından kısık bir ses kaçtı ve Francesca panikledi. Eli Chandler'ın göğsüne çarptı ama parmaklarını kaburgalarının kıvrımlarında gezdirirken dokunuşunu yumuşattı, tam olarak bir performans olmayan bir şehvet gösterisiyle. "Sanırım geceyi hazırlanmak için ayıracağım." Chandler'a maskesinin altından yalvaran bir bakış attı, bunun umutsuz olduğunu biliyordu. "Bence hepimiz kendimizi toparlamalı ve bundan sonra yapmamız gerekenler için hazırlamalıyız."

Kenway onun cevabını tuhaf bulduysa da bunu belli etmedi. "Gerçekten de öyle. Tekrar görüşene dek, Kızıl Kontesim."

Lord Şansölye'nin geçtiği aynı büyük kapıdan çıktığında, konsey hiç acele etmeden dağıldı.

Chandler ona hiçbir şey söylemedi, geyik alayını takip etti ve kadının hissettiği koruma duygusunu da beraberinde götürdü.

Francesca oyalanmak için elinden geleni yapsa da onu burada beklemek aptallık olurdu. Sonunda kaçması için bağırان parçalarına boyun eğdi. Dışarı çıkmak için.

Sonunda, zar zor aydınlatılmış bir koridordan geçirilirken kollarını birbirine kenetlemiş bir çifti takip etti. Loş ışık duvarlara neredeyse hiç ulaşmıyordu ama pelüş halı, kim bilir nereye götürülen insanların seslerini bastırıyordu.

"O kızlar bulunduğundan beri konsey çok ketum davrandı," dedi önündeki kadın sessiz bir tonda arkadaşına. "Dürüst olmak gerekirse çok dikkatli. İnançlarına ters düşüyor gibi görünüyor, sizce de öyle değil mi?"

"Belki de," diye cevap verdi arkadaşısı huysuz bir sesle. "Ama kaçımızın başına bir tür felaket geldiğini bir düşünün. Colfax, Murphy ve daha niceleri. Lord Şansölye'den bahsetmiyorum bile." bir ürperti geçti. "Dürüst olacağım, Sör Hubert'in başına ne gelirse gelsin

geceleeri beni uyutmuyor. Bazen o zavallı kızların kaderi geçmişte huzurlu uykularımı çaldı. Masumların kurban edilmesini izlemek, bağlılığımızın gerçek ve ustaca bir sınavıdır, gereksiz bir sınav olduğunu düşünüyorum. Hızlı ve acısız olmasından her zaman memnun olmuşumdur."

Sözünü ettiği kızlar, henüz kadın olmamış kızlar, Kenway malikânelerinin bitişiğindeki lüks ahlaksızlık yuvasının bodrumunda saklanıyordu. Kızıl Haydutlar her zaman kızların güçlü erkeklerin sapkınlıklarına alet edildiklerini düşünmüşlerdi. Francesca, Ramsay ve Cecelia'nın genç kızları tacizden kurtardıklarından emindi.

Onları daha kötü bir şeyin beklediğini düşünmek. Kurbanlık bir ölüm belki de. İnsanın kemiklerini sızlatmaya yetiyordu.

Bir daha ısınabilecek mi diye merak etmek.

"Saçmalama," diye azarladı kadın. "O kızlar her zaman göçmenlerden ve Doğu Yakası çöplerinden başka bir şey değildi. Lord Şansölye Triad'ın bir parçasıydı. Eğer o bu şekilde bir kenara atılabiliyorsa, o zaman hepimiz kendi boynumuzdan korkmalıyız." Francesca yüksek sesle homurdanmamak için kendini zor tuttu. Lord Şansölye, ona göre, hayatıyla kaçtığı için şanslıydı. Ona göre oldukça ucuz atlatmıştı.

Şimdilik. Yapacağı son şey olsa bile bu sapkınların geri kalanını alaşağı edecekti. Lord Şansölye listesindeki ilk kişi olacaktı.

"Biz boynumuzu korumayız canım," dedi kocası. "Biz başkalarının boğazına."

"Kesinlikle." Köşeyi dönüp dar bir kapıdan geçerek bir kapının aralık durduğu bahçelere doğru ilerlerken adamın kolunu okşadı.

Kuzeydeki ferforje çitin çıtaları arasından gördükleri şey, Francesca'yı çekilmez kadının gözlerini oymaktan alıkoyan tek şeydi.

Hayvanların yemek yerken çıkardığı ıslak sesler konseyin çıkışını yavaşlatırken, her biri dehşet verici gösteriyi izlemek için durakladı.

Taze etle beslenen bir av köpeği sürüsü.

"Sanırım gelecekte daha fazla kurbanla ihtiyacımız olacak," dedi kadın bir an için porsuk maskesinin altından izlerken. "Başka kurbanlar..." Francesca'ya bakmak için döndü, şahin maskeli arkadaşı da onu takip etti. "İnsan merak ediyor canım, bir kadının Üçlü'ye ne tür bir dinamik getireceğini, özellikle de Primus'umuz seni seçmiş ve sana bu haracı ödemişken."

Francesca ferforje kapıya yaklaştığında bir cevap vermeye cesaret edemedi. Parmaklıkların etrafına buzdan parmaklarını sardığında bile parmaklıklar serindi.

Övgü mü?

Uzun bir kemikten son et parçası da koparılırken kaldırım taşlarının oluklarından kan aktı.

Francesca öğürmemek için birkaç kez yutkunmak zorunda kaldı.

Kenway ona alçak Lord Şansölye'yle ne yapmak istediğini sorduğunda ne demişti öyle kayıtsızca?

Onu köpeklere yem et.

ON ALTINCI BÖLÜM

Francesca travmatik bir uyuşuklukla müstakil çadırda giyindi ve gecenin içinde sallanarak dışarı çıktı. Arabası, Cecelia'nın eski malikânesinin kalıntılarının bulunduğu yandaki yolda onu bekliyordu. Bayan Henrietta'nın Kültürlü Genç Bayanlar Okulu'nun yeniden inşasının temeli çoktan atılmıştı ama son molozlar henüz temizlenmemişti.

Londra bu gece daha karanlık görünüyordu. Sessiz ve ürkütücüydü, kışın boğuk, ısırıcı soğuğu vardı. Ya da belki de o sadece böyle algılamıştı.

Belki de içinde dönüp duran şeyi atmosferde gördü. Bu geceden sonra hem bir fırtına hem de çorak bir araziydi. Esecek yeri olmayan bir fırtına.

Ama amacına ulaşmıştı, değil mi? Düşmanın içine sızmış ve liderlerini baştan çıkarmıştı. Eğer sağlam durursa, onları yenebilirdi. Önce kendisi kırılmadığı sürece.

Gaz lambaları bu gece altın renginde değil, solgun ve solgun görünüyordu. Işıktan çok gölge saçıyorlardı ve o, ihtiyaç duyabileceği ihtimaline karşı bıçağını sıkı sıkı tutuyordu.

Güçlü eller onu yakalayıp Cecelia'nın mülkünün sağlam taş güvenlik çitinin arkasına çektiğinde, bıçağı bir anda çıkarmış ve bir erkeğin boğazına dayamıştı.

"Frank, sevgilim," dedi Alexandra nazikçe. "Çocuğumun babasını bıcaqlamazsan bunu kişisel bir iyilik olarak kabul ederim."

Francesca kendini Redmayne Dükü'nün elinden kurtardı ve kaşlarını çatarak onun yaralı, alaycı yüz hatlarına baktı. "Beni bir daha yakalamaya kalkarsan yüzünün güzel tarafını keserim," diye tersledi, tehdidinde hiçbir doğruluk payı yoktu.

"Rica ederim." Sık kırpılmış abanoz sakalı nadir gülümsemelerinden birini ortaya çıkarmak için ayrılırken dudağındaki yarık görünüyordu. Bir direği işaret etti, eğer onu yönlendirmeseydi kız direğe çarpabilirdi.

Kaşlarını çattı, kendini beğenmişlik ederken ona teşekkür etmeyi reddetti.

"Siz ikinizin beni gözetlemenizi açıkça yasaklamıştım," diye haydutları azarladı ve onları gördüğüne ne kadar sevindiğini belli etmek istemedi. "Sonra da işleri karıştırmak için bu haydutları mı getirdin? Eğer sizin yüzünüzden fark edilirim, o kadar kızarım ki-"

Cecelia sanki uzun süredir kayıp olan bir kız kardeşiymiş gibi kollarını ona doladı. "Çok endişelendik Frank." Fısıldamasa da olurdu, çünkü sesinin tizliği gecenin içinde düzenli bir tonda ilerliyordu. "Bütün bu insanlar ve ışık yok."

Son birkaç kişinin Mayfair hayaletleri gibi gecenin içinde dağılışını izlemek için döndüler. "Böylesini hiç görmemiştim. Orada neler oluyor?"

Francesca geri çekilerek Ramsay'e çarptı, Ramsay akıllıca bir adım geri çekilerek Francesca'nın kendini dengelemesine izin verdi.

Cecelia'dan önce ünlü bir bekâr olan Ramsay, kendi kadınından başka hiçbir kadına dokunmamıştı.

Francesca bulutların arasından sızan azıcık ışıktan kendisine umutla bakan dört yüzü değerlendirdi.

Söylemeli miydi? Ramsay'e Lord Şansölye'nin öldüğünü, muhtemelen onun emriyle öldüğünü itiraf etmeli miydi?

Her birinin yüzüne bakarken, gücü düşündü. Bunlar güçlü adamlardı. Redmayne krallıktaki en eski düklük unvanlarından birine sahipti. Seçilmiş en güçlü makamlardan birinin efendisi olan Ramsay ise taht tarafından bir sonraki Lord Şansölye olarak görülüyordu. Alexandra dünyadaki az sayıdaki kadın arkeoloji doktorundan biri olarak, Cecelia ise zengin ve zeki bir iş kadını olarak kendi başlarına Kızıl Konsey'i yıkabilecek kadar sır saklayan kadınlardı.

Yine de tatlı kadın yıkım yaratacak kapasitede değildi. Kasıtlı olarak değil.

Evet, müthişlerdi... ama yine de orada gördüğü kalabalığın karşısında asla duramazlardı. Ne müritlerden oluşan bir orduları vardı ne de bir hevesle birinin tüm mirasını yerle bir edecek türden katil içgüdülere sahiptiler.

Hayır, bunu kendisi yapmak zorundaydı. O... ve Chandler. Bu, uzun zaman önce, şöminede birbirlerine sarıldıkları anda onların kaderi olmuştu.

"Kızıl Konsey bu mu?" Ramsay yüz hatları hiç etkilenmediğini gösterecek şekilde düzenlenmiş bir halde sordu. "Sabahın erken saatlerinde dağılan herhangi bir suare gibi görünüyor."

Francesca başını salladı. "Bana hiçbir şey yapmayacağına söz ver." Onun kolunu tuttu. "İçlerine sızdım ama henüz yeterince derine inemedim. Bir süre daha sabırlı olmalısın."

"Cehennem gibi!" Cecelia bir eliyle müstakbel kocasının ağzını kapatmadan önce Ramsay homurdandı.

Gözleri öldürücü bir şekilde yanıyordu ve Francesca onu yatıştırmak için acele etti.

"Bir şey buldum. Evinizin altındaki yeraltı mezarlarında tuttukları kızları hain işler için kullanmayı planladıklarını biliyorduk ama bunun ilk düşündüğümüz gibi seksle bir ilgisi olduğunu sanmıyorum. Bence onları daha gizli bir şey için kullanmayı planlıyorlardı. Belki de kurbanlar için." "Ne?"

Cecelia geri çekildi, elinin tersini yüzüne doğru tuttu. ağzı sanki hastaymış gibi.

"Bu piçler yaşamayı hak etmiyor," diye hırladı Redmayne. "Bize isimlerini verin, biz de onları avlayalım. Gerekirse bu gece."

Francesca başını sertçe salladı. "Çok fazla var." Tekrar Ramsay'e döndü. "Sana her şeyi anlatacağım, ama yarına kadar beklemeliyiz."

"Yarın ne var?" Alexandra sordu.

"Bir çeşit ayın. Burada, Kenway malikanesinde." Rogue'larını yanına topladı ve adamlarına söz geçirebileceklerine güvendi. "Bunu halletmek için bana güvenmelisiniz. Ne yaptığımı biliyorum."

Ramsay ona ters ters baktı. "Güven benim doğuştan sahip olduğum bir erdem değil.

Bana bundan daha fazlasını vermeniz gerekecek."

Cecelia -her zaman sadık, cesur Cecelia- bunu başardı. "Frank'e güvenebilirsin. O dünyadaki en gerçek ruhtur." Heykelsi kadın eğildi ve Francesca'yı yanağından öptü, çikolata, şarap ve umut kokuyordu. "Yarın gece burada olabiliriz."

"Yani Ramsay ve ben burada olacağız," diye karar verdi Redmayne. "Sen ve Alexandra güvenli bir yerde, küçük kızları öldürecek adamlardan ve onları öldürme ihtimalimiz olan bizden uzakta olacaksınız." Müstakbel baba ellerini iki yanında yumruk yaptı.

Cecelia nazikçe, "Hayır, teşekkür ," dedi. "Biz burada olacağız." "Seni kilitleyeceğiz eğer-"

Alexandra bir elini kocasının koluna koydu ve eğilerek kendini onun yanına yasladı. "Hiçbir Kızıl Rogue'un biz olmadan tehlikeye atılmasına izin vermedik." İfadesi zorlayıcı değildi ama kesindi. "Buna şimdi başlamayacağız."

"Yarın o zaman." Francesca topuklarının üzerinde dönüp tam bir alay yürüyüşüyle arabasına doğru ilerlemeden önce onları selamladı.

Cecelia'yı ve kör inancını kutsa. Alexandra'yı ve onun sonsuz sadakatini kutsa.

Çünkü yarın gece Kızıl Konsey'in yakınında olmalarını engellemek için yalan söylemişti.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

O gece Londra sokaklarında esen rüzgâra şeytan da binmişti. Kızgın bir savaşın kaosuyla önce bir o yana bir bu yana savruluyordu. Nehrin, sanayinin, fırınların ve bacaların kokularını taşıyordu. Pis kokular ve hoş kokular.

Dorset Şeytanı, Francesca'nın evinin önünde gizlenirken hepsini teşhis etti.

Yapı, kasvetli ve ıssız gecenin fonunda neredeyse meydan okuyan bir neşeyle sarılıyordu. Ön pencerelerdeki küçük lambalar parlıyordu; acaba kadın onları alarında bir ev görüntüsü vermek için mi yakıyordu diye merak etti.

Onunki West End'e göre mütevazı bir evdi ama muhteşem bir bahçesi vardı. Muhtemelen Tudor hanedanından önce inşa edilmişti ve nesiller boyunca sevgiyle bakılmıştı.

Yaklaşan fırtına aklını başına getirene kadar yaklaşmayı bekledi. İçindeki kasvetli uğultuyla eşleşen bir sesle feryat etti ve çığlık attı. Öfke ve korkunun ikisi de çok güçlü duygulardı ve tanrıların fırtınası gibi içinde savaşıyorlardı.

Onun yüzünden.

Bu gece ayinde olmamalıydı. Kenway'in ona dokunmasına izin vermemeliydi. O adamın ona doğru aldığı her nefes bir küfürdü ve Chandler onun kötülüğüyle lekelenmesine izin vermeden önce lanetlenecekti.

Keşke onun anlamasını sağlayabilseydi...

Bu gece Kenway'in ruhundaki karanlığı görmüştü ama onun kötülüğünün derinliğini kavrayamamıştı bile. Buna hiç tanık olmamıştı.

Onun yaptığı gibi değil.

Gözlerini kapattı, kaosun içinde nefes alırken kıpırtısız kaldı. O bir taşı. Her zaman bir taş olmuştu. Ağır, sert ve yüzemezdi. Eğer onun gözlerinin havuzuna düşecek olsa, batardı.

Boğulurdu.

Ama rüzgâr onu hareket ettiremiyordu. Ne kadar uğuldarsa uğuldasın, ne kadar hırpalarsa hırpalasın.

Chandler için burada, sokakta olmak daha güvenliydi, fırtınaya dayanmak onun inine yaklaşımdan daha güvenliydi.

Ve yine de.

Her şeyi mahvetmeden önce durdurulması gerekiyordu. Onu nihai hedefinden alıkoymadan önce, tam da çok yaklaştı.

Boş boş, kadının koluna dokunduğu yeri ovuşturdu, sonra parmaklarını kaldırıp lamba ışığında avucunu inceledi. Hiç pişmanlık duymadığı tek yara izlerinden biriydi.

İşaret onun için düşündüğünden daha fazla şey ifade ediyordu. Belki de kardeşi Ferdinand'ın kanı onunla birleştiği için. Belki de ona amacını hatırlattığı için.

Dağınık olması gereken bir amaç. Bu gece.

Tabiri caizse kapılarını kırarak ve onun ödünü bokuna karıştıracaktı. Gerekirse ona gerçeği söyleyecekti. İş o noktaya gelirse.

Bir zamanlar Kenway'in kurban ettiği masumlardan biriydi.

Kızıl Konsey ondan her şeyi bir kez değil, iki kez almıştı.

Onlara üçüncü bir şans vermeyeceğini. Ona değil. Bu sefer öyle olmadı.

Chandler evine yaklaştı, önce kapıları ve pencereleri denedi, Onları bir rahibe donundan daha sıkı kilitlenmiş bulmaktan memnun oldu. En azından tam bir aptal değildi. Tüm bu cesaret ve kabadayılığın altında herhangi bir ihtiyat ya da kendini koruma duygusu olup olmadığını merak başlamıştı.

Evin arka tarafına doğru ilerlerken parmaklarını taşın üzerinde gezdirdi, elindeki nasırları yakalamasına ve aşındırmasına izin verdi. Kadının parmaklarında da aynı nasırları hissetmişti. Onunkilere benzer bir şekilde yapılmış olabilirlerdi. Silahlarla, ağırlıklarla ve fiziksel olarak cezalandırıcı dövüş sanatlarıyla.

Arka duvara tırmanma kazmalarıyla tırmandı, onları sarmaşıkların altındaki harçlı tuğlaya yerleştirdi ve vücudunu her birinin üzerine kaldırdı. Bir eliyle ağırlığını tutarken diğer elini taşla saptı ve sesi bastırarak kadar yüksek bir rüzgârın çıkmasını bekledi.

İkinci kattaki balkona ulaştığında kilidi açıp kendini içeri attı, ruhların onu uyarması gibi etrafında uçan beyaz perdelere takılmamaya dikkat etti.

İkinci kattaki balkon bir misafir odasına aitti ve mobilyaların gölgelerinden kaçınarak parmak uçlarında ilerledi ve kendini salona bıraktı.

Onun evi diğerlerinden farklı kokuyordu. Çiçekler ve parfümden çok otlar ve toprak gibi kokuyordu. Gözleri bağlı olsaydı bir cadının inine girdiğini düşünebilirdi. Ateşin üzerindeki bir kazanda fokurdayan büyüün hoş aroması.

Birkaç gece önce kayıt bürosundan aldığı, Francesca'nın evinin ezberlediği mimar haritasını takip ederek merdivenlerden yukarı çıktı. Ana süit arka taraftaki bahçelere bakıyordu ve kendine ait bir balkonu vardı, ancak Francesca etrafına ortaçağdan kalma, dekoratif olduğu kadar tehlikeli sivri uçlarla tamamlanmış demir bir çit dikmişti.

Etkilenmemek için elinden geleni yapmıştı.

Chandler'ın kalbi dengesiz bir organ değildi. Duyguların körüklediği pompalama nöbetlerine teslim olmuyordu. Zinde bir kastı, verimli ve istikrarlıydı.

Bu yüzden kulağını kapıya dayadığında tek duyabildiği şeyin gürültüsü olmasını dayanılmaz buluyordu.

Sakin bir nefes alarak mandalı yavaşça çevirdi ve kendini karanlığa bıraktı.

Gözlerinin alışması için bir an bekliyordu ki, bir düğmeye basarak avını ortaya çıkaran lamba parladı.

Daha doğrusu Francesca, dizleri dövüş pozisyonunda bükülmüş, bir elinde tabanca, diğerinde ne olduğunu anlayamadığı bir şeyin parıltısı vardı.

Onu görünce silahlarını indirdi. "Oh," diye rahat bir nefes aldı. "Sen olduğunu hissetmişim."

"Beni öldürmeyi mi planlıyordun?" diye sordu.

Silahlarını indirdi ve komodinin üzerine koydu. "Sadece emin olmak istedim. Bilirsiniz işte. Bir katil ya da benzeri tatsız bir şey olma ihtimaline karşı." Henüz yatmadığı belli olan yatağın örtülerini düzeltmek için eğildi ve sonra davet edercesine okşadı. "Buyurun. Otur."

Chandler oturmadı. Gözlerini dikti.

Kadınların narin yaratıklar olduğu düşünülürdü. Deniz kabukları ve çiçek yaprakları gibi. Kırılması, ezilmesi ve atılması kolay şeyler gibi. Kullanışlı, güzel. Geçici.

Eğer öyleyse, Francesca Cavendish çelikten yapılmış bir çiçektir.

Chandler'ın göğsünde, uzun zaman önce acıya boğulmuş bir yerden gelen tuhaf bir ağrı açıldı. Nefret etmeyi o kadar erken öğrenmişti ki, bir insanın zayıflıklarını ve kusurlarını o kadar etkili bir şekilde ortaya çıkarıyordu ki, güvensizlikten başka bir şey yapabildiğinden emin değildi. O bir alaycıydı, bir

manip lat rd  ve bazen, durum gerektirdiğinde, bir canavardı. İnsanlara hiç bakmazdı, ama hemen ardından onları parçalarına ayırırdı. İplerin nerede olduğunu görmek için içlerini karıştırırdı, böylece onları çekebilirdi.

Ama karşısında gördüğü şey koca bir kadındı. Bir insan. Bütün, cesur ve gerçek. Rüzgâr penceresinin panjurlarını ısıklık çalarak dövüyordu, ama sadece cereyanın fısıltıları içeri giriyordu. Rüzgârda onun adını duyduğunu düşündü, bir alamet ya da bir şiir, emin olamıyordu.

Sadece ona ayak uydurmakla kalmayıp çoğu zaman bir adım önde olması ürkütücü yoksa şehvetli miydi?

Saçları, ipek bir ip gibi omzuna düşen parlak bir örgüyle toplanmıştı. Yeşil ipek harem pantolonu ve Uzak Doğu'dan almış olabileceği bir kurtla ile hem korkutucu hem de kadınsı görünüyordu. Kumaş, uzun ve dikkat dağıtacak kadar güzel olan kalçalarına uyum sağlayarak onun rahat adımlarıyla birlikte kayıyor ve parılıyordu.

Chandler birden kızgın olduğunu unuttu.

Silahlarını komodinine yerleştirirken, "Gizlice girmenize gerek yoktu," diye onu bilgilendirdi. "Seni ön kapıdan içeri alırdım."

"Sana ulaşmanın ne kadar kolay olduğunu göstermek istedim," dedi. "Seni biraz korkutmam gerekiyordu."

"Eğer teselli olacaksa, saç stilin beni korkutuyor."

Şaşkına dönen Chandler odanın karşısındaki yaldızlı aynaya baktı. Rüzgâr saçlarını ürkütücü bir karmaşaya sürüklemişti, sanki pomada batırılmış ve bir şempanzenin onu tımar etmesine izin verilmiş gibiydi.

Yüzünü buruşturarak onu düzeltti ve kaşlarını çatarak ona döndü. "Bu gece tanık olduğun onca şeyden sonra şaka yapabiliyor musun?"

Hoş maskesi, en başından beri onu taktığını belli edecek kadar kaydı. Onun ifadesinde okuduğu sınırsız duyguyu kavradı ve ilerledi. "Luther Kenway'in evinde ne halt ettiğini bana açıklayacak mısın?"

"Seninle aynı şey." Balkon penceresinin yanındaki yazı makinesine doğru ilerledi ve ona bakmamak için bazı kâğıtları karıştırmaya başladı. "Kızıl Konsey'e sızmak."

"Seni davet ettiklerini bana söylememiştin Francesca." Birkaç öfkeli adımı odanın tamamını silip süpürdü.

İnatla evrakları taramaktan başını kaldırıp bakmayı reddetti. "Bana orada olacağınızı söylemeyi de ihmal ettiniz..." Kelimeler sürüklendi

Sanki ilk etapta pek bir önemi yokmuş gibi.

Onun önünde durdu, kaşları aşağıya indi. "Neden sana söyleyeyim ki? Sen-"

"Ne değil?" Kâğıdı çevirip arkasına baktı. "Bir erkek mi?"

"Bir *casus*." Kâğıdı kadının elinden kaptı ve yere fırlattı. "Kahretsin, Francesca bana bak!"

Yaptı ve ona yaptığı açık değerlendirmeye, onu çıplak gördüğünü anında hatırlattı. "Olabilirim, biliyorsun," diye itiraz etti, işaret parmağıyla göğsünü dürterek. "Mükemmel bir casus olurdum."

Bundan hiç şüphesi yoktu. Aklına koyduğu her şeyde başarılı olurdu. "Buna asla izin vermem."

"Neden?" diye sordu, berrak gözleri fırtınalarla bulutlanmıştı.

"Çünkü perişan olursun, işte bu yüzden. Olduğum her şey, sahip olduğum her şey yaptığım işe bağlı. Bir eş, çocuklar: Bunların hiçbirisi için umut edemem. Deneme şansım yıllar önce elimden alındı."

Ona doğru uzanırken yüzü yumuşadı. "Biliyorum. Ben de oradaydım. O da benden alındı."

Hayır. Değildi. O zamandan önceydi. Ondandır, Mont Claire'den ve tüm bu kanlı fiyaskodan önce.

Tanrım, ama o lanetli bir yıldızın altında doğmuştu. Ona bakarken kızın gözlerindeki parıltıyı gördü. Onu ikinci kez elinden almak için bekleyen laneti.

"Sanırım ikimizin de mahrum olduğumuz pek çok şey var," dedi. "Ama ikimiz de intikamımızı alabiliriz. Birlikte." Onun öfkesinden geri çekilmek yerine eğildi ve ellerini ceketinin içine sokarak "Bana hâlâ sahip olabilirsin."

"Francesca," diye uyardı, vücudu tepki verirken bile. "Yapma."

"Yaklaştık Chandler, bunu hissedebiliyorum." Parmakları adamın göğsüne doğru kıvrıldı ve yumruk haline geldi. "Sen ve ben, buna bir son verebiliriz. Bu seni heyecanlandırmıyor mu? Zafer düşüncesi?" Kaburgalarındaki oluklu dalgalanmaların izini sürerek bir inilti ve bir ihtiyaç ürpertisi uyandırdı.

Bu gece onun vücudunu görmüştü ve bu onda bir şeyleri ateşlemiş gibiydi.

arzusu hakkında ne düşündüğünü, çıplak ve gururlu bir şekilde dururken sakinin onu zorlaması karşısında ne hissettiğini merak ediyordu. Onu eş olarak almak isteyen herkese saldırmaya hazır bir geyik. Hatta

Kenway ile boynuzları kilitledi. Tam o anda ve orada. Sonuçlara lanet olsun.

Yakınlığının onun vücuduna ne yaptığını bildiğine göre, şimdi ne hissediyordu? Her seferinde.

Kadının ellerini tutup üzerinden çekti ve düşünebilmek için avuçlarının içine hapsetti. "Yarın oraya geri dönemezsin."

Ellerini çekip arkasına saklarken ona alaycı bir bakış attı. "Elbette yapabilirim. Kenway beni Triad için yetiştiriyor. Bu bizim..." Adamın yere attığı mektubu aldı ve ona ipek pantolonunun arka tarafını nasıl gerdiğini gösterdi.

Kadın ona doğru bakıp, "Kaba olmak istemem ama benim Kızıl Konsey'e sızmam seninkinden daha derin. Demek istediğim, sen bir parti lütfundan biraz daha fazlasıydın." Çapkın bir gülümsemeyle masanın kapağını kaldırdı ve kâğıdı içine koydu.

Chandler, "Sen olamazsın," diye açıkladı. "Neden ben olmayayım?"

"Çünkü sen..."

Hafif eğlencesi isyana dönüştü. "Kadın olduğum için mi?"

"Şunu söylemeyi kes Francesca, hiçbir fikrin yok..." Dönerek hayal kırıklığı içinde kafa derisine vurdu ve saçlarını bir kez daha mahvetti. "Bu adamın acımasızlığı hakkında hiçbir fikrin yok. Yapabileceği ahlaksızlığın derinliklerini. Yani, büyük ihtimalle sevdiğin herkesi öldürdü."

Ona doğru ilerledi, gözleri engerek yılanının gazabının yarıklarına dönüştü. "Bunu unuttuğumu mu sanıyorsun? Tüm hayatını bunun için feda eden tek kişinin sen olduğunu mu sanıyorsun? Geri dönmek *zorundayım*. Dönmek *zorundayım*. Onlardan nefret ediyorum Chandler. Nefretim sahip olduğum tek şey ve onunla başa kadar başka bir şeye yol açamam. Eğer bununla başa çıkamıyorsan, o zaman çekip gitmesi gereken kişi *sen* olmalısın."

İçinde aciz bir hayal kırıklığı kabardı. Onu bu işten vazgeçmeye zorlayamazdı... ve onun tehlikede olduğu düşüncesine dayanamıyordu. Uzanarak, bir parmak eklemine yanağının kıvrımından aşağı doğru çekti. "Bu gece gördüğün onca şeyden sonra korkmuyor musun?"

Elinin altındaki çene sertleşti. "Sen değil misin?"

"Elbette öyleyim." Verdiği cevap onu ürkütmüş gibiydi; gözlerini kırıştırarak ona baktı ve mübarek bir an için dilsiz kaldı.

"Korku en ilkel duygudur," diye devam etti. "Ama bildiğiniz gibi, nefret öğrenilmelidir. Onu deneyimlemek zorundasınız. Koklamalısınız. Tadına bak. Ve ben

olduğunu biliyorum." Bir adım daha yaklaşarak elleriyle yüzünü çerçeveledi. "Nefretim korkumdan daha güçlü, Francesca. Onunla birleştim ve kendi kanımmış gibi içimde akmasına izin veriyorum. Ama sen bunu yapmak zorunda değilsin. Senin için bunu istemiyorum."

"Bu *senin* ne istediğinle ilgili değil." Ellerini adamın bileklerine koydu ama çekmedi. Birden gözleri hem kasvetli hem de emin değildi ve bir an için inanılmaz derecede genç görünüyordu. Ve eskiden olduğu kıza hiç benzemiyordu.

"Lord Chancellor..." Nefesi kesildi. "Hançerle yaptığı o küçük gösteriyle kolayca kurtulduğunu sanmıştım. Düşündüm ki..." Güçlü bir duyguyla yutkundu. "Tazıları gördün mü? Onun ölmesini istememiştim... bu şekilde değil."

Başını salladı. Bunu görmüştü ve Lord Şansölye'ye olan kinine rağmen midesi bulanmıştı.

"İşte ben de bundan bahsediyorum," dedi, ona ulaşabildiğine sevinerek. "Çok geç değil Francesca. Seni bu durumdan kurtarabilirim. Sana yardım edebilirim."

Öne doğru fırladı, dudaklarını onunkilere yapıştırdı, parmakları gömleğine gitti, çılgınlıktan beceriksizce düğmeleri kopardı.

"Hayır." Chandler onu inanamıyordu ama durdurmuştu.

"Bana yardım etmek mi istiyorsun? O zaman pantolonunu çıkar."

Yapmak istedi. *Tanrım*, nasıl da istiyordu, ama kızın çılgınlığındaki bir şey duraklamasına neden oldu.

Korku. Onu bulmuştu. Yapmak için geldiği şeyi yapmıştı. Onu korkutmuştu.

Peki neden kendini tam bir pislik gibi hissediyordu? Yaşadığı onca yalana rağmen, artık bazı gerçekleri söylemesinin zamanı gelmişti. "Yaşıyor olabileceğini öğrendiğimde ne düşündüğümü bilmek ister misin?"

"Benim bir yalancı olduğumu." Gözlerindeki ciddiyet neredeyse onun felaketiydi. "Belki geçmişini gömmüşsündür diye düşünmüştüm, ummuştum. Ve ben

onunla birlikte. Gerçek olup olmadığını bilmiyordum. Belki de bilmek istemiyordum, çünkü eğer yaşıyorsan, mutluysan, o zaman seni istediğim zaman ziyaret edebilirdim. Rüyalarımda. Eğer mutluysan belki de tüm bunlara değer diye düşündüm."

Çenesi göğsüne doğru eğildi ve gözlerini kaçırmadan önce ona , melankolik bakışlar fırlattı. Bu ona bir zamanlar

Gençliğindeki Francesca. Zarif bir gülümsemesi ve cömert bir kalbi olan utangaç, baskıcı bir kız.

"Seni bulmak için beklememeliydim," dedi, ciddiydi. "Bana bunu ne için yaptığımı hatırlattın. Sanırım, asla iyileşemeyeceğimi düşündüğüm tek şeye inanmamı sağlıyorsun. Bana umut veriyorsun, hayır, beni umut etmeye *zorluyorsun*. Ve bu umudu korumak için, yapılması gerekeni yapmak için, sana canlı ihtiyacım var. Güvende olmana ihtiyacım var. Sen nadir ve inanılmaz bir yaratıksın, her zaman da öyleydin. Ve Kenway bunu görüyor."

Onun yanağını okşadı, gücünün ardında delinebilecek bir et ve kırılabilir bir iskelet olmasından nefret ediyordu. Demir gibi bir iradesi vardı ama bedeni hâlâ narindi. "O sadece seni istemiyor Francesca, bunu biliyorum. Seni ezmek istiyor. Bunu daha önce de yaptı ve eğer... eğer sana bir şey olursa kendimle yaşayamam."

Gülümseme denemesi sallantılıydı, sanki sözlerinin onu memnun etmesi gerektiğini biliyordu ama tam tersi bir etki yarattı.

"Francesca." Onun adı şefkatli bir gibi kaçtı. "Dinle beni _."

"Hayır," dedi, elinin düz kısmıyla havayı keserek ve yatağa doğru geri çekilirken onun erişiminden uzaklaştı. Geri çekilme değil, yeniden toparlanma.

"Dinle," diye emretti, sanki aynı anda hem düşünüp hem de ona bakamamış gibi parmağını ona doğru çevirdi. "*Dinle*. Kenway artık kötü adam değil." Durakladı. "*Tek* kötü adam değil. *Hepsi* öyle. Eğer Kenway'i kesersek, sadece hidranın başını kesmiş oluruz ve o da yeni bir tane daha çıkarır." Ona doğru döndü, o mücevher sertliğindeki gözlerine yeniden soğukkanlılık geldi. "Sanırım bunu biliyorsun. Bunu yapmalıyız, Kızıl Konsey'e kadar gitmeliyiz ki köklerini bulup onu yeryüzünden söküp atabilelim. Sen ve ben."

"Beni daha önce aramış olsaydın, şu an olduğum kişi olduğumu görürdün. Tanıdığın Francesca'nın artık var olmadığını anlardın. O öldü Chandler, Mont Claire'in küllerinde Declan'ın yanına gömüldü. Biz buyuz işte." Ellerini yana doğru uzattı. "Yapmamız gereken şey bu: Kızıl Konsey'i alaşağı etmek. Birlikte."

Daha önce yaptığı gibi onun üzerine gitmek yerine, ellerini bir tövbekâr gibi rahibe uzatarak aradaki mesafeyi kapatması için onu çağırdı. "Bu konuda benimle savaşmak yerine, bana katıl. Bana *katıl* ve ben de sana ne gerekiyorsa yapabileceğimi kanıtlayayım."

Muhteşem.

Kelime, kalbinin ritmiyle mükemmel bir senkronizasyon içinde içinde zonkluyordu.

Mag.ni.fi.cent.

Çok güzel bir kızdı, şeker gibi tatlı ve porselen bir fincan gibi kırılıyordu. Ona duyduğu gençlik aşkı dayanılmazdı, çünkü onun ışıltısı kendi karanlığını aydınlatmıştı. Ona dokunabileceğini hiç hissetmemişti, çünkü herkes bilirdi. Onun mükemmelliği üzerinde gölgelerin izlerini bırakırdı ve gece onun için gelirlerdi. Ve onları kim suçlayabilirdi ki?

Ve bu yüzden hayal kurmaya cesaret edememişti.

Ama şimdi. Şimdi mi? O başka bir şeydi. O artık bir azize değil, bir günahçı. Mükemmellik değildi, zevkti. Yasak değildi, ateşti.

Ondan her şeyini alan bir unsur haline gelmişti.

Ve kutsal İsa'nın alevi onu meşhur güve gibi baştan çıkardı. Ateşi, ondan güneş gibi yayılıyordu. Nasıl olmuştu da bu durdurulamaz güce, efsanevi olsun olmasın diğer tüm kahramanları utandıran bu enerji ve öz harikasına dönüşebilmişti?

Birdenbire ona daha önce kaç erkeğin sahip olduğunun bir önemi kalmamıştı, çünkü cevap hiçbiriydi.

Onlara sahipti.

Bir fısıltı olarak doğmuştu ve şimdi bir çığlıktı. Bir talep. Dalgalanan ipek pantolonlar içinde lanet bir tanrıça.

İştahı Kali'ninkine rakipti. Arzusu yüzüne çırılçıplak ve utangaç bir şekilde yansımıştı.

Bir zamanlar onunla başa çıkamayacağından korkmuştu. Ağırlığı, karanlığı, ihtiyacı.

Ama Chandler ilk kez bir korku hissetti... *bir kızdan*. Bir kadından. Tenini o mükemmel kemiklerin üzerine çeken açlıktan. Gözlerindeki dürüst vaatten ve aynı zamanda sırlardan.

Kaya olmanın daha iyi olduğunu düşünmüştü. Sert, ağır ve hareketsiz olmak... ama yine de... toz haline getirilebileceğini fark etti. Ya da yeniden şekillendirilebileceğini. Eğer o taşsa, o da su gibiydi. Hiçbir şey bu kadar yumuşak, esnek ve besleyici olamazdı.

Yine de, serseri bir dalganın gücüne kim dayanabilir? Ya da haydut bir kızılın.

Bu dünyadaki en inanılmaz güçtü. Ona sahip çıkacak, onu bir daha çıkamayacağı denize geri çekecekti. En azından, daha önce olduğu adam olmayacaktı. Kadın onu yutarken, adam onun derinliklerinde boğulacaktı. Bedenini ve ruhunu. Ona merhamet göstermeyecek ve hiçbir mazeret sunmayacaktı. Onu boş bir kabuk olarak bırakacak ve karşılaşmalarından güçlenerek uzaklaşacaktı.

Çünkü en çok korktuğu şey oydu. Hem ateş hem de su.

Chandler kendine rağmen bir adım öne çıktı ve kadının bakışları keskinleşti. Sonra bir adım daha attı ve kadının gözleri parladı.

Adamın yüz hatlarında okuduğu niyet her neyse, kızın tamamen hareketsiz kalmasına neden oldu. Sonra, her zamanki gibi, ondan beklediğinin tam tersini yaptı. Onunla yarı yolda buluşmak ya da kendisine uzanmasını beklemek yerine, kurtasının eteklerini kavradı ve başının üzerine çekerek, şimdiye kadar gördüğü en güzel göğüsleri ortaya çıkardı. Sırtını dikleştirmiş ve kalçasını yana doğru atmış bir halde onun önünde duruyordu.

Gururlu. Zorlu. Mükemmel.

Gök gürültüsü bulutları gibi çarpıştılar. Tamamen elektrik ve vahşi, kaotik bir terk edilmişlik. Bazıları bunu izlemekten korkacaktı, bundan hiç şüphesi yoktu. Parmakları kızın örgüsüne dolandı ve onu mu tuzağa düşürdüğünden yoksa kızın mı onu tuzağa düşürdüğünden emin olamadı. Onu öpmek için kendine çekerken elleri yanağındaki pürüzlü kirli sakalları okşadı, sanki tadına bakmak için aç doğmuş gibiydi.

Sanki yirmi yıldır bekliyormuş gibi.

Elleri gömleğini sıyırdı ve sonra yumruk şeklinde sıkarak onu vücudundan ayırmakla tehdit etti.

Bunu onun için yaptı.

Yere çarpan düğmelerin sesi, titreşimleri adamın sikine kadar ulaşan cesaretlendirici mırıltılarına mükemmel bir perküsyon oldu.

Ellerini, kollarını onunla doldurdu, onu içine çekti ve kıvrak gövdesini kalın gövdesine bastırdı. Parmakları onun sırtını, omuzlarını, belini morartıyordu; bunu biliyordu.

İkisi de bu karşılaşmadan iz bırakmadan kurtulamayacaktı.

Sadece kadının çılgınlığı eşleşmişti. Ona yapıştı, parmaklarını sırtındaki kordonlara ve kaslara geçirdi, aynı şevkle onu pençeledi. Dili onunkiyle buluştu, vuruş vuruş ve dalma dalma eşleşti.

Tanrım, eğer o şeytansa... o da lanet bir iblisti. Bir succubus. Ve aniden onun istekli kurbanı oldu.

Chandler sonunda savaşmayı bıraktı. Açlığa teslim oldu, kendi karanlık arzularına teslim oldu ve kadının dile getirilmeyen meydan okumalarına boyun eğdi.

Ama bu onun uykuda olduğu anlamına gelmiyordu.

Dişlerini kızın dudaklarında kullanırken, sert elleriyle kızın çıplak teninin her santimini keşfetti. Onu işaretlemek istiyordu. Dünyaya artık ona sahip olabileceğini ama onun da bir parçasına sahip olduğunu göstermek istiyordu.

Kaslarının üzerinde pürüzsüz bir teni vardı. Gösterişli değil ama güzeldi. Kıvrımları ince ve hatları zarifti. Göğüsleri küçük ve dikti, meme uçları ağzı için yalvaran pembe çakıl taşlarıydı.

Hepsi zamanında oldu.

Parmakları dağınık saçlarına daldı ve tırnakları kafa derisini çizerken homurdandı. Bir koluyla onu kendine hapsederken diğer eliyle de zümrüt rengi ipekle kaplı kışını okşadı. Poposundaki kaslar adamın dokunuşuyla esneyip sıkılaştı ve kadın bir bacağına kaldırıp adamın kalçasına doladı. Tanrım, çok güçlüydü ve bir o kadar da esnekti.

Bu sevişmek kadar dövüşmek de olacaktı.

Sabırsızlanıyordu.

Ne kadar sabırsız olsa da, Chandler onun ağzının daha önce ıskaladığı kısımlarını keşfetti. Daha derine iniyor, daha güçlü bir şekilde sokuyordu, ta ki kadının nefesini ciğerlerinden çalıp tekrar geri verdiğini hissedene kadar.

Sonunda düşünmeye ihtiyaç duyarak uzaklaştı.

Nefes almak için. "Hayır," diye nefes nefese kaldı.

"Daha fazla."

Bu bir soru değil, bir emirdi.

Ve ona boyun eğmekten başka bir şey yapamadı. İçinde, çok derinlerde bir yerden gelen bir zafer gürlemesiyle, onu kendine doğru kaldırmak için uzandı ve diğer bacağına ayırarak her ikisinin de beline sarılmasını sağladı.

Üç güçlü adımda onu duvara yapıştırdı, dişlerinin arasından bir nefes tısladı, seksi onunkine karşı yuvarlanıp esneyerek, yine giysilerinin katmanları tarafından hayal kırıklığına uğratıldı.

Evet, buraya daha önce de gelmişlerdi.

Ve şimdi başladıkları işi bitirecekti.

Sabırlı bir mahkûm değildi. Ona bir ip gibi tırmandı, kalçalarını bir mengene gibi kullanarak topuklarını kalçalarına doladı ve onu çekti

Ona karşı daha da sertleşiyor, bir şekilde ona biniyordu. Hareketleri tecrübeli bir baştan çıkarıcınıninkiler değil, vücudunun titreyerek art arda yuvarlandığı ilkel, sarsıcı hareketlerdi.

Hayır, bu gece ondan hiçbir şey almayacaktı ama ondan alabileceği her zevki alacaktı.

Ve tek yapabildiği alçakgönüllü olmaktı. Minnettar olmak. Pek aşına olmadığı iki duygu.

Dudakları onunkilere öyle bir hararetle yapıştı ki dişleri kısa bir süre için buluştu. Çok uzun zamandır reddedilmiş bir kadın gibi öpüşüyordu. Sanki bunu düzenli olarak yapmak yerine, tüm hayatı boyunca bunu bekliyormuş gibi. Elleri aynı anda her yerdeydi. Saçları, boynu, omurgasını çevreleyen kas sütunları.

Duvarı bir toplanma noktası olarak kullandı ve ona yaklaşmak için duvarı itti. Onu sıkıştırdı, kavradı, gıcırdattı, çıkardığı küçük zevk miyavlamalarının tadını çıkardı.

Bir kadınla hiç bu şekilde boşalmamıştı. Bir şekilde onun içinde olmadan olmazdı.

Şimdi başlamayacaktı.

Duvardan uzaklaşarak başka bir yüzeye, belki de gardıroba doğru sıçradı ve morartıcı, zorlayıcı bir öpücükle ona geri yerleşti. Bu da yetmeyince, kışını masanın üzerine koymak için onu bıraktı ve aralarına uzanıp o lanet ipek pantolonu ve iç çamaşırlarını bacaklarının bitmek bilmeyen uzunluğundan aşağı yırtacak kadar uzun süre uzaklaştı.

Kadının kokusu adamın ağzını nemle doldurdu ve daha kadının çıkardığı çiğ, şok edici ses bile kaydedilmeden onu masanın üzerine iyice yaymış, başını bacaklarının arasına gömmüştü.

Dilinin düz kısmını kadının mahrem etinin kıvrımlarında gezdirdi.

Ateş ve su, o öyleydi. Dayanılmaz derecede sıcak ve tarif edilemez derecede ıslaktı. İşte aradığı şeker buradaydı.

Burada, tamamen kadın olduğu yerde.

Şehvetten çılgına dönmüş beyninde bir yerlerde, kadının onun ağzına girmediğini fark etti. Bunun yerine, onun bakımları altında merakla pasifleşti.

Mucizeler hiç bitmeyecek mi?

Diliyle onun seksine acımasızca sahip çıktı. Güçlü yalamalarla etin firfırları arasında kayıyor, ardında ipeksi bir sıcaklık ve ıslak vaatler bırakıyordu. Kalçaları kıpırdanmaya ve sarsılmaya başlayana kadar onun merkezine taptı ve onu arayan dudaklarıyla kovalamasını sağladı.

Sonunda, bacaklarını iyice sıkıştırdı, onu yemek, arzusunu içmek istiyordu. Onu içine alabilmesinin tek yolu buydu.

O iyiliğe karşılık vermeden önce.

Parmakları adamın saçlarında dolaştı ama ne onu geri çekti ne de ilerlemesi için cesaretlendirdi. Sadece tutundu. Sanki tutunacak bir şeye ihtiyacı varmış gibi yoksa düşecekti.

Buna asla izin vermezdi. Onun düşmesine asla izin vermezdi.

Bunu ona söylemek istiyordu. O kadar çok şey söylemek istedi ki. Ama ona bakamadı. Gözlerindeki fırtınayı göremedi. Onun yerine altındaki pembe ete hayranlıkla baktı. Onun nefis inceliğine. Onu soluk soluğa bırakan şeyin ne olduğunu keşfetti. Kıvranmasına ve kıvranmasına neyin sebep olduğunu. Ve bunları yaptı.

Acımasızca.

Gerilen etin yapraklarını emdi, küçük boncuğu dudaklarının arasında yakaladı ve çok fazla olmamak için dilini ölçülü hareketlerle üzerinde gezdirdi. Kalçaları kalktı ve tırtıklı bir ses çıkardı. Sonra bir tane daha.

Ve sonra sessizleşti. Ama hareketsiz değil. Tanrım, bu asla olmaz.

Tüm güzel kasları kasıldı ve sırtı öyle bir kavis çizdi ki, bir an için kırılacağından endişe etti. Saçlarını öyle sert çekti ki, bir kısmının yırtıldığını duydu, acı ereksiyonuna garip ve harika şeyler yaptı.

Sadece , parçalandı. Sonra onu izledi, ağzı onun için anı uzatmak üzere yumuşadı. Göğüsleri gökyüzüne doğru yükselirken titriyordu. Diğer eli sanki bakmaktan korkuyormuş gibi gözlerini kapatmıştı. Ya da belki de göz kapaklarının arkasında gördüğü şeyden başka bir yere bakmaktan.

Yapabildiği kadar uzun süre onu o yerde kilitli tuttu. Ta ki kız sesini bulup küçük sesler çıkarana, bu sesler ağlamaklı bir hal alana ve zevk fazla geldiğinde kaçmak için kıvranana kadar.

Ancak o zaman geri çekilerek kadının kalçasının pürüzsüz uzunluğunu öptü ve elinin tersiyle dudaklarını sildi. Ayağa kalktı, başının yerine kalçalarını kadının ayırık bacaklarının arasına yerleştirdi. Tüm vücudu sikiyle aynı anda zonkliyordu ve kadının yüzündeki ifadenin buna pek faydası olmadı.

Sanki bir tanrıymış gibi ona baktı. Adam da onun tepesinde kendini bir tanrı gibi hissediyordu. Vahşi bir pagan tanrısı, ölümlülerle uğraşmayan bir tanrı.

Sadece o.

Dışarıdaki yaz fırtınası şiddetlenmiş, rüzgâr dinmemiş ama onun ihtiyacı gibi güç kazanmıştı.

Onunki gibi.

Bazı kadınların böyle bir rahatlamadan sonra yapmaya alışkın oldukları gibi sıvı kemiklerin üzerinde dinlenmedi.

Hayır, ayağa kalktı ve adamın pantolonunun yakasına uzandı. Kalçaları hâlâ ayrıktı, kıvrak vücudu onun anlayamayacağı şekillerde hareket edebiliyordu. Başparmaklarının birkaç hızlı hareketiyle pantolonunu içine girebilecek kadar açtı.

Parmakları adamın sikinin etrafına dolandı ve onu serbest bıraktı.

Tek lambanın ışığı onu arkadan aydınlattığı için şu anda yüz ifadesini tam olarak okuyamıyordu. Yıkık örgüsünün etrafında parlak bir yakut halesi oluşturuyor ama yüz hatlarını çoğunlukla gölgede bırakıyordu.

Masanın en ucuna doğru kaydı ve bir kez daha o uzun, güzel bacaklarını adamın etrafına sardı.

Omurgasını kıvrak bir hareketle döndürerek bedenini ona yaklaştırdı ve kollarını dolayarak onu kendine çekti.

Chandler durdu. Tüm çılgınlıklarına rağmen... daha önceki tutma, yakalama, morarma çaresizliklerine rağmen, bu başka bir şeydi.

Belki bir kucaklaşma.

Başını adamın omzuna koydu, sonra bir süre etrafta dolandı, sonunda yüzünü adamın boynunun kıvrımına dayadı ve elini neredeyse endişeli bir tekrarla adamın sırtında gezdirdi.

İçindeki boşluktan yükselen o şefkatli şeye, onu tutmak isteyen o şeye hazır değildi. Onu yatıştırmak, yumuşatmak ve mırıldanmak istiyordu.

Bu o değildi. Onlar değildi. *Bu* onlardı. Islak, sert, gergin seks.

Tanrım, onun gücüyle daha yeni barışmıştı, yumuşaklığına katlanabileceğinden emin değildi.

Ve aklıma gelen tek şey de buydu.

Kalçalarını ileri doğru itti ve tüm sertliğini kızın sıcaklığının içine itti.

Beklemediği bir engeli aştı ve asla unutamayacağı bir acıya neden oldu.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Francesca, ağzından çıkar çıkmaz kendini lanetleyerek çılgınlığını bastırdı. Acıyacağını biliyordu, elbette biliyordu. Sadece... ne kadar acıdığını fark etmemişti.

Dövüş hakkında biraz bilgisi olduğu ve eğitiminin ona acıyla mücadele etmeyi öğrettiği için minnettardı, yoksa Chandler geri çekilmeye çalışırken ona bir çapak gibi mümkün olmazdı.

Kalçaları adamın geri çekilmesine yetecek kadar gevşedi ve kadın zorlanan bedeninin bunu bir rahatlama olarak gördüğünü inkâr edemedi.

"Bekle," dedi. "Bekle. Durmayın." Bunu yapmaları gerekiyordu. Pek çok nedenden ötürü.

"Yüce İsa. İsa. Tanrım. *Siktir.*"

Kraliçe'nin kendi İngilizcesinde duyduğu tüm küfürleri ve birkaç yeni küfrü sıralarken sabırla bekledi.

Onun teninin, ketenin, sabunun ve biraz da topraksı bir şeyin sıcak kokusunu içine çekti. Belki sedir ya da çam gibi. Noel kokusu. Adamın kokusu ona Noel'i hatırlatıyordu. Kendine engel olamayarak dilini dudaklarından kaçırıp tadına baktı.

Az önce Noel'i yaladım, bu onun saçma düşüncesiydi. Bunu tekrar yapmak istediği gerçeği izledi.

Tadı güzeldi. Tadı doğruydı.

"Tanrı aşkına Francesca, az önce beni *yaladın* mı?"

Kendini geri çekecek gücü toplamadan önce onun kokusunu birkaç ciğer dolusu daha içine çekti. "Adil olmak gerekirse," diye cüret etti, "önce sen beni yaladın."

Hiç yaptı mı?

Çok maceraperest ve çok iyi zevk alan iki kadınla arkadaş olduğu için, birinin diğeri üzerinde gerçekleştirebileceği sapkın eylemleri biliyordu. Ayrıca, doruk noktasına yabancı değildi, kendisine birkaç taneden fazlasını yaşatmıştı.

Ama hiç bilmiyordu... hayal gücünün birçok dolambacından hiçbirinde bir erkeğin ağzının bu kadar inanılmaz derecede kötü olabileceğini hayal edemezdi. Ortaya çıkardığı coşkunun sonunda dayanılmaz olacak kadar mutlak olabileceğini.

Herhangi bir adamın kötü ağzı değil. Declan Chandler'ın.

"Bırak," diye emretti sabırsız bir ses tonuyla, panik sınırında bir ses tonuyla. "Olduğundan emin olmalıyım-"

"Hayır," dedi, onu daha yakına çekerek, çakıllı meme uçlarını adamın göğsündeki kas kabarıklıklarına değdirdi. "Hayır, daha işimiz bitmedi."

"Ama sen..." Dondu kaldı. "İstiyorsun...? Ama ben ... bu nasıl ... mümkün olabilir ... Herkes düşünüyor ..."

Francesca gülümsemesini onun omzuna sakladı. Onun gibi bir adamın cümlesini bitiremeyecek kadar şaşkına döndüğü pek sık görülmezdi. "Daha sonra," dedi. "Daha sonra. Şimdi."

Görünüşe göre şehvet onu oldukça tek heceli bir yaratığa dönüştürmüştü.

İkisinin arasına uzandı, ellerini adamın inanılmaz derecede dar karnından aşağıya, aşağıdaki etkileyici üyeye doğru kaydırды ve onu hâlâ sert bulduğuna sevindi.

Sert ve ıslak. Kendi salınımıyla ıslanmış.

Kadın parmaklarını ona doladığında nefesi kesildi. "Beni yalvartma," dedi boğuk bir sesle.

"Lanet olsun, Francesca."

"Biliyorum." Geri çekilerek alnını onunkine bastırdı ve burnuyla onu dürttü. "Seni istiyorum. Seni hep istedim. Küçüklüğümünden beri, benim için doğru kişinin sen olduğunu biliyordum. Ya sahip olacağım adam sendin ya da hiç. Ve sana sahip olmak istiyorum, bundan hiç şüphelen olmasın."

Elini hafifçe okşamak için hareket ettirdiğinde sonunda boğulan neşesiz bir kahkaha attı. Adamın kalçaları karşılık verdi ve elini çekmeden önce kadının pençesine daha da gömüldü.

"Bu şekilde değil," hırıldadı. "O zaman nasıl?"

"Yatağa." Onu masadan kaldırdı ve yatağa taşıdı, bu kez bir kolunu omuzlarına ve dizlerine doladı. Onu böyle tuttuğunda kendini küçük hissediyordu. Küçük, yumuşak ve narin.

Hoşuna gittiğini kabul etmezdi... ama nefret de etmezdi

Adam onu nazıkçe yatağa yatırdı ve kadın vanilya ve portakal çiçeği kokan en sevdiği örtülere gömüldü. Adam dev bir fırtına bulutu gibi üzerinde yükselirken gerindi, kaslarında ağrı olup olmadığını test etti ve hiçbir ağrı bulamadı.

"Tanrım, beni mahvedeceksin," diye fısıldadı.

"Öyle miyim?" Kollarını ona doğru açtı, aniden üşüdü ve garip ve genç kızlara özgü bir endişe hissetmeye başladı. Ona ihtiyacı vardı; o zaman her şeyi yapabilirdi.

Ona katıldı, onu sıcaklık, kas ve erkeksi ihtiyaçla kapladı. "Evet. Beni mahvedeceksin ve bunu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yok."

Bu kez, onun üzerinde yükseldi ve gözlerinin içine baktı, girişini dürttüğü sırada bakışları dikkatle onunkileri aradı ve sonra uzun, yavaş, sonsuz bir kayışla içine battı.

Bu sefer acı bir fısıltıdan biraz daha fazlasıydı, ardından başka bir şey geldi. Huzursuz ve tüketen bir ağrı, daha önce hissettiği çılgınlığın hayaleti.

Onu yavaşça aldı, sanki onun için, onun tarafından şekillendirilmiş gibi hissediyordu ve buna hiç şaşırılmamıştı.

O bu adama aitti. Her zaman öyleydi.

Kadının kopuk bir parçası onun erkeksi güzelliğine hayranlık duyuyordu. Omuzlarının eğimi, göğsünün genişliği ve derinliği. Güçlü kollarında görünen damar ağ. Bu onu, hissedebileceği herhangi bir acı kalıntısından uzaklaştırdı.

"Francesca. Francesca, bana bak." Sesindeki boş bir nota gözlerini çekti ve bakışlarında gördüğü şey kalbini kırdı.

Avucunu önce bir, sonra diğer çenesine doğru şekillendirdi. Ve onu öptü, dudaklarındaki nektarın tadına baktı.

Tek ihtiyacı olan buydu.

Uzun, yavaş vuruşlarla onu okşadı. Onu her , içinde bahar sarmaşığının dalları gibi erotik zevk titreşimleri ortaya çıkıyordu.

Huşu ve şaşkınlık yüz hatlarına yabancı gibi yerleşmiş, onları vahşilikten tamamen baştan çıkarıcılığa dönüştürmüştü.

Hiçbir şey söylemediler. Etlerinin ve sürtünmelerinin çıkardığı sesler dışında neredeyse hiç ses çıkarmadılar. İç çekerek, nefes alarak ve göz kapaklarının titremesiyle iletişim kurdular.

Francesca içindeki sıcaklığa ve etrafındaki sıcaklığa odaklandı. İçinde hiç de yabancı olmadığı yoğun bir sahiplenme hissetti. Ona sarıldığı gibi aynı çaresizlikle ona da sarıldı. Konuşmadan ona pek çok şey anlattı. Onu ne kadar derinden ve çaresizce özlediğini söyledi. Sakladığı sırlar için üzgün olduğunu... ve onun düşündüğü kişi olamadığı için daha da üzgün olduğunu.

Gerçekten istediği kişi. Ama elinden gelenin en iyisini yapacaktı. Onun için şey olabilirdi; her şey. Kim olursa. Onun kaybı onun en büyük trajedisiydi, ve onun zevki onun

En büyük başarım.

Onun hayatı onun en büyük neşesi.

Keşke onu duyabilseydi ya da okuyabilseydi, ama gözleri öyle niyetliydi ki. Şehvet, ateş ve ilkel hayvani şeylerle doluydu.

Orada da şefkat vardı, diye düşündü. Umut, tıpkı onun söylediği gibi.

Aşk değil. Asla. Tanrılar o kadar nazik değillerdi. Ama umutla yaşayabilirdi.

Umut... her şeydi.

Francesca bu önemli olaydan ne kadar etkilendiğini bilmiyordu. Ta ki adam eğilip bir damla gözyaşını öpüp uzaklaştırana kadar.

Yanağını onunkine değdirdi, gölge sakalının sıyrıklarının tadını çıkardı. İçinde bir baskı oluştu, kemiklerini sızlattı, yuvarlandı ve kanına karıştı. Hiçbir zaman doruğa ulaşmadı ama buna ihtiyacı yoktu. Burada olmak istiyordu. Şimdiki zamanda. Şu anda.

Sonsuza dek onun gözlerine bakmak, gerçekte ne renk olduklarını merak etmek istiyordu. Aletin içinde sıcak bir şekilde kaymasından, kalçalarındaki ince tüylerin kendisinininkilere sürtünmesine kadar her şeyi hissetmek istiyordu.

Bu an hiç bitmeyecek mi? Yarın hiç gelmeyecek mi?

Tam da aklına geldiği gibi, adamın hareketleri daha hızlı, daha ısrarcı, daha az dikkatli hale geldi, ancak arzusunun tüm gücünü asla onun üzerine salmadığını biliyordu. Onun mahrem etine karşı büyüdüğünü hissedebiliyordu. Zonkluyor ve onu barındıran kanala doğru bastırıyordu.

Ve sonra ölmek üzere olan insanların tanrılara yalvardığı gibi onun adını söyledi.

Francesca.

Onun adı. Ve onun adı değil.

Kasları kasıldıkça ve kapasitelerinin sonuna kadar gerildikçe sıcaklık karnına yayıldı, salıverilmesinin dayanılmaz bir şekilde tamamlanmasıyla kendi üzerine inşa edildi. Sonsuza dek ya da sadece birkaç saniye sürdü, emin olamıyordu, o an o kadar nefes kesiciydi ki.

Sonra başını yanına bıraktı ve içinde hareketsiz kaldı. Bu kez, adını fısıldadığında bu bir soru olarak çerçevelenmişti.

Başını salladı ve onu yanına yerleşmesi için dürterken kendisi de yuvarlanıp ışığı söndürdü.

Yer değiştirdi, onu kucakladı "Ben-"

Uzandı ve parmaklarını onun dudaklarına bastırdı; dudakları hâlâ onun mahrem özünü taşıyordu.

"Yarın," dedi. Söylenmesi gereken tüm sözleri o zaman söyleyebilirlerdi.

Ağız sanki tartışacakmış gibi gerildi, ama sonra gevşedi. "Yarın," diye kabul etti.

Orada uzanıp fırtınayı dinlediler ve sonunda nefesleri daha derin artışlarla geldi ve sonra yumuşak, bitkin horlamalar.

Yine de uyumayacaktı. Bunu kaçırmak pahasına da olsa. Chandler'la dürüst, sınırsız bir anı.

Fırtına dindi, asla yağmura dönüşmedi. Sonunda ay ışığı odayı deldi ve onun ruhani bir parıltıya bürünmesini izledi. O, böyle saatlere ait bir adamdı. Karanlığını giyiyordu. Ona sahipti. Bu onun kanının bir parçasıydı.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı. Bu hiç değişmemişti. Declan Chandler da olsa, Chandler Alquist de olsa, Lord Drake de olsa, şeytanın ta kendisi de olsa. Onu seviyordu.

Hala.

Her

zaman.

"Ruhlar neyden yapılmış olursa olsun, seninki ve benimki aynı," diye fısıldadı.

Uykusunda, o boyun eğmeyen adamdan, sevdiği çocuğa dönüşmüştü.

O zaman ona adını mırıldandı, sırrını onu duyamayan kulaklara ifşa etti. Bazı açılardan cesur, hatta korkusuz olabilirdi. Ama bu şekilde, tam bir korkaktı.

Kalbiyle.

Benden nefret etme, diye sessizce yalvardı, kulağını onun kalbine dayamadan önce bir damla gözyaşını daha sildi. Dünya etrafında yanıp kül olurken bacadan gelen sesi ilk duyduğu günü ruhunun her zerresiyle hatırlıyordu.

Bana zarar verme, Declan Chandler. Hepsinin düşündüğü kadar güçlü değilim.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Chandler sabah saat dörtten sonra karanlığa uyandı ve her zaman gördüğü kanlı kâbusla boğuşmaya başladı. Bazılarının ölüm rüyası gördüklerinde yaptığı gibi uzuvları çırpınıyordu. Konuşmadı, çığlık atmadı ya da devam etmedi.

Hayır, onun kâbusu felç edici bir kâbustu. Onu bir iblis gibi yakalamış ve en karanlık yerlerine hapsetmiş, uykuyu bir hapishane, bedenini de gardiyan yapmıştı.

Uyku kaçınılmaz bir eziyetti ve geceden her zaman korkardı.

Bu yüzden hiçbir kadınla yatmamıştı, çünkü felcini kendisine karşı kullanmayacak kadar hiçbirine güvenmemişti.

Farkındalık ona çarptığı anda, vücudundaki beş duyuma odaklanırsa zihnini kendine getirdiğini öğrenmişti. Şimdi de öyle yaptı. Yorgan sıcaktı ama onunki gibi ağır değildi. Ve oda ay ışığıyla parlıyordu.

Bu ona tuhaf gelmişti. Genelde mutlak karanlıkta uyurdu. Mutlak sessizlikte. Böylece kimse ona gizlice yaklaşılamazdı.

Birisi çok yakınımda nefes alıyordu.

Gözleri fal taşı gibi açıldı ve ay ışığında bir sirenin uzandığını görmek için tam zamanında tüm kasları savaşa hazır bir şekilde gerilirken felç anında dağıldı.

Francesca'nın kolları denizkızı pozunda başının arkasına kalkarken, örtü sadece alt yarısının üzerinde toplanıyordu.

Tanrım, onun uykuya dalmasını bekleyecek ve sonra işine bakacaktı. Onun küçük bedeninin kendi bedenine kıvrılmış hissiyle uyuşmasına izin verdiğine inanamıyordu.

Daha uyumamış mıydı? Sadece birkaç saat olmuştu.

Yan yatarak başını avucuna dayadı ve esnemesini parmak eklemlerine gömdü.

Kendine gelmeden önce siki sabah hazırlığına geçmişti ve şimdi tatmin edilmek istiyordu.

Ona doğrudan ve açık bir şefkatle baktı, bu da onun en soğuk kısımlarına gülünç bir sıcaklık dalgası gönderdi. "Uyurken ona benziyorsun," dedi utangaç bir ifadeyle.

Ruh hali karardı, sıcaklığı hemen soğuk bir panikle bastırıldı. "Kim gibi?"

"Declan. Başka kim olacak?" Eli, omzuna doğru meraklı bir keşif yolu açmadan önce adamın pazularının üzerinde boş boş durdu. "Aynı anda hem masum hem de yaramazdın, sağlıklı bir melankoli dozun da vardı. Her zaman seni güldürmek istediğimi ama nasıl güldüreceğimi bilmediğin için bunu yapamadığımı düşündüğümü hatırlıyorum."

Onun cevap vermesini bekledi ve buna söyleyecek bir şey bulamayınca, "Sanırım rüya görüyordun. Az . O kadar zor nefes alıyordun ki seni uyandırmak istedim."

Onun sıradan gözlemini görmezden geldi, bir fanteziye uyandığında kâbusları tartışmak istemiyordu. "Asla Declan olmamalıydım. Mont Claire'deki varlığımdan kaynaklanan her şeyden pişmanım."

Okşaması durdu ve sanki adam onu yakmış gibi elini geri çekti. "Her şey mi?"

"Sen hariç her şey." Elini tekrar yakaladı ve daha önce olduğu yere koyarak bitirmesi için onu cesaretlendirdi. Hiç kimse onu bu şekilde okşamamıştı. Şehvet ya da kurnazlık olmadan. Sadece... çünkü onun tenini hissetmekten çok hoşlandığı belliydi.

Sözlerine devam etti ama kaşlarının arasında sıkıntılı bir kırıksıklık kaldı.

İçini yabancı bir suçluluk duygusu kapladı ve yüzünü ona döndü, başını parmak eklemlerine dayayarak onun duruşunu benimsedi. "Bana sırrını söylemeliydin."

Gözleri yuvarlaklaştı ve parmakları bir kez hareketsiz kaldı. "Hangi sır?"

Bunu merak etti. Kaç tane vardı?

Önce bununla ilgilenecekti. "Bakire olduğunu bilseydim seni hazırlayabilirdim. Tam bir hayvandım-" Utanç boğazını tıkayarak sözlerini kesti.

Büyük bir şaşkınlıkla kadının geniş ağzını bir gülümseme kapladı ve rahatladığını hissetti. "Sana söyleseydim, muhtemelen hiç yapmazdın."

İçini çekti, kadının onu sahip olmakla suçladığı asaleti iddia edip edemeyeceğinden emin değildi. "Muhtemelen hayır," diye çekindi.

Kadının teklifini gerçekten geri çevirebilir ?

Çıplak omzunu öpmek için eğildi. Sadece bir aptal bir kez sunulan cenneti reddedebilirdi.

Ağzını açıp ona, kendisini ahlaksız bir fahişe sanarak tüm tonu nasıl kandırdığını sordu.

"Ciddi ? Mont Claire'de gerçekten mutsuz muydun?" diye sordu.

Hayatının en güzel yıllarıydı ama yine de pişmanlık duyuyordu. "Bu seni incitti mi?"

Geçmişe baktıkça yerini nostaljiye bırakan düşünceli bir ifade takındı. "Katliamdan önce burayla ilgili mutlu anılardan başka bir şey hatırlamıyorum. Baharda köyde düzenlenen festivaller. Üniversite öğrencilerinin bizim için sahnelediği komedilerin olduğu tiyatro salonu. Sabahları mutfağa gidip Hargrave'in babam için gazeteleri ütülerken okumamış gibi yapmasını izlemek için beni çağıran taze ekmek kokusu..." Gözleri meraklı bir parıltıya büründü ve gözlerini kırıştırıp öksürerek parıltıyı uzaklaştırdı. "Yazları hep sevmişimdir, labirente oynamayı ve fiskiyei temizlemeyi-"

"Hargrave gazeteyi mi ütölüyor?" diye alay etti. "Ne zamandan beri öğleden önce kalkıyorsun?" Neşesiz bir kahkaha attı ve başparmağı oradaki girintiyi sıyrarak çenesine vurdu. "*Pip* ve ben çeşmeyi temizledik. Sen sadece izledin."

Kızın kirpikleri suçlu bir bakışla aşağıya indi ve adam bunu söylediğine anında pişman oldu. Kızın omzunun kıvrımlarını inceledi ve elini kızın kolunun pürüzsüzlüğünde gezdirerek parmaklarını kızinkilerle birleştirdi. "Tüm dünya için ellerini kirletmezdim." Adam öpmek için kadının parmak uçlarını dudaklarına götürdü ve kadın sanki fiziksel bir acıya neden oluyormuş gibi onun bunu yapmasını izledi.

"Ben sadece böyle bir mutluluğu tatmış olmanın ve bunun tamamen yok olduğunu görmenin çok zor olduğunu söylemek istedim."

Başını salladı ama pek de rahatlamış görünmüyordu. "Diğer herkesin öldüğünden emin miyiz? Katliamdan başka birinin kurtulmuş olması mümkün mü?"

Başını salladı ve kendisinin de aynı şeyi umduğunu hatırladı. "Pippa'yı dışarı çıkardım ama onu bacağından vurdular ve zavallı şey kaçamadı. Onu ağaca sakladım ve beni vurduklarında onları ormana geri yönlendirdim." O anın hatırası sırtındaki yara izlerini kaşıdırıp sızlatırken içinde kadim bir acı kuyusu yükseldi. "Orada yatarken ölmek üzere olduğumu düşünürken bile daha birçok silah sesi duydum. Kaçmaya çalışan herkesin işini bitirdiklerini ve onları tekrar alevlerin içine attıklarını duydum."

Zavallı Pip'i düğünmemek için elinden geleni yaptı. Alevlerden kaçmak için yaptıkları onca Geyden sonra, onun tekrar yanlarına atılması fikri savunulamazdı.

"Onun ölümüne hiç tanık olmadın. Ya..." Francesca durakladı, saç örgüsünün içinde durmaktan çok örgüsünden kaçmış saçlarıyla oynuyordu. "Ya kaçtıysa? Ya hayatta kaldıysa?" Gözlerindeki içten ışığı görmek zordu ve bu yüzden başka tarafa baktı.

"O zaman umarım buradan çok uzaktadır... ve huzur içindedir." Böylece ailesinin yaptıklarının yarattığı utançla yüzleşmek zorunda kalmadı.

Francesca, "Onu kurtardığın için sen bir kahramandın," dedi. "Çile boyunca onu tutup rahatlattığın için, kendini daha az yalnız hissetmesini sağladığın için. Onu hiç hatırlıyor musun?"

Bir kahkaha attı. "Onun inatçı ve umursamaz olduğunu hatırlıyorum. Gürültücüydü. Dağınıktı. Vahşiydi."

"Onu sevgiyle hatırlamıyorsun... o zaman." Sesi çok asıktı, adam ona dikkatle baktı.

Bunu yapmayı hiç istememişti. Hatırlamayı. Ama öyle görünüyordu ve belki de bunun zamanı gelmişti. Onunla birlikte ateşin içinden geçmiş biriyle savaş hikâyelerini paylaşmanın zamanı gelmişti. Gerçek anlamda. Pippa ve Francesca yakındılar, bunu hatırlıyordu.

Tüm bunları çocukluk arkadaşı için mi yaptığını merak etti.

Pippa Hargrave. Kızı zihninde canlandırdı. İri yarı bir şeydi, büyük ebeveynleri onu hiçbir şeyden mahrum bırakmadığı için irileşmenin eşiğindeydi. Sarı saçlı, aşırı şımartılmış ve sonsuz derecede dik kafalıydı. Ama o ne zaman odaya girse, çoğu zaman eksik dişleriyle birlikte ısıltı gülümserdi. Varlığının bir sıkıntı ya da yükten başka bir şey olmasına alışkın olmayan bir çocuk olarak, onu bu yüzden sevmiştir. Onun tüm şakalarına gülmüş ve ondan istediği her şeyi yapmıştı.

Ferdinand'ın en sevdiği kızdı ve Ferdinand bunu her zaman gülünç bulmuştu çünkü Ferdinand hasta oğlana hemen hemen her konuda üstünlük sağlıyordu. Her zaman onların geleceğini, küçük Ferdy'yi malikânede dolaştırıp bir sürü piçin peşinden koştururken hayal ederdi, çünkü yaşlı kont onların evlenmesine asla izin vermezdi. Ama Pip... o sadık bir kızdı ve herkes kadar sağlamdı.

"Ona çok düşkündüm," dedi dürüstçe. "O benim hiç sahip olamadığım küçük kız kardeşim gibiydi. Onun da en az kendisi kadar ateşli bir şekilde tartıştığını hatırlıyorum."

sevdim. O... sonuna kadar korkusuzdu ve o zaman bile çok cesurdu."

Tekrar Francesca'ya odaklandığında, gözyaşları kirpiklerinde mücevher gibi toplanmıştı ve ona bakmamasına rağmen yüzünü kaldırdı. "Hatırladığım kadarıyla seni bir kız kardeş gibi severdi. Sanırım şu anda olduğun kişiyle gurur duyardı."

Sadece başını salladı ve adamın eline karşı art arda üç kez yutkundu. "*Seni seviyordun, biliyorsun. Takıntı derecesinde.*"

Onu en son gördüğü zamanı hatırladı. Ölümünden önceki anları. Güçlü kollarını ona dolamış ve onu öpmüştü.

Seni seviyorum, diye fısıldamıştı.

Lanet olsun. Lanet olsun. Lanet olsun. "Eğer durum buysa... ölmesi daha iyi olur."

"Böyle şeyler söylemeyi bırakman konusunda ısrar ediyorum." O zaman onu itti, öfkesini fiziksel olarak serbest bıraktı, bunu yapmaya alışkın olduğunu öğrenmişti. "Ne *oldu* sana böyle? Neden böylesin? Katliamda hiçbir suçun yok ve bunun olmasını engelleyemezdin, öyleyse neden sürekli böyle büyük bir suçluluk duygusuyla savaşıyorsun? Pippa yüzünden mi? Onu kurtarmadığın için mi? Çünkü eğer durum buysa ben... Sana söyleyeyim-"

"Mirasın için savaşıyorsun Francesca. Korumaya değer olup olmadığını görmek için ve bu asil bir şey." Söyleyemediği her şeyden nefret ederek boğazından sinirli bir nefes geçirdi. "Ben sürekli benimkinden kaçıyorum. Ben hiçlikten geliyorum. Hiçten de aşağıdan. Ve bunu telafi etmek için elimden geleni yapıyorum. Bu bir anlam ifade ediyor mu?"

Kaşları birbirine çarptı. "Telafi edilmesi gereken ne yapmış olabilirsin ki?"

Sonra ona uzandı, elini ensesine doladı ve alnı onunkine değecek şekilde kendine çekti. "Omuzlarımdaki günahlar o kadar ağır ki, Atlas yükünü benimle değişmez."

Heyecanla geri çekildi. "*Söyle bana*," diye ısrar etti. "Günah işledim. Yalan söyledim..." Bir tür ağır sonuca varırken gözleri yuvalarında huzursuzca hareket etti. "Declan. Belki de şimdi karanlıkta sır alışverişi yapmanın tam zamanıdır. Eskiden yaptığımız gibi."

Ayağa kalktı, yastığı kalkan gibi kucağında tutuyordu. Tanrı'ya şükür. Tam önünde bağdaş kurmuş olsaydı asla dikkatini veremezdi. "Birbirimize her şeyi anlatacağız. Acı verici olsa bile. Ben anlatacağım."

başlayın." Sinirlerine hakim olamayarak boğazını temizledi. "Sana gerçekte kim olduğumu söyleyeceğim-"

Yılların verdiği acı ve özlemle Chandler ayağa kalktı ve onu kollarının arasına aldı, kucağına çekti ve sanki gecikmiş bir koruma sağlayabilecekmiş gibi etrafına kıvrıldı. Onu çoktan en kötüsünü yapmış olan bir dünyadan koruyordu.

"Şimdilik ifşaatlarla işim bitti Francesca," dedi. "Tek yapmak istediğim bu. Tanrım, gençken bunu ne kadar çok yapmak istemiştım, seni içime çekmek ve sonsuza dek sarılmak. O kadar saftın ki. Mükemmeldin. Bütün bir günü senin zarafetinle yıkanmak için bekleyerek geçirirdim. Güzelliğinin tadını çıkarmak için."

Saçlarını yüzünden uzaklaştırdı. Güzel, köşeli, elf yüz hatları. "Ve buradayız," diye hayret etti. "Tam da umudum tükenmek üzereyken nasıl ortaya çıktın? Verdiğim tüm savaşların bir hiç uğruna olduğunu hissettiğimde. *İşte buradasın*. Kendi başına bir savaşçı. Bir şövalye ya da din adamı. Joan of the fucking Arc." Onu kendine çekti, başını çenesinin altına sıkıştırdı. "Seni buldum Francesca. Yirmi yıldır bunu sadece rüyalarımda yapıyordum."

Gördüğü tek rüya kabus değildi.

"Ben de seni bulmayı hayal ediyordum," cevap verdi tenine karşı boğuk bir sesle. "Seni aradım, biliyorsun. Serana ve ben Mont Claire'in küllerini eledik, kurtarabildiklerimizi kurtardık. Ama ben gizlice senin kemiklerini arıyordum, sanki onları teşhis edebilirmişim gibi. Ama bunu bana bir kız olarak söyleyemezdin." Hem sert hem de yumuşak, iğneleyici bir ses çıkardı. "Ve senden hiçbir iz bulamadığımda, hayatta olup olmadığını merak ettim. Bir parçam hep umut besledi."

"Öyle mi?" İtirafı onu yüreklendirmiş, küçük kızın umudunun ona bağlı olduğu düşüncesiyle içindeki sert bir şeyi eritmişti.

Onun boynuna doğru başını salladı. "Serana bir kurşun yediğini gördüğünde ısrar etti ve bundan kurtulman için bir mucize gerekirdi."

"Ama yine de yaptım." Bunu nasıl yaptığını ona anlatıp anlatamayacağını merak ediyordu.

"Bir mucize," diye fısıldadı.

Parmaklarını kızın ipeksi saç tellerinde gezdirdi ve artık örgüyü tutmayan kurdeleyi çözdü. "Beni dinle." Başını iki eliyle kavradı, onu hissetmek hoşuna gidiyordu. "Seni yarın gecedan kurtaracağım."

"Ne? Hayır!" Kucağından kurnazca fırladı, hareketleri küçük, dik göğüslerine harika şeyler yapıyordu.

Ona doğru hamle yaptı ama kız ondan kaçtı, bu da onun yırtıcı içgüdüsünü ön plana çıkardı. "Francesca, çok tehlikeli bir oyun oynuyorsun ve şimdiye kadar şanslıydın. Yani kör bir şanstı bahsediyorum. Ama Kenway'in sadece dikkatini değil, hayranlığını da çekti. Ona yakın olmak, düşmanı olmaktan daha tehlikeli."

"Sanırım tehlikenin üstesinden gelebileceğimi fazlasıyla kanıtladım," dedi yataktan doğrulup ayağa kalkarak. "Bunu birlikte yapacağız. Buna çoktan karar verildi."

Başını sertçe salladı. "Tehlikede olduğunuzu düşünürsem işimi yapamam, özellikle de şimdi."

Omuz silkti. "Bu seni ilgilendirir. Bu konuşmayı halletmedik mi? Beni kullanan Chandler. Senin sahip olamayacağın yeteneklere sahibim."

Bundan hiç şüphesi yoktu. "Sen zaten onun kurbanısın, Francesca." Yataktan kalktı ve ona doğru gitti, anlaması için yalvardı. "Senin de onun kurbanı olmana izin vermeyi reddediyorum."

Sağ yumruğunu savurdu ve adamın çenesine tam bir yumruk indirdi. Adamın kafası geriye düştü ve bir anlık öfke patlaması yaşadı, ama o yerinde durdu ve kadının bakışlarına kendi bakışlarıyla karşılık verdi.

"Bir daha bana izin vermeye ya da vermemeye cüret edersen seni bayıltırım," diye tükürdü ve gardırobun derinliklerinden bir bornoz çıkarmak için gardıroba doğru yürüdü.

Chandler gülümsememeye çalıştı. Kadının sırtını hayranlıkla seyrederken kesinlikle çürük yerini ovuşturdu. Kendisi daha sert, daha iyi yerleştirilmiş yumruklar yemişti ama onunki saygıdeğerdense öteydi. Ve kızın kendini tuttuğundan şüpheleniyordu.

Onu gerçekten incitmek istemediğini.

Kürek kemiğini kaplayan saçlarının altından dikkat dağıtıcı bir renk parıltısı görünüyordu, bir dövme gibi görünüyordu, ama ne olduğunu anlayamadı.

"Bazen seni hiç tanıyamıyorum," diye mırıldandı, ona şaşkın bir mizahla bakarak. "O kadar sevimli bir çocuktun ki... insan o günlere özlem duyuyor."

Bakışları fırtınadan fırtınaya dönüştü. "Eğer istediğin buysa, seni o kapıyı kullanmaya davet ediyorum, çünkü ben o değilim. Beni duyuyor musun? Ben-"

"Biliyorum." Aradaki mesafeyi iki adımda kapattı ve ellerini beline koyup onu kendine çekerek bornozu giymesini engelledi. "Biliyorum. Ve buna sevindim."

Adamın sözleri üzerine mücadele etmemeye karar verdi ve ellerini heyecanlı bir safkan gibi üzerinde gezdiren adamın okşamaları altında durdu. "Zeki, cesur ve güzel birine dönüştün." İnanmadığını belirten bir ses çıkardı. "Tanrım. Senin yatağında olduğuma inanamıyorum. Kollarımda olduğunu. İlk erkek olduğuma..." Sözünü kesti, çok fazla şey anlattığını biliyordu ama bunun son şansı olması ihtimaline karşı söyleyebileceği her şeyi söylemek istiyordu. "Sanki bir rüyanın içine girdim ve bunun bir kâbusa dönüşmesini bekliyorum."

Yarın, işler planlandığı gibi giderse, öyle olacak.

Öfkesinin fırtınası yükseldiği anda dindi ve ona temkinli, dikkatli bir bakışla baktı. İtirafıyla onu memnun etmişti ama yine de... onu melankoliye de sürüklediğini hissetmişti.

Başını eğerek bornozu onun elinden aldı ve yere bıraktı. "Benimle bir süre daha hayal kurar mısın Francesca?" Onun keskin elmacık kemiklerine, göz kapaklarına, burnuna, kaşlarına fısıldayarak öpücükler kondurdu. "Bu geceyi bana bırak, yarın ne olacaksa... o olsun."

Kadın hiç tereddüt etmeden ona gitti ve neredeyse pişman bir çocuk gibi yatağına kadar onu takip etti. Adam onu ay ışığının altına yatırdı ve bu yeni kadına tapınmaya ve onu keşfetmeye başladı. Elleriyle. Ağzıyla. Bu kez ona doğru dürüst kur yapıyordu. Acele etmiyor ve onun tüm kıvrımlarını ve oyuklarını keşfediyordu.

Kendi yara izleriyle oyalanmasına izin vermedi ama onunkilerden birkaçını buldu, sanki her çizgiyi ve oluğu ezberleyebilecekmiş gibi ellerini vücudunda gezdirdi.

Ve sonra, şafak gökyüzünü gümüşle yaladığında, bedenleri birlikte hareket ederek karanlıkta yeni anılar yarattı.

YIRMINCI BÖLÜM

Kızıl Konsey'in var olduğu bir dünyada Francesca, Mont Claire Katliamı'yla ilgili kayıtları bulmayı hiç beklemiyordu ama yine de buradaydı.

Dizginleyemediği zaferini hiç de hanımefendilere yakışmayan bir haykırırken parmakları titriyordu. Ses, yeraltındaki kayıt odasının taş duvarlarında yankılandı ve başının üstündeki kirli pencerelerin etrafında toplanan birkaç güvercini korkuttu. Depo büyüklüğündeki mekâna giren tek sıra ince kapıdan sızan az miktardaki ışık, yoldan geçenlerin bacakları tarafından sürekli olarak kesiliyordu.

Tozlu bir kutuyu raftan alıp kirli bir masanın üzerine bırakırken, "Lütfen bana beş poundumu geri ver," diye seslendi.

"Saçmalık," diye cevap verdi Chandler, ayak sesleri toprak zemin ve kendi hafif ayaklı casus büyüğü tarafından boğulduğu için beklediğinden daha yakındı.

Güvenemeyecekleri bürokratlardan izin istemek yerine kilitleri açmaya ve izinsiz girmeye karar vererek kayıt deposuna gitmek üzere erkenden karaya çıkmışlardı.

Eğer yakalanırlarsa, tabancası yanındaydı ve Chandler'ın da onları yerel polislerle her türlü beladan kurtaracak bir değıl birkaç resmi kimlik belgesi vardı.

Sıkıcı bir aramayı ilginç hale getirmek için, dosyaları ilk kimin bulacağı üzerine bahse girmişlerdi.

Ve ikisi de kaybetmekten nefret ediyordu.

Bunu öğrenmişti çünkü günün ilk bahsi bu değildi.

O sabah yatakta kahvelerini yudumlarken Francesca, Londra'nın kalabalığında at arabası yerine atlarını sürmelerini önermişti. Bu ulaşım şeklini tercih ediyordu ve safkan kısırağı Godiva'nın egzersize çok ihtiyacı vardı. Ayrıca, kanundan, konseyden ya da başka herhangi bir sebepten kaçmaları gerekirse, bir at hızlı bir kaçış için bir arabadan daha donanımlıydı.

Adam hevesle kabul etmiş ve kadın giyinirken Londra'dan Southwick'e en hızlı hangi yoldan gidecekleri konusunda tartışmışlardı. Adam Tower Bridge'in bu saatte en az nüfuslu yer olduğunda ısrar etmiş, kadın ise inatla London Bridge'in onları doğrudan deponun yakınlarına bırakacağını iddia etmişti.

Ahırının kapısından çıktıklarında ayrılmışlardı, Chandler onun iyi hayvanlarından seçtiği Porthos adlı atının üzerinde ustalıkla oturuyordu. Porthos'un kaldırım taşları üzerinde dans etmesine izin verip elini selamlamak için kaldırdığında kumlu saçlarının parlaklığı kibirli sırtışının parlaklığıyla yarışıyordu. "En iyi olan kazansın!" diye seslendi.

"Buna güvenme!"

Yeni bakireliğini yitirmiş alt bölgelerinde bazı nominal rahatsızlıklar yaşayınca, sadece beş sokak ötede kararından pişmanlık duydu. Her şeye rağmen şehir boyunca uçmuş, ancak Derving Meydanı'nda ters dönmüş bir at arabası yüzünden hayal kırıklığına uğramıştı. Orayı da geçtikten sonra, adamın bahsettiği köprü trafiğiyle karşılaşmış ve beklediğinden on dakika daha uzun süre mahsur kalmıştı.

Sonunda depoya varmış, Porthos'un çoktan ata binmiş olduğunu, kapının kilidinin açıldığını ve taç için çalışan günahkâr kadar yakışıklı bir casusun muzaffer bir sırtışla eşikte durduğunu görünce üzülmüştü.

"Ne kadar naziksiniz Leydi Francesca, takım elbisemi değiştirmem için bana zaman tanıdınız." Drake'in birkaç sokak ötedeki evinde giymiş olması gereken yeni ütülenmiş yelek ve ceketinin üzerinden abartılı bir selam verdi.

Francesca kaşlarını çatarak bacağını eyerin üzerinden atıp yere atladı. Binici ceketinin göğüs cebine sıkıştırdığı hesap cüzdanına uzanarak geçerli banknotları çıkardı ve adamın göğsüne doğru itti. "Eve dönerken rövanş yaparız elbette," diye nefes nefese kaldı. Her şeye rağmen ruh hali, rengi ve neşesi yerindeydi.

"Nasıl ." Kadını paradan kurtardıktan sonra eldivenli elini tuttu ve dudaklarına götürerek onu şakacı ama yakıcı bir öpücük için kendine çekti.

Kızın önlenemez gülümsemesi öpüşmenin uzun sürmesine engel oldu ama adam bu konuda sportmence davranarak kıza nemli depoya doğru ilerlemesini işaret etti.

Adamın ensesindeki nefesi, önceki gecenin sıcak bir anısı olarak onu merdivenlerden aşağıya kadar yakından takip etmiş, tüm vücudu skandal bir flörtün kanalı olmuştu. "Burada haydutlarla karşılaşırsak beni koruyacağına söz verir misin?" diye sordu abartılı bir fısıltıyla, tabancasını sakladığı cebini okşayarak.

"Yanımda bulmayı umduğum tek haydut sensin." Kadın, adam arkadan yırtmaçlı eteğinin dikişlerini incelerken adama bir tokat attı, sonra da hafifçe çimdikledi. "Şunu kesmende ısrar ediyorum, yoksa hiçbir şey yapamayacağız."

"Evet leydim." Adam kızın kulağını ısırarak öne doğru zıplamasına neden oldu. "Siz bu krallığın bir asilzadesisiniz, ben ise alçakgönüllü bir hizmetkârım. Elbette, boş zamanlarınızda emrinize amadeyim."

"Oh be," diye güldü, elleri lezzetli gezintilerine devam ederken onu boşuna kışkırladı.

"Etekleri her zaman daha rahat bulmuşumdur," dedi elini kızın poposuna götürerek. "Ama pantolon giymeni sevdiğimi itiraf etmeliyim. Varlıklarınızı... harika bir şekilde sergiliyorlar."

"Rahatsız etmeyi bırak, seni ahmak!" Kadın adamın göğsüne bir dirsek attı ve adam elleri kadından uzaklaşırken melodramatik bir "oof" sesi çıkardı.

Dönüp ona baktı. Deponun loşluğunda bile gözleri muziplikle parlıyordu ve Francesca'nın kalbi boğazına düğümlendi.

Ne eğlenceli maceralar yaşayabilirlerdi. Ne harika bir ikili oluşturmuşlardı. Genelde, hemen herkesin yanında geçirilen saatlerden sonra Francesca kendi arkadaşlığının sessizliğini özliyordu. Cecil ve Alexander bile sürekli akademik düşünceleri ve sınırsız duygularıyla yalnız kalmaya ihtiyaç duyarlardı. Chandler'la öyle değildi. Rahat bir sessizliği doldurmak için büyük bir ihtiyacı yok gibiydi ama eğer varsa, bu sonsuz derecede eğlenceliydi.

Sabah abdestini alması için sabırsızca acele etmek yerine, onu taciz etmiş ve "yardım" etmişti, bu da neredeyse başka bir sevişmeye yol açacaktı. O olmuştur endişeline zaman o utangaçça ifade etti onu samimi bir şefkat. Endişeliydi... ve biraz da kibirliydi. Ve böylece, kadın onu soyunma odasından kovduğunda, adam kendini işe yarar hale getirmişti.

Atların hazırlanmasında seyise yardım ediyor.

Faydalı bir adam. Boş durmuyor ya da öfkelenmiyordu. Bu, tadını çıkarmaya hazır olmadığı bir hoşgörüydü.

Ama ondan zevk alıyordu.

"Acele edelim." Kadın onu çekiştirerek sıra sıra dolu ve tozlu raflarla dolu deponun içine doğru sürükledi. "Yediğimiz kruvasan uzun süre dayanmaz ve düzenli aralıklarla beslenmezsem dehşet saçarım."

"İnsan düşününce ürperiyor." Göz kırptı ve kızın kendisine doğru savurduğu darbeden dans ederek uzaklaştı. "Buralarda mükemmel etli börek yapan bir bar biliyorum."

"Sanayi bölgesinde çok zaman geçiriyorsunuz, değil mi?" Bir kaşını kaldırdı.

"Biraz," dedi yüz hatlarını abartılı bir İrlandalıya dönüştürmeden önce, gözlerini kısarak. "Eğer orada yemek yersek, bana Bay Thom Tew demen ve dökümhanedeki arkadaşlarıma katlanman gerekecek. Bazen işçi düdüğü çalmadan önce gizlice kaçıp sarhoş oluyoruz."

Thomas Tew, başka bir korsan.

Adam uzun, tembel adımlarla deponun doğu tarafına doğru yürürken Francesca ona başını salladı. "Belgeleri ilk bulana beş pound daha," diye seslendi omzunun üzerinden. "Yoksa bahsi artıralım mı?"

Bu soru onu biraz ayılttı. Riskler daha yüksek olabilir miydi?

Üç yorucu saat ve mahvolmuş bir binicilik alışkanlığından sonra Francesca rafta üzerinde ÇÖZÜLMEMİŞ ARSONS yazan bir kutuya rastlamıştı. #187 (M) MALDON

-MONT CLAIRE.

Nefesini tutarak açtı, kapağın altından kendisine doğru koşan hiçbir hayalet olmadığını görünce yarı şok oldu.

Chandler onun omzunda durmuş, kâğıtları, kül örneklerini, komşuların ifadelerini ve hatta Kenway'in hiç yer almadığı bir şüpheliler listesini karıştırırken kutuya bakıyordu.

Ona doğru baktı, bakışları adamın kirli sakallı çenesine takıldı. Söz konusu kirli sakalın sıyrıklarının taşıyan teni farkındalıkla karıncalandı. Uyluklarının iç kısımları. Göğüsleri. Boğazını. Gerçekten de, adamın dişleriyle birkaç aşk izini kapatmak için yüksek yakalı dantel bir bluz giymek zorunda kalmıştı.

Kendisi de birkaç tane yapmıştı.

Dudağını ısırarak elindeki işe sıkı sıkıya sarıldı.

Onun varlığı hem rahatlatıyor hem de dikkatini dağıtıyordu. Gerektiğinde yaslanmak için yanında olduğunu bilmek bile çok yabancı bir güvenceydi. Buna alışabileceğini düşünüyordu. Chandler onun yanındaydı. Sıra dışı yeteneklere ve kendisiyle eşleşecek kadar meraklı bir zekâyâ sahip sağlam bir adam. O yanındayken her şey daha iyiydi. Belki daha tehlikeliydi. Daha karmaşık ama daha az yalnız.

Ve kesinlikle daha tutkulu.

Bu işi bitirdiklerinde ona her şeyi anlatmaya karar verdi. Onu uzak ve egzotik bir yere götürecekti. Onu anlamsız bir unutuşa sürükleyecek, sırrını ona fısıldayacak ve sonra affetmesi için yalvaracaktı.

Adamın merhamete yatkın bir adam olmadığını hissediyordu ama iyi bir sırda duyulan ihtiyacı anlıyordu... ve belki de onunki gezegenini yörüngeden çok uzağa düşürmezdi.

O zaman neden şimdi söylemiyorsun?

Denemişti. Bir gece önce ona söylemek için sık sık ağzını açmıştı. Ve bir şey onu durdurmuştu. Çoğunlukla sözünü keserek onu durdurmuştu.

Kendi kendine bu saçmalığı sürdürmek için birçok mantıklı neden sıraladı; bunların başında bilinmeyen insan değişkeni geliyordu.

İnsanlar, özellikle de erkekler incindiklerinde ya da aldatıldıklarında öfkelenme eğiliminde olurlardı. Öfkeli bir adam genellikle ne yapacağı kestirilemeyen bir yaratıktı. Genellikle zalimdir. Ve bir parçası onun düşmanlığından biraz korksa da, daha çok bunun sonuçlarından korkuyordu. Duygusal değil - gerçi bu onu geceleri uykusuz bırakmaya yetiyordu - ama yasal.

Hatta ölümcül.

En kötü senaryoda, ona sırtını dönerdi - hatta bundan daha yıkıcı olanı, onu üstlerine ihbar edebilirdi. Ardından omuzlarına yığılacak suçlamalar hiç şüphesiz onu darağacına götürecekti. Ne de olsa ölü bir kontesi taklit ediyordu.

Onun ölümünü dileyeceğini düşündüğünden değil -belki de bunun için bir nedeni vardı- ama bu adamı ne kadar arzulasa, hayranlık duysa ve sevse de... onun ne yapacağını tahmin edebilecek kadar kime dönüşeceğini bilmiyordu. Herkesin bir ahlaki pusulası vardı ve onunki henüz tanımlanmamıştı.

Bu da zaman zaman heyecan verici, zaman zaman da korkutucuydu.

Öncelikle, elindeki göreve odaklanmalı, ailesini onun gözünde temize çıkarmalı ya da mahkum etmeliydi...

En iyisi işe koyulmak.

Francesca belgeleri bir çırpıda gözden geçirdi, taradı, elledi ve bir diğerini seçmek üzere Chandler'a uzattı. Şimdiye kadar bunların hiçbirisi yeni bilgi değildi, çünkü kendi soruşturması boyunca aynı insanlarla konuşmuş, müfettişlerle sohbet etmiş ve yıllarca garip ve sonuçsuz sonlarına kadar ipuçlarını takip etmişti.

Ve sonra onu gördü. Dışında babasının düzenli karalamaları olan kırık bir Cavendish mührü. Kalbi çırpındı, sonra onu almak için uzandığında battı.

Oh, baba, diye düşündü. Ne yaptın sen?

Her zaman dikkatli olan Chandler yaklaştı ve ona uzandı. "Bu kadar mı?" diye sordu. "İzin ver-"

Francesca onun uzanan elini geri itti ve susturdu, bu durumdan duyduğu hoşnutsuzluğu görmekten çok hissetti ama yine de yumuşadı. Titreyen parmaklarıyla mektubu açtı ve adamın hepsini lanetlediğini iddia ettiği kelimeleri okudu.

Kimi İlgilendiriyorsa,

İçeriğinin son derece olduğunu düşündüğüm bu mektubun doğru ellere ulaşacağına inanıyorum.

Birkaç yıl önce, Mont Claire'deki personel olarak Declan Chandler adında başıboş ve açlıktan ölmek üzere olan bir çocuğu evimize aldık ve onu çalıştırdık. İyi bir çocuktur, sağlam yapılıdır, ilişkilerinde saygılıdır ve kendini işine adamıştır ki günümüz gençlerinde eksik bir özellik olduğu konusunda hepimiz hemfikirizdir. Doğuştan terbiyeli biri. Bu ahlaki karakter zenginliğinin, yetiştirilme tarzına ya da eksikliğine rağmen, doğuştan geldiğine inanıyorum.

Yaşlandıkça, geleceğinin belirsiz olduğu aklıma geliyor ve anlıyorum ki birçok genç adam bir babanın rehberliği olmadan ahlaksızlığa yöneliyor.

Babalık benim için yaşam boyu süren ateşli bir arzuydu ve tek çocuğum Pippa benim en büyük mutluluğum. Eşim Henrietta ile bu konuyu enine boyuna tartıştık ve çocuğu evlat edinerek ailemize katmak için büyük bir istek duyuyoruz, böylece uygun bir yetiştirmenin sağlayabileceği faydalardan yararlanabilecek.

Kısa kesmek adına, şimdi ne demek istediğimi açıklayacağım. Declan Chandler'ın doğumuna veya ebeveynliğine ilişkin herhangi bir kayıt elde edemedim ve evlat edinme başvurusunda bulunduğumda gerekli özeni gösterdiğimin kanıtlanabileceğinden emin olmak istediğim için bu konuda yardımınızı rica ediyorum.

Bu konudaki her türlü yardım çok makbule geçecektir.

, Charles Timothy Hargrave II Mont
Claire Malikanesi, Derbyshire

Francesca kelimeleri tekrar tekrar okudu ve görüşünü netleştirmek için gözlerini kırıştırdı.

Kalbi ağzına kadar dolu bir şekilde parmaklarını solmuş yazının üzerinde gezdirdi.

Göğsünden bir kakhaha fışkırana kadar ağladığını fark etmemişti.

Bu mektup inkar edilemeyecek kadar babasına aitti. Çok uzun ve ayrıntılarla dolu bir mektupta kısıklık iddiasındaydı. Hem düzenli hem de duygusaldı, yazısı mükemmel ve düzgün, iletişimi biraz dağınıktı.

Kalbi Atlantik kadar büyüktü.

"Francesca." Chandler'ın sesi çoğunlukla endişe doluydu, ancak sabırsızlık tehdidi çevrede geziniyordu. "Söyle bana, lanet olsun. Neyin var?"

Pippa benim en büyük mutluluğum. Mektubu ona uzatmadan önce cümleyi okşadı, okumasını istediği kadar bırakmayı da istemiyordu. Bilmek için.

Duygu seline kapılmıştı, şimdi gözyaşlarının serbestçe akmasına izin veriyordu. Katliamın olduğu gün annesini görmüştü. Bağlılığın fedakârlığa dönüşmesini izlemişti ve bunun için minnettar olmadığı ve yıkıma uğramadığı tek bir gün bile geçmemişti.

Ama babası farklıydı. Hoşgörülü ama düzgün. Hoş ama dikkati dağınık ve bazen mesafeli, ama her zaman sadık. Her zaman. Ve hiç veda edememişti. Elinden alınana kadar mutlu ailesinin ne kadar olağanüstü bir şey olduğunu hiç fark etmemişti.

Ve babası, sevgili babası, Declan Chandler'a bu ailenin bir parçası olmayı teklif etmek istemişti.

Ona yapmaması için yalvarırdı elbette. Çünkü evlilik yoluyla bunu kendisi yapmayı planlıyordu.

Francesca ailesinden şüphe ettiği için bile utanç içindeydi. Elbette Kızıl Konsey'e hiç karışmamışlardı. İkinci Charles Timothy Hargrave böyle bir "ahlaki çürümüşlüğe" asla izin vermezdi.

Tanrım, onları özlemiş.

Kurt gibi gözleri senaryoyu tekrar tekrar yalayıp yutmuş olan Chandler'a baktı. Babasının nezaketinin onu ısıtacağını düşünmüştü. Yaralı kalbine dokunacak ve Hargrave'leri onun gözünde her türlü yanlıştan arındıracaktı.

Peki neden teni bu kadar kızarmıştı? Kızarıklık takım elbisesinin yüksek yakasının altından sızdı. Aristokrat burnu artan nefes alış verişleriyle daha da şişti ve kaşları vahşi, geniş gözlerinin üzerine daha da düştü.

Yüz hatlarında küçük seğirmeler belirginleşti. Dudaklarının hırıltıya benzer bir şekilde dişlerinden geriye doğru çekildiğini gördü. Sağ gözü sol gözünden daha şiddetli kırışıyor ve şakağında daha önce hiç fark etmediği bir damar zonkluyordu.

Hiç de beklediği gibi bir tepki değildi. Aslında tam tersi.

Sonra, aniden, efsanevi bir dönüşümle tüm duygu izleri yok oldu. Bir an bir adamdı, sonra taştan bir sütun oldu. Soğuk. Uzak.

Ulaşılamıyor.

Bu değişim onu herhangi bir öfke gösterisinden çok daha fazla korkutmuştu.

"Neden kızgın olduğunuzu anlıyorum," diyerek onu yatıştırmaya çalıştı. "İstihbaratınız hatalıydı ve bu çok zaman kaybettirdi." Bir adım daha yaklaştı ve ona uzandı.

Geri çekildi ve mektubu avucunun içinde ezdi. "Hayır. Hayır, değildi."

"Ne? Durdur şunu! Ver şu mektubu. Çocukluğumuzdan bana kalan tek şey o." Neredeyse babası diyecekti.

Adam kâğıdı ona doğru itti ve da köşelerini düzelterek

kâğıdı aldı. "Aptal herif," dedi düz, alaycı bir ifadeyle.

"Pardon?" Kısa ve ince olan öfkesinin ipi kaymaya başlamıştı. "Bu adam size hayrandı." Kâğıdı ona doğru salladı. "Seni yanına almak, sana bir gelecek vermek istedi. Bunun neresi aptalca? Sen bir yetimdin ve o da son derece iyi bir adamdı. İnsanların en iyisiydi, diyebilirim."

Başını salladı, ondan uzaklaşarak kapıya doğru ilerledi. "Gitmeliyiz. Şimdi."

"Ama-" Kadın bir adım daha attı ve adam elini ona doğru uzattı.

Birden kendini yeniden çocuk gibi hissetti, çaresiz ve emin değildi. Küstah ve onun çekingenliği yüzünden incinmiş. "Sorun ne?" diye yalvardı. "Anlamıyorum."

Kadının yüz hatlarındaki bir şey ona bir şeyler anlatmış olmalıydı çünkü yüzü birazcık yumuşamıştı. "Biliyorum." Sonsuz bir nefes verdi. "Biliyorum."

"Hadi şu bara gidelim ve yemek yiyelim," diye girişimde bulundu. "Bu konu hakkında konuşabiliriz."

Bu. Bana neden bu kadar tuhaf davrandığını anlatabilirsin."

Başını sertçe salladı. "Gizli Servis'e gitmem gerekiyor." "Ben de seninle geleceğim."

"Hayır."

"Hayır mı?" diye homurdandı sürekli sıkıldığı dişlerinin arasından. "*Hayır* kelimesine nasıl tepki verdiğimi hâlâ öğrenemedin mi?"

Bir an için gözleri kehribar rengine dönüp eridi, ama çenesi onunki kadar sert ve küstah bir ifadeyle konuşurken bu his kayboldu. "Söyle bana Francesca, bu gece Kızıl Konsey'le nerede buluşacağın hakkında bir fikrin var mı?"

Gözlerini yana kaydırды ve kollarını kavuşturarak değerli mektubu ondan sakladı. "Şey... tam olarak değil. Kenway bir haber gönderileceğini söyledi."

"O zaman seni evinde bekletmek ikimizin de yararına olmaz mı? geldiğinde?"

"Evet," diye dikkatle kabul etti. "Ama en azından bunun ne gibi bir önemi olduğunu paylaşamaz mısınız?"

"Bunun için zaman yok." Döndü ve ana kapıya doğru yürüdü. "Atı geri getirdiğimde her şeyi açıklayacağım."

Onun ağır ve uzun adımlarına karşılık hızlı ve hafif adımlar atarak peşinden koştu. "Ne zaman olacak bu?" diye sordu.

"Söyleyemem."

"Chandler. En azından yapamaz mısın?"

"*Hayır* dedim Francesca." Sesindeki sert öfke duvarlarda yankılandı ve reddedilmenin fraktallarıyla onu hırpaladı.

"Eğer kabul edemiyorsanız, en azından bir kez olsun mantıklı olun. Müsait olduğumda sizinle irtibata geçeceğim."

Dönerek kapıyı , kadının suratına çarptı.

Cümlesini bitirirken çerçevedeki demir külçelere baktı ve yılların yıpratıcılığından kaynaklanan çizikleri saydı.

"En azından bana bir hoşça kal öpücüğü veremez misin?"

YIRMI BİRİNCİ BÖLÜM

Bu gece sona erdi. Öyle ya da böyle, bu destan bitmişti ve kan dökülecekti. Son kan.

Chandler, Francesca'yla arasına yeterince mesafe koyana kadar duygularını bastırmaya devam etti. O lanet mektuptan.

Şehrin içinde hızlı adımlarla dolaşüyor, öfkesinin ineceği bir yer arıyordu.

Diğer insanlar tehlikeden kaçarken, Chandler her zaman tehlikeye doğru koşacak cesareti kendinde bulmuştu. Öfkeli bir yangını söndürecek ya da birine silahla saldırarak türden bir adamdı. Kaosun antiteziydi ve kriz anlarında en iyi halini alırdı. Acıdan, dehşetten, kandan ya da ıstıraptan ürkmez, gözlerini kaçırmazdı. Hiçbir şey onu bunaltmaz, tiksindirmez ya da yüzleşemeyeceği kadar rahatsız etmezdi.

Hemen hemen her şeyi gördüğüne bahse girerdi ve yıldızlarının lanetli olduğunu bilmekte Viking benzeri bir özgürlük buluyordu. Mutluluğa her uzandığında kader onu mahvedecekti ve bu yüzden umabileceği en iyi şey bir daha asla sırtından vurulmamaktı.

Düşmanları onu ele geçirdiğinde, ki bu kaçınılmazdı, Dorset Şeytanı'nın gözlerinin içine bakacaklardı ve o da adil bir payı kendisiyle birlikte cehenneme götürecekti.

Ama Mont Claire'den beri ilk kez geri çekildi. Kaçtı. Kaçtı.

İlk içgüdüğü yere inmek olmuştu. Saklanmak istediği için değil, dağılmak için bir yere ihtiyacı olduğu için. Damarlarına enjekte edilen öfke ancak İncil'den daha az olmayan bir yıkımla açığa çıkabilirdi. Bir şeyleri kırmak istiyordu. Birini. Hayır, tüm şehri parçalara ayırmak, imparatorluğu yerle bir etmek istiyordu.

Ve her şeyden olduğu gibi bu içgüdüden de kaçtı.

Ama... nereye kaçmalı? Çoğu kişiden daha fazla evi vardı, her bir kişiliği için bir tane. Herhangi birinde bir çekiç bulabilirdi. Bir şeyleri devirebilir, yumruklayabilir, parçalara ayırabilir ve kırabilirdi. Gücünü dünyaya karşı kullanabilir ve bu ihtiyacını yıkıcı bir şiddetle tüketebilirdi.

Aynalarla başladığı.

Sonunda buna karşı çıkmaya karar verdi. Destansı boyutlarda bir öfke nöbeti onu kesinlikle biraz daha iyi hissettirecek kadar yıpratacak olsa da, onu zayıflatacaktı. Ve Francesca'yı kurtaracaksa, zayıf olmayı göze alamazdı. Onun için kendini feda edecekti.

İkisinin de hak ettiği buydu.

Chandler gözlerini kapadı ve onu aklına getirdi. Yaşadığı onca şeye, hayatta kaldığı onca şeye rağmen bu yaşa böylesine canlı bir hırsla gelmesi... hiç de azımsanacak bir başarı değildi. Pek çok kişi trajedilerinin onları yenmesine izin verirken, o daha da güçlenmişti.

Birçok yönden ondan daha güçlüydü. Elbette fiziksel olarak daha güçlüydü ama bu bile onu korkutmuşa benzemiyordu. Zarafetini ve becerisini, güzelliğini ve parlaklığını onu alt etmek için kullandı. Ve bunun da ötesinde, onun asla yapamayacağı bir şeyi yapmayı başarmıştı.

Sadece hayatta kalmak için değil, gerçekten yaşamak için.

Bunların hiçbirinin onun hatası olmadığını bilerek güven içinde yaşamak.

Ailesini kaybetmiş olabilir ama etrafını en az onun kadar yakın dostlarla çevreledi. Nadir bulunan nitelikte ve kalitede insanlar. Kendine ait bir unvanı, bir serveti, bir eğitimi ve hem taş ocağı hem de kahraman olmanın kışkırtılacak statüsü vardı.

Bunu karakterinin gücüyle başardı.

Peki bununla karşılaştırıldığında ne başarmıştı? Bırakın bir hayatı, bir *kimlik* bile iddia edemiyordu.

Evet, teknik olarak birçok mülke sahipti ama hiç *evi* olmamıştı.

Yine de birkaç şey iddia edebilirdi. Ellerinde sayısız masumun kanı, lanetli bir ruh ve ...

Bir sorumluluk.

Dünyayı o kadar sinsi bir kötülükten kurtarmak için ki, şehrinin sokaklarında dolaşan insanlar bunun hükümetlerine, ekonomilerine ve hayatlarına sızdığının farkında bile değillerdi.

Ve yapacaktı. Bu gece.

Sonunda bunu yapabilecekti, çünkü en azından Francesca'nın Kızıl Konsey'den uzakta olacağından emin olacaktı. Eğer şanslıysa, Francesca evde olacak ve asla gelmeyecek bir çağrışı bekleyecekti.

Elini cebine attı ve sabahın erken saatlerinde onun için bırakılmış olan haritayı aldı. Onu ele geçirmek neredeyse çok kolay olmuştu.

Onu abdest alması için yalnız bırakmış ve kartlar ve davetiyelerle dolu gümüş bir tepsiyi karıştırmış, orada olmasını ummuştı.

Görünüşe göre kader bir kez olsun onun yanındaydı.

Onun yüzünden ikinci ayının nerede olduğu hakkında hiçbir fikri olmayacaktı. Ve alışılmadık konumu nedeniyle, bütün gece arasa bile ona rastlama şansı yok denecek kadar azdı.

Yapması gerekeni yapacak ve her şey bitecekti.

Ama önce kendini bu pervasız öfkeden kurtarması gerekiyordu.

Batı ilçelerine doğru geri dönerken, kendini Crosshaven Downs'da, aylak zenginlerin binicilikle ilgili her şeyi oynamak için geldikleri lüks ve güzel bir yerde buldu. Porthos'un başını eğmesine izin verdi, kısarak bir aygır gibi dörtnala koşarken boynunu eğdi.

Kaçmaya eğilimli bir adam değildi ve bu yüzden yaratığın bunu onun yerine yapmasına izin verdi.

Mont Claire'in küllerine dadanan her hayaletten kaçtı.

Özellikle de Hargrave'lerden.

Hattie, onun için her zaman fazladan yiyecek hazırlayan, sade, sonsuz hoş ve sorunsuz kadın.

Ona her iş verdiğinde omzunu sıvazlayan Charles. Sert ağzıyla hiçbir zaman gerçekten gülümsemeyen, ama yüzünün geri kalanıyla her zaman eğlenceyi ifade eden.

Adam onun babası olmayı teklif edebilirdi.

Chandler çığ bir komutla atı daha hızlı mahmuzladı ve yeri yalarken rüzgârın onu kamçılamasına izin verdi.

Pippa Hargrave'in yumuşak, yapışkan kollarından kaçtı. Onun güven veren, yuvarlak yüzünden ve dişsiz gülümsemesinden. Nane şekerlerinden, yumruklarından ve küçük kız sevgisinden. Kalbinde sadece ona ait olan delikten.

Onun en büyük başarısızlığıydı. En derin pişmanlığıydı.

Hepsinden önemlisi, doğasından, seçimlerinden ve adından kaçtı.

Altındaki atletik atın sıkıntılı kişnemeleri ve nefesleri öfke, acı ve kayıp sisine nüfuz edene kadar koştu.

Atını dizginledi ve her ikisini de serinletmek için birkaç tur attı.

Yarış tam olarak istediği etkiyi yaratmamıştı ama zaten yaratmasını da beklemiyordu. Eğer hayat ona bir şey öğrettiyse, o da geçmişten kaçmaya çalışmanın aptallık olduğuydu.

Ve gerçeklerden kaçmak imkansızdır.

Mont Claire Katliamı onun hatasıydı.

Francesca, Serana'nın saçlarıyla ilgilenmesinin altında acı çekerek geçirdiği yıllar boyunca acıya tahammülünün bir kısmını geliştirmişti.

Saçları gençliğindeki gümüş sarısından daha koyu bir altına dönüşmüş olsa da, Roman kadın onu bir sandalyeye oturtup saçlarını canlı bir kızıla boyayan korkunç görünümlü ve kötü kokulu macunu kafa derisine sürmeden önce çalılıklara bir an bile bakmamıştı.

Bu gece önemli olacaktı ve Francesca belki de gezegendeki en sabırsız kadın olduğu için, bir sonraki Kızıl Konsey toplantısının talimatlarını beklerken kişisel bakım gibi gerekli bir kötülükle meşgul olabileceğine karar verdi.

Bağlılığa tanık olmak ağır bir şeydi. Ama bu gece arzu vardı... En azından rol yapmak zorunda kalmayacaktı.

Declan Chandler'ın sadece bir kez tadına baktıktan sonra, arzusu meraklı bir açlıktan doymak bilmez bir iştaha dönüşmüştü. Elbette doğru geyiği seçmişti... öğleden sonra saati ilerlerken bile hâlâ kayıp olan bir geyiği.

"Dikkatli miydin Francesca?" Serana'nın Doğu Avrupa aksanı İngiltere'de geçirdiği bunca zamana rağmen hiç kaybolmamıştı. Yapıştırılmış saçlarını acımasız darbelerle kafasına sıkıca tuttururken, alev alev yanan altın sarısı gözleri aynadan ona bakıyordu.

"Neyi kastettiğinizden emin değilim ama cevabım büyük ihtimalle hayır." Francesca sodyum bizmut, vanilya, hindistancevizi ve kına boyası yıkandıktan sonra saçlarının kokusunu giderecek birkaç egzotik yağdan oluşan kendi karışımını hazırlamakla meşguldü.

"Dün gece kaplanla çocuk yapmadığınızdan emin olmak için önlem alıp almadığınızı soruyorum." Declan Chandler'ın hayatta kaldığını öğrendiğinden beri Serana ona "kaplan" demeye başlamıştı, çünkü onun sayısız ismini takip etmekten hoşlanmıyordu.

Zaten hiçbirinin ona ait olmadığına ısrar etmişti.

Yine de kadın, onun ölümü konusunda yanılmış olduğunu duymaktan memnun görünüyordu.

Francesca, kadın arkasında çalışmayı neredeyse bitirdiğinde kaldırıp bakmadı, birkaç saat içinde rengini alan çamuru sarmak için bir eşarba uzandı.

Francesca dudaklarını buruşturarak, "Hayır," diye itiraf etti. "Dikkatli değildik."

"Ah, anlıyorum." Serana düşüncelerini nadiren belli etse de Francesca'nın her zaman kolaylıkla okuyabildiği bir kadındı. Şu anda tahmin etmesine gerek yoktu, çünkü kadın eşarbını acımasızca düğümleyip başını bir o yana bir bu yana sallayarak düşüncelerini açıkça ortaya koyuyordu.

"Sana tonik yapacağım," dedi sertçe. "Çocuk olmayacak."

"Bekle." Francesca kendini durduramadan sözcük dudaklarından kaçtı.

O ve Serana aynada birbirlerine bakıyor, sessiz bir mahkeme sürdürüyorlardı.

Serana ona asla bir çocuk istemediğini hatırlattı. Hayatının anneliğe kesinlikle uygun olmadığını. Francesca Cavendish olarak yaşadığı her gün bir yalandan ödünç alınmıştı ve bir gün konsey onu yakalayamazsa, Kraliyet yakalayabilirdi.

"Biliyorum," dedi Francesca yüksek sesle. "Ama sadece... bekle."

"Kaplanınız nerede bu arada?" Kadının ağzının etrafındaki yaşlılık parantezleri kaşlarını çatarken derinleşti. "Düşmanın tarafından her an çağrılabilirsin ve baban bir zamanlar ona iyi davranmak istediği için mi seni tek kelime etmeden terk etti? Ona bir yuva sunmak için mi?"

Francesca macunun kafa derisine damladığı yeri kaşıyarak sıkıntılı bir nefes verdi. "Bundan daha fazlası..." Birkaç saat önce neden onun yanından kaçtığını anlamak için dahi olmaya gerek yoktu. Mont Claire Katliamı hakkındaki tüm hipotezinin yanlış olduğunu öğrenmekle kalmamış, aynı zamanda bunu bilmeden önce bir baba kazandığını ve kaybettiğini de öğrenmişti.

Bu kadar çok trajediyi tek başına atlatmış bir adam için... bunun onun için ne anlama geldiğini hayal bile edemiyordu. Elbette tüm bunları düşüncelerinde ve kalbinde çözmesi gerekecekti. gelmesi gereken çok şey vardı. "Bu... karmaşık," diye yarım yamalak bitirdi.

Serana olumlu bir homurtu çıkardı ve eşarabı sabitlemek için son bir kez çekti.

O.

Francesca yansımasına baktı. Bir mihrace olabilirdi.

Ne erkek, ne kral, ne de Kızılderili olduğu gerçeği dışında, böyle güzel bir türban.

"Ona ihtiyacım olduğunda yanımda olacak," diye güvence verdi Francesca, keşke sesi kadar kendinden emin hissetseydi.

Serana ona yan yan baktı. "Tanrıların babanın onu evlat edinmesine asla izin vereceğini sanmıyorum," diye açıkladı. "O asla senin kardeşin değil, kaderin olacaktı."

Francesca açıklık getirmesini istemek için ağzını açmıştı ki yatak odasından metalik bir cızırtı duyuldu. Bu konuşmanın bitmediğini belirtmek için bir parmağını kaldırarak telefonunun ahize kutusuna gitti ve kulaklığı kaldırdı.

"Leydi Francesca?" Teneke kabloların arasından bile Lord Ramsay'in aksanlı konuşması seçilebiliyordu.

"Bu."

"Karım adına sizi sert bir şekilde konuşturmak için arıyorum," dedi sertlikten eser kalmadan.

"Stern!" Cecelia'nın yakınlarda bir yerden seslendiğini duydu. "Sert dedim, katı değil."

Nefesi ağızlığı doğru uzun süre acı çekerek fişkırdı ve pişmanlığını aralarındaki kilometrelerce öteye taşıdı.

"Yalan söyledin," diye suçladı gerçekçi bir tonda.

"Daha açık konuşmalısın," diye çıkıştı Francesca, içini kaplayan bağırma isteğini bastırmaya çalışarak. Sinirlendiği için değil, gerçekten çok uzun bir mesafe kat etmek zorunda oldukları için ve fazladan bir itmeye ihtiyaçları olup olmadığını merak ettiği için.

"Kenway ayını," diye açıkladı. "Bize bildirdiğiniz gibi bu gece malikânede değil."

Kahretsin. Yakalanmıştı. "Oh?" diye masum numarası yaptı. "Yerini mi değiştirdiler? Bunun için henüz davetiye almadım. Sanırım daha sonra gelecek ve biz de hemen ayrılmak zorunda kalacağız."

"Bu beni şaşırttı, çünkü sevgilin de dahil olmak üzere herkesin bir tane var."

Francesca aniden soğuyan ve nemli hale gelen elleriyle telefonu kavradı. "Ne?" Artık bağırıışlara karşı koyamıyordu. "Nereden biliyorsun?"

"Bir daveti olduğunu mu? Yoksa sevgilin olduğunu mu?"

Francesca kulaklığı kulağından çıkardı ve kötü bir surat ifadesi takındı. "İkisi de," diye homurdandı. "Her ikisi de."

"İkinizi izletmemesi konusunda onu uyarmıştım!" Cecelia eterden seslendi. "Ama o da senin gibi Frank. İnatçı. Ajanları Chandler'ın dün gece evinize girdiğini ve bir daha çıkmadığını görmüşler."

Francesca çiftin birbirlerine ters ters baktığını görebiliyordu.

Ramsay hiç utanmadan, "Herkesi izlettim," diye itiraf etti. "Kenway, ev halkı, dün geceki konsey toplantısından çıkarken tanıdığım insanlar, daha önce verdiğiniz konsey üyelerinden topladığım isimler

bize doğru. Hepsi takip ediliyor. Söyleyeceklerimi duyduğunuzda inatçılığım için bana teşekkür edeceksiniz."

Ramsay güçlendirici bir soluk aldı ve Francesca'nın doğası ona çok benzediği için oturacak bir yer buldu. Eğer İskoç'un anlatacakları nahos şeylerse, bunları duymak hoşuna gitmeyecekti.

"Chandler Alquist hakkında biraz araştırma yaptım, Leydi Francesca," diye başladı isteksizce. "O sadece bir casus değil, bir hayalet. İşe alındığı zamanlar dışında hiçbir yerde var olduğuna dair bir kayıt yok. En tehlikeli davalara, intihar görevlerine ve benzerlerine atandı ve bir Kızıl Konsey'in peşinde. Korkunç şeyler yaptı Francesca. Benim gibi bir adamı bile tereddütte bırakacak şeyler."

Francesca derin bir nefes verdi, altındaki pencere koltuğuna . "Biliyorum," diye mırıldandı. "Bana o kadarını söyledi. Ve bir günahkârı yakalamak için bir aziz gönderilmez denmiyor mu?" Onun iyi bir adamdan başka bir şey olduğuna inanmayı kesinlikle reddediyordu. "Chandler onun bir canavar olduğunu kabul ediyor ama bana farklı birini gösterdi, Ramsay. O bir adalet temsilcisi ve bazen adalet acımasızdır."

Ramsay dikkatle araya girerek, "Sana ne dediğimi anladın mı bilmiyorum," dedi. "Chandler bir canavar değil. O, canavarı *öldürmek* için gönderdikleri adam. Ölümün Kraliyet'ten gönderdiği bir elçi ve o bir iş üzerindeyse, insanlar toprağa düşer."

"Onun bir suikastçı olduğunu mu söylemek istiyorsun?"

"Size yalan söyledi demek istiyorum Kontes. Bu geceki ayın için ona hiç davetiye gönderilmedi ama size gönderildi. Bu sabah. Adamım buna şahit oldu ve eğer sizde yoksa, o zaman Chandler'da olduğundan ve bunu sizden sakladığından şüpheleniyorum."

"O sıçan piçi." Francesca yanındaki masanın üzerinde duran vazoya bir hamlede vurdu, kristal yere düşerken şakayıklar ve diğer seçkin bitkiler uçtu. "Beni intikamımdan alıkoymak istiyor, değil mi? Küstah herif. Ona bu konuda bir iki şey öğreteceğim-"

"Değer verdiğin kişileri dürüst olmayarak tehlikeli bir durumdan uzak tutmaya çalışmak hakkında mı?" Ramsay, kınamasını yumuşatan bir eğlence notuyla araya girdi.

Suçluluk duygusuyla, önündeki masanın üstündeki ahşabın damarlarını parmak ucuyla çizdi. "Bu farklıydı. Cecelia ve Alexandra'nın bu işe bulaşmasını istemiyorum. Francesca *benim* yalanım. Bu benim kavgam."

Ramsay, "Siz haydutlardan *herhangi* birinin bu işe bulaşmasını istemeyiz," diye homurdandı.

"Bu kraliyet biz miyiz?"

"Redmayne, ben, düşes ve Cecelia. Bırakalım da Chandler... her kimse... bununla ilgilensinBelli ki sizi güvende tutmak istiyor ve adam fazlasıyla uzman. Onu Kızıl Konsey'in inine göndermek, bir odaya patlayıcı atıp kapıyı kapatmaya benzer."

"Eğer bu gece orada olmazsam, sanırım Kenway bunun nedeninden şüphelenecektir. Bu şehirde en az senin kadar gözü var ve ben onun tarafından izlenmediğimi düşünecek kadar saf değilim." Yine de o sabah şehirde takip edilmemeye dikkat etmişti. "Eğer bu toplantıya katılmazsam Chandler'ın tehlikede olacağını düşünüyorum." Öfke ve endişe midesinde öylesine güçlü bir şekilde savaşıyordu ki, Francesca öğle yemeğinden vazgeçip vazgeçemeyeceğini merak etti. "Ayini nerede düzenlediklerini biliyor musun?"

Hattın diğer ucundaki sessizlik bir an çok uzun sürdü. "Lanet olsun, Ramsay. Bir şey biliyorsan *söyle bana*."

"Bana söylemek istediğiniz bir şey var mı Kontes?"

Francesca ensesinden kaçan bir tutam saç için endişelendi. "Chandler bu diyardaki en tehlikeli casus olabilir ama Kenway'in, onun için kendilerini bir kurşunun önüne atacak bir yandaşlar ordusu var. Kenway dengesiz biri, Ramsay. Senin tahmin edebileceğinden bile daha iğrenç biri." Bir gece öncesiyle ilgili her şeyi anlattı. Babası, Cavendish'ler, Lord Şansölye ve ayinler hakkında. Ona inançları hakkında bildiklerini ve konseyin bununla ne yapmayı planlıyor olabileceğini anlattı.

Kadın sözlerini bitirdikten sonra bir süre hiçbir şey söylemedi ve ardından, "Keşke elimizde daha fazla kanıt olsaydı. Bu hain -hatta hain- konseyi sonsuza ortadan kaldıracak türden. Ama şu haliyle, bir baskın düzenlesem bile, elimde birkaç düzine ağır kamu ahlaksızlığı suçlamasından başka bir şey olmayacak ve krallığın hiçbir asili bir seks partisi yüzünden uzun süre hapiste kalmadı. Bugün ve bu çağda değil."

"Kışkırtıcı bir seks partisi bile mi?" diye yüksek sesle diledi.

"Kanıt olmalı. Ahit. Korkarım sen ve Chandler'ın kulaktan dolma bilgileri yeterli olmaz. Onları katliamla, kızların kaçırılmasıyla, Lord Şansölye'nin öldürülmesiyle ilişkilendirecek şeylere ihtiyacımız var. Ve en önemlisi, monarşiyi devirmek için özel planlar. Bana bunlardan herhangi birini sağlayabilir misiniz?"

Başını salladı ve bir an için onun kendisini göremediğini unuttu. "Lord Şansölye'nin kemikleri artık köpekler için yem oldu, korkarım ve Kenway belgeleri saklamak için fazla zeki."

"Ve belli ki hükümet içinde ajanları var." Ramsay uzun, tıslayan nefeslerinden birini daha verdi ve Francesca onun burun kemiğini sıkıldığını görebiliyordu. "Bu iş düşündüğümüzden de büyük."

"Biliyorum," dedi dişleriyle dudağını yoklayarak. "Bana Chandler'ın nerede olduğunu söyle. Bu gece hakkında ne biliyorsan söyle."

"Yapmam gerektiğini sanmıyorum." Tekrar tereddüt etti ve Francesca ayağa fırladı. "Seni korumak gibi bir görevim var."

"Kadın olmamın seni kandırmasına izin verme Ramsay, ben de en az senin kadar tutkulu ve sahipleniciyim. Chandler *benim*. Onu yıllardır seviyorum ve benim aşkım da seninkinden daha az şiddetli değil. Bir canavar mı görmek istiyorsun? Bir ölüm ajanı mı görmek istiyorsun? Benden başkasına bakma, seni kendini beğenmiş orospu çocuğu. Cecelia aynı olsaydı seni ondan uzak tutmayı asla düşünmezdim. Yardım et Ramsay, zayıf cins olduğum ve kendi kararlarımdan korunmaya ihtiyacım olduğu gibi yanlış bir düşünceyle beni ondan uzak tutarsan, bir sonraki hedefim sen olursun."

Bu kez telefonun diğer tarafındaki sessizlik tereddütten çok şaşkınlıktı ve Cecelia'nın boğuk sesini duyabiliyordu.

Uzun bir nefes aldı ve bir süre nefesini tuttu. "Bize teslim ettiğiniz adamlardan az miktarda bilgi topladım. Elimde birkaç isim var. Sıkıştırıldıklarında, Yeraltı'ndaki Isambard Tüneli'nin yeraltı mezarlıklarında ayinlerden birini düzenlemekten bahsedildiğini söylemiş olabilirler."

Francesca kurnazlığı, çaresizliği ve belki biraz da acısıyla boğulmamaya çalışarak bir süre başını salladıktan sonra adamın kendisini göremediğini fark etti.

"Sana... minnettarım," demek için kendini zorladı.

"Och," diye cevap verdi kendine has sevecenliğiyle. "Size şunu söyleyeyim, Leydi Francesca, kadın olun ya da olmayın, herhangi bir general kadar sert ve zorlu birisiniz. Sizi her zaman savaşta takip ederim."

"Şey..." Eğer bu onun yelkenlerindeki fırtınayı dindirmediyse. "Teşekkür ederim." Bu kez duygular daha içtendi ve ifade etmesi daha kolaydı. "Bu gece kulağa nasıl geliyor?"

"Yeterince adil... Francesca?"

"Evet, Ramsay?"

"Adamını alıp oradan çıkmaya yardım edeceğim."

"Ama nasıl-?"

Hat kesildi ve Francesca ahizeye geri vurmadañ önce birkaç öfkeli an boyunca ona baktı.

Akşam için hazırlanırken cam parçalarını bir kenara süpürdü.

"Nereye gidiyorsun?" Serana sordu.

"Chandler'ı kurtarmak için," dedi karanlık bir sesle. "Böylece onu kendim öldürebilirim."

BÖLÜM YIRMI İKİ

Chandler'a göre burası tarikat ayini için mükemmel bir yerdi; üç farklı yöne uzanan yeni metro istasyonlarına erişimi olan unutulmuş bir yeraltı odası. Planlarda okuduğuna göre, 1863 yılında Thames Nehri'nden bir merkez olarak kazılmış ve desteklenmişti, ancak sarhoş ve asi bir mimar toprağı yeterince kazmamıştı ve bu yüzden yılın belki de bir ayını diz boyu su altında geçiriyordu.

Ancak yaz aylarında nehir alçaldığında kuru kalır ve tren platformları olabilecek yükseltilmiş yürüyüş yolları yeraltı sularından yükselirdi. Raylar için sürülen oluklar, Chandler ve iki ajan arkadaşı Benjamin Dashiell ve Theo Howard'ın altında konuşlanacağı mükemmel hendekler oluşturdu.

Lojistik açıdan, üç farklı tünelin bitmemiş alanda birleşmesi nedeniyle bir polis baskını için arzulanan her şeyi bıraktı. Bu sadece bir kuvvete saklanacak yer bırakmamakla kalmıyor, aynı zamanda hemen hemen her tünelden çıkan ve bazıları Tudor döneminden kalma antik yürüyüş yolları ya da Jakobit kaçış yollarından başka bir şey olmayan daha küçük geçitler nedeniyle kaçmak için pek çok yol sağlıyordu.

Chandler ve Gizli Servis, Lord Ramsay'in de yardımını alarak bir plan hazırlamıştı. Üç ajan, üç düşük dereceli, oldukça zararsız patlayıcı cihazla birlikte gönderilecek ve bunları her tünele yerleştirecekti. Baskınlar başladığında, bu patlayıcılar sarsıcı bir kabus ve duman dalgalarından biraz daha fazlasıyla patlatılacak, tarikatçıları bir araya toplayacak ve polise Engizisyon'dan beri görülmemiş bir tutuklamayla topluluğu kuşatıp izole etmesi için sinyal verecekti.

Gün boyunca trenler buranın tavanlarını titretirdi, ancak gece on bir buçukta Yeraltı neredeyse haşarat dışında herkes tarafından terk edilmişti.

Haşaratlar fare ve hamam böcekleriyle sınırlı değildi.

Tünellerdeki meraklıları caydırmak için kapılara hiçbir resmi makam tarafından yapılmayan tehlike işaretleri asılmıştı.

Ve tarikatçıları doğru yöne yönlendirmek için.

Kapılar kilitlenmişti ama Kenway kendi kaçışını engelleyemeyecek kadar zeki olduğu için hiçbir kilitlenmemiştir.

Chandler ve iki ajandan oluşan birliği, alçak, ritmik bir uğultu ve yalnız bir davulun sesiyle kuzey tünelinden içeri daldı. Bu gece oda müziği yoktu. Ana geçitlerde dikkat çekecek bir şey yoktu.

Şenlikler daha yeni başlamıştı.

Ve Kızıl Konsey'in işi gece bitmeden bitmiş olacaktı.

Bu kez hiç uşak yoktu, ancak soğuk yiyecek ve içecek yığınları, kazı işçilerinin çalışmalarını tam ortasında durdurdukları belli olan güney duvarının karşısındaki bir masaya dizilmişti. Ahlaksızlık iştah açıyordu ve bunlar uzun süre tatmin edilmemiş bir arzunun acısını çekmeye alışık insanlar değildi.

Chandler, Dashiell ve Howard, hareketlerinin karanlıktaki gölgelerden biraz daha fazlası olduğundan emin bir şekilde, bir çukurdaki tanımlanamaz yılanlar gibi sürünerek, patlayıcıları komutla patlayacak şekilde ayarladılar. Bir zamanlar şekerlenmiş fındık ya da gazete gibi şeyler için yeraltı satıcısı olma umuduyla örülmüş olabilecek tuğladan bir duvarın arkasına saklandılar.

Adanmışların uğultusu burada daha yüksekti, kulağa egzotik, belki de Hintli gibi gelen bir nakarat.

Kırkı yaşlarının sonlarında, değişkenlere karşı kin besleyen ve soğukkanlı bir yapıya sahip olan Dashiell, yeleğinin cebinden saatini çıkardı. Üzerinde belki de kırk ruhun inlediği ve giderek artan bir hararetle birbirlerini yokladığı platformda titreyen sayısız mumdan bir parıltı yakalamamaya dikkat ediyordu.

"Ramsay ve Başmüfettiş çeyrek saat içinde yerlerini almış olurlar," diye fısıldadı etkileyici bir bıyık altından, birkaç metre ötedeki uğultudan duyulmayacaklarından emindi. "Sanırım bu... toplantıya iyi bir başlangıç olacak." Gözlerini kırıştırarak olan bitene ilgiyle baktı. "Uzun zamandır bu isteyim," diye nefes aldı. "Ve böylesini hiç görmemiştim."

Sakal bırakacak yaşta bile olmayan sarı saçlı Howard, yuvarlak, kırışmayan gözlerle bakıyordu.

Chandler onu getirmenin zekâsını sorguladı ama casusun patlayıcılar konusunda özel bir yeteneği vardı.

"Ne bahisçisi, ha?" Chandler'ın kaburgalarını dürttü. "Yani, bir gün bir seks partisine davet edilmeyi umursamazdım ama bu... şeytani bir şey."

Chandler boş boş bakarken homurdandı. Bir şey tarikatçıları geride tutuyordu. Birlikte kıvrandılar, öpüştiler ve okşadılar, bir yandan da aralıksız, gırtlaktan gelen ilahilerini sürdürdüler. Ama hiçbir şey daha ileri gitmedi, sanki şehvetleri bir tasmayla bağlıydı ve bir efendinin emriyle serbest bırakılmayı bekliyordu.

Dudağı tiksintiyle kıvrıldı.

Zayıf iradeli ve dar görüşlülere, yoksun bırakıldıkları, açlık duydukları bir şey sağlanırsa, kendi zincirlerini takıp buna özgürlük diyeceklerdir.

Babası bunu ona bir kez, bir ömür önce söylemişti.

Dashiell başını salladı. "Sadece züppeler bir şey yapar. Hep o akraba evliliği yüzünden, diyorum."

Howard bilgece başını salladı. "İnsan böyle şeylerde kaç tane piçin asil olarak gösterildiğini merak ediyor."

Beklemeye dayanamayan Chandler kaşınan ensesini ovuşturdu. "Bir terslik var," diye mırıldandı.

Howard ona şaşkın bir bakış gönderdi. "Bütün bu lanet olay çok saçma."

"Kenway henüz gelmedi. Biri onu uyarmış olabilir mi?"

Dashiell başını salladı ve sanki bir şey görebiliyormuş gibi siperlerin karanlığını taramak için geri eğildi. "Polisler bile neye bulaştıklarını bilmiyorlar."

Yine de doğru gelmiyordu. "Her ihtimale karşı kendi tünellerimiz için ayrılalım. Kimse girip çıkmasın."

"Peki ya Kenway? Ya sadece ... geç kaldıysa?" Dashiell sorguladı. "Bizi yolda görürse onu korkutup kaçırabiliriz."

"Ben... sanmıyorum." Kenway, kasten olmadığı sürece asla geç .

Rahatsız edici bir düşünce kanını dondurdu. Ya imkânsız bir kurguyla Kenway ondan bir adım öndeyse? Ya o piç kurusu Francesca'ya ulaşabilsin diye ondan uzaklaştıysa?

Onu korumasız bırakmıştı ve bu çaresiz olduğu anlamına gelmiyordu.

Ama yine de...

"Elbette, patron." Howard iki parmağını alnına götürerek hafif bir selam verdi. "Ben bu tünelde kalacağım ve ... uh ... şenlikleri izleyeceğim."

Chandler, sipere girip kuzeye doğru eğilmeden önce Dashiell ile bakıştı. Riskten kaçınmak için yukarı, ve geriye doğru kesmesi gerekecekti.

kürsünün üzerinden atladı. Dikkatli bir gözü olan herkes bir gölge görüp araştırabilir.

Köşeyi dönmek üzereyken, taş duvarda, yan döndüğü takdirde bir adamın sığabileceği büyüklükte bir açıklık fark etti. Kaşlarını çatarak yanından geçti. İki çıkışı da kapatmak zor olacaktı ama yapılabilirdi.

Siperin üç metre yukarısında başka bir geçit gördü. Ve ondan birkaç metre sonra bir tane daha.

Kanlı. Lanet olası. Lanet olsun. Bunlar planlarda yoktu. Kaç tane vardı? Ve nereye gidiyorlardı?

Kimi sakladılar?

Cevap kendini gösterdiğinde soruyu daha yeni düşünmüştü. Ya da daha doğrusu kendisi.

Yolun karşısında, Kenway sanki taşın içinden çıkmış gibi görünüyordu. Onu yedi geyik takip ediyordu.

Chandler, Marcus Fettleham adında birini hapsedmiş, önceki geceki gösteride geyik olarak delikanlının yerini almıştı.

Onun yerine kimin geçtiğini merak etti.

Chandler birçoklarının bilmediği bir şeyi biliyordu... Luther Kenway her zaman geyikleri erkeklere *tercih etmişti*, Francesca'ya olan ilgisi de bu yüzden bu kadar şaşırtıcıydı. Şehvetli bir fiziğe sahip değildi. Aslında, ince vücudunun özellikleri güç ve simetri açısından çarpıcıydı ama erkeksi de değildi.

Hayır, tamamen kadındı.

Hiçbiri mantıklı değildi.

Ağzının kenarıyla bir gülümseme oynadı. Ne kendisinin ne de Francesca'nın katılmaması geceye gölge düşürmüştü. Kenway'in asıl cazibesinin yokluğunu açıklamak için çırpındığını hayal etti. Belki de her şeyini kaybetmeden önce takipçilerinin gözünde biraz itibar kaybedecekti.

Tanrım, adamın kendi kurnazlığıyla boğulmasını izlemek için sabırsızlanıyordu.

Aslan maskesiyle kürsünün tepesinde oluşturdıkları yere doğru ilerlerken kalabalık onun için dağıldı. Kadınlar kalabalıktan ayrılarak yemek masasının altındaki sandıkları karıştırıp minderler, battaniyeler ve yastıklar çıkararak salona serpiştirdiler.

Chandler kendi saatine baktı. On dakika. Kenway'in diğer ajanların duyabileceği şekilde haince bir şeyler söylemesi için bolca zaman vardı.

Kont ellerini Musa'nın denizi yarması gibi kaldırdı ve uğultu kesildi. "Bu gece arzuya saygı gösteriyoruz," dedi. "Özgürlüğün ikinci ilkesi. Bu gece size hiçbir şey yasak değil, tıpkı zalimlerimizin duvarları yıkıldığında ve imparatorluğu kudret hakkıyla yönettiğimizde olacağı gibi. Güç doğuştan değil, ele geçirilmiş olacak. Ve güçlü olana hiçbir şey yasaklanmayacak."

Chandler yumruğunu kıvırdı, küçük bir zafer hareketiyle pompaladı. İşte oradaydı, kanunun gözünde onu lanetlemek için yeterliydi.

Kenway duvardaki bir başka yarığa doğru kolunu uzattı. "Gel bakalım cadaloz, sana vekil olma şerefini bahşedeyim, tıpkı bu hevesli geyikler gibi."

Karanlığın içinden cadaloz maskesi çıkmadı.

Ama bir ejderha çıktı.

Chandler kalbini yutarken zaferin şişkinliği büzüştü.

Kırmızı cüppeli kadın Kenway'in daha önce yoldan aşağıya doğru süzüldü. Ejderha maskesi diğerleriyle aynı tarzda yapılmış olsa da hiç de oraya ait değildi. Dişlerini açmış, gözlerini kocaman açmış, tüm toplantının baştan çıkarıcı tonunu vahşiliğiyle tehdit ediyordu.

Yine de adanmışlar, sanki bu sapma bir eğlenceymiş gibi ona tapındılar.

Kadın bir ara onu geçti ve adam içine, mum ışığının ulaşmadığı yere doğru eğildi.

Artan öfkesinin, patıkada süzülen kişinin kim olduğuna dair görsel bir onaylamaya ihtiyacı yoktu. Kadının sırtındaki dövme ya da önceki gece yakından tanıdığı neredeyse çıplak halini görmesine gerek yoktu.

Kadının adımlarındaki zarafeti, omuzlarındaki duruşu ve amacındaki gücü fark etti.

Francesca.

İçinde küstahça bir öfke kabarırken onun adını haykırmamak için kendini zor tuttu.

Ona karşı gelmeye nasıl cüret eder? Bu yerin pisliğiyle kendini kirletmeye nasıl cüret eder? Kendini koruma duygusu yok muydu? Kendini böyle bir tehlikeye atmaktan zevk mi alıyordu?

Tek başına. Ve silahsız.

Tanrı aşkına, kürek kemiklerinin keskinliğinden kışındaki yarığa kadar her şeyi görebiliyordu.

Adamları da öyle.

Beş dakika. Beş dakika ve Scotland Yard'ın gücü buraya inecek.

Chandler kürsüye yaklaşırken zihni alternatiflerle dolup taşıyor, adımlarını güvenle atmasını engelleyen bir tedirginlik hissediyordu.

"Seçtiğim geyik nerede?" diye sordu güçlü bir sesle. Chandler, Kenway'in tepkisini görmek için gözlerini bile verebilirdi. Güçlü kadınlardan her zaman nefret etmişti.

Kont, "Kendini buna layık görmedi," dedi. "Onun size hizmet edeceğim."

Geyikler üç sıra halinde aşağı inerek onu çevrelediler ve Kenway'e doğru sıkıştırmak istercesine yaklaştılar.

Kendini savundu. "Ama seni ben seçmedim. Ne demek layık değildi? Ona ne yaptın?"

Kenway yaralı bir kalbin parodisini yaparak elini kendi elinin üzerine koydu. "Neden, hiçbir şey, canım. O sadece... ortadan kayboldu. Şimdi gel."

Kadın hareket etmeyince, yakınındaki iki adam yanına yanaştı. Çok yakındı. İçlerinden biri onu ileri itecekmiş gibi görünüyordu.

Cinayet Chandler'ın otokontrolünü parçaladı ve onu asp'sine uzanmaya itti.

Eğer ona ellerini sürselerdi, o- "Ne demek yok oldu?" diye ısrar etti.

Kenway geyiklere doğru bir el kaldırdı, ona doğru adım atarken cüppesi arkasından dökülüyordu. Aslan başı köpek gibi bir değerlendirmeye yana eğilmişti. "Bu geyiğinizi tanıyor musunuz Kontes?" diye sordu.

Kimse yüzünü göremiyordu ama kızgınlığı açıkça belli oluyordu. "Sanırım bildiğimi biliyorsun," dedi, sesi şimdiye kadar vücuduna bağladığından daha fazla hançer içeriyordu.

"İçini rahatlatmama izin ver canım, ona bir şey olmadı." Kenway uzanıp kızın saçından bir tutama dokundu ve eliyle nazikçe inceledi.

Kırmızı, Chandler'ın görüşünü filtreleyerek damarlarından sıvı, erimiş öfke akıttı.

"Bana *geleceksiniz* Kontes." Bu emir kasıtlı olarak hınzırcaydı ve Francesca ondan uzaklaştı.

Solundaki geyik dirseğinden tutarak onu ileri doğru itti.

Chandler karanlıktan sıçrayarak platformu geçti ve kürsüye doğru koşmaya başladı.

İlk tarikatçı çığlık atmaya vakit bulamadan ona dokunan eli kırmıştı. Bir kükremeyle adamı kaldırdı ve karanlığa fırlattı. Vücudunun kullanılmayan raylarda çıkardığı çatlak çok güzel bir sestti.

Diğer altı geyik onun etrafını sararak Francesca'yı da onunla birlikte çemberin içine aldılar.

Maskesini çıkarıp içlerinden birine fırlattıktan sonra Chandler'la yüzleşmek için geri döndü, gözlerinde panik ve rahatlama ile öfke savaşıyordu.

Asasını kemerinden çıkardı ve kendini hazırladı. Onu tehdit eden adamların her birini öldüresiye dövecek ve aptal kadını güvenli bir yere götürecekti.

Sonra da Kenway'in icabına bakacaktı.

YIRMI ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Francesca geride durup Chandler'ın çalışmasını izlemek istedi. Acı çektirmedeki zarafetine ve hızına tanık olmak neredeyse bir güzellikti.

Ona inen her darbe, neredeyse şeytani olan öfkesinin kalkanından sıyrılıyor gibiydi.

Onu son gördüğünde soğuk bir buz dağıydı. Kasvetli. Uzak. Duygusuz.

Şimdi o bir volkandı.

Hareketleri kontrollü, kararlılığı mutlaktı. Maksimum hasar ve ekonomik hareket için vuruyordu. Şiddet için kalibre edilmiş bir makine gibiydi.

Kemikler çatırdadı, et , kan aktı. Ve yardım etmek için bir şeyler yapmak zorundaydı.

Francesca tabancası için yanıp tutuşuyordu ama o gece giyeceği kostümü gördüğünde, onu koyacak bir yer olmadığını fark ederek üzülmüştü.

Bunun Kenway'in tasarımı olduğunu düşündü. Hepsinin sadece çıplak değil, çırılçıplak olmasını istiyordu. Savunmasız. Savunmasız.

Ancak, silahının olmaması çaresiz olduğu anlamına gelmiyordu. As ve Geyikler odaklanmış üzerinde Chandler, o aldı avantaj . Kenway'e dönecek bir kadın olarak onu hafife almaları. Güneye, tünellerden uzağa doğru koşturdu, peşinde de bazı adamları vardı. hiç aldırış etmedi.

Onun gibi adamlar her zaman önce kendilerini kurtarırlar.

Hiç şüphesiz bu mağaradan çıkan geçitlerden birine kaçmayı planlıyordu. Suyu tahliye etmek için inşa edilmişlerdi, diye hayal etti ve Kenway onları takip ederse, tam olarak ait olduğu yere varacaktı.

Kanalizasyon.

Kaçmadan önce onu durdurması gerekiyordu.

Peşinden hamle yaptığında, iri yarı bir adam panik halindeki tarikatçıların arasından sıyrıldı ve onu durdurmak istercesine hamle yaptı. Kadın güç toplamak için kolunu geri çekti ve elinin düz kısmını adamın burnuna sapladı, darbenin etkisiyle kemiğin yerinden oynadığını hissetti.

Adam anında yere yığıldı ve kadın Kenway'in en son görüldüğü yere döndü.

Kaos patlak vermişti ve takım elbiseli iki adam daha kavgaya katılmıştı, görünüşe göre yakalamak ve öldürmek için eğitilmiş kanun adamları.

Anarşinin kontrolünü yeniden ele geçirmek için savaşıırken bağıarak komutlar verdiler.

Uzaktan düdük sesleri geliyor ve ayak sesleri granit üzerinde top patlamaları gibi yankılanıyordu.

Polis!

İnsanlar her yere koşuşturuyordu; bazıları çılgın yaratıklardı, diğerleri ise çeşitli tünellere doğru ilerlerken maskelerini çıkarmış, solgun yüzlü ve dehşet içindeydi.

Hiçbiri için endişelenemezdi. Kenway'e ulaşmalıydı. Neredeyse ortadan kaybolmuştu.

Gök gürültüsü gibi sesler onu dizlerinin üzerine çökertti. Tam olarak top patlaması değildi ama yeraltının yankılarında sağır ediciydi. Gürültünün içinde kaybolan bir sıkıntı çılgınlığıyla kulaklarını kapattı.

Güçlü eller onu kaldırdı ve Chandler'ın onu yerden kaldırdığını ve yarı koşarak, yarı sürükleyerek, her ne patlayıcı yerleştirmişlerse artık dumanla dolu olan tünellerden birine doğru götürdüğünü görmeden önce saldırmak için döndü.

"Kenway." Adamın dumandan öksürerek çıktığı yeri işaret etti.

"Kenway'i sikeyim," diye hırladı. "Seni buradan çıkaracağım." Burnuna bir mendil tıkadı ve hayatlarında ikinci kez onu keskin dumanın içinden geçirerek güvenli bir yere götürdü.

Kulaklarındaki çınlama onu tökezletecek kadar şaşırtmıştı ve bu yüzden Chandler onu kucağına alıp yeraltı mezarlarından oluşan sıkıntılı bir labirentin içine taşıdı. Her dönüşünde, kişisel bir kaçış yolunu aydınlatmak için bilerek bırakılmış gibi görünen bir mumu söndürdü.

Her zaman sonsuz bir zekâyâ sahipti.

Sonunda, eski görünümlü bir geçidin yerini daha büyük, daha modern bir geçide bıraktığı yerde durdu.

Akşam için kilitlenmiş ve kapısı kapatılmış olan aktif bir yeraltı istasyonuna giden yol olduğunu düşündüğü yolun en ucundaki mumların yerini gaz lambaları almıştı.

Bu da bir sorunu ortaya çıkardı. Hâlâ şeffaf cübbesini giyyordu. Aklının bir kısmını toplayarak, aşağı indirilmek için kıvrandı. "Bekle. Beni nereye götürüyorsun?"

"Ev, sence neresi?"

Yere doğru kıvranacak kadar gevşeyebilmişti ama adamın gözle görülür pençesinden kaçmak mümkün değildi. "Ama Kenway. Geri dönmek zorundayız. Ya kaçarsa?"

Ona döndü, yüzünde daha önce hiç görmediği bir ifade vardı. "Burada olmaman gerekiyordu," diye gürledi ve onu peşinden sürükleyerek ilerlemeye devam etti.

"Bekle," diyerek adamın çekiştirdi.

"Seni neyin ele geçirdiğini anlayamıyorum," diye öfkeyle söylendi, sanki kendi kendine konuşuyormuş gibi. "Nasıl öğrendin ki?"

"Dur dedim!" Topuklarını sıktı. "Oraya gidemem. Bu şekilde olmaz!"

Ona doğru döndü, dişleri sanki onu ısırarak bir canavarmış gibi hırıltıyla açılmıştı, şüphesiz onu iyice giydirmeye hazırdı.

Ama buna gerek yoktu. Zaten çoğunlukla çıplaktı.

Ve bu gerçeğin onun tek düşünceli öfkesine ulaşp dikkatini çektiği anı tam olarak anlayabiliyordu. Öfke gözlerinden hiç silinmemişti ama başka bir şeye dönüşmüştü. Aynı derecede şiddetli ve nihayetinde daha tehlikeli bir şeye.

Bakışlarında okuduğu şey geri adım atmasına neden oldu.

Geri çekilmeseydi, güvende olabilirdi. İçindeki ilkel, yırtıcı içgüdüğü harekete geçirmemiş olabilirdi.

Ama vardı.

Saldırdı, onu engellemek için kaldırdığı ellerini bir kenara iterek ensesinden kavradı ve cezalandırıcı bir öpücük için onu kendine çekti.

Adamın kolları onu alev alev yanan bedenine kilitlediğinde Francesca titredi; bir eli başının arkasında saçlarına uzanıyor, diğeri ise şeffaf bornozu sabitleyen tek kordonu koparıyordu.

Aklının bir köşesinde onu durdurması gerektiği düşüncesi belirdi. Uzakta bir baskın vardı ve fark edilebilirlerdi. Planlarından onu neden haberdar etmediğini öğrenmek istedi. Bütün gün nerede olduğunu sormak için.

Ve ona neden yalan söylediğini.

Ama ağzı neredeyse şiddetli bir şevkle onu yutarken, kafasındaki soruları öptü ve kadın onun yapmasına izin vermekten başka bir şey yapamayacak kadar çaresiz hissetti.

sözsüz bir taleple vücudunu onunkiyle birleştirdi.

Bazen teslimiyet en iyi stratejiydi.

Kız uysallaştığı anda öpücüğü nazikleşmedi, aksine değişti. Ağzına hayvani sesler çıkararak ıslak, lezzetli vaatlerde bulundu. Kalbi göğsünde bir balyoz gibi kızın göğüslerine çarpıyordu. Adamın vücudu kıyafetlerinin içinde bile sıcak ve sertti ve kadın onda insani olmayan bir çılgınlık hissetti.

Ona sahip çıkması gerekiyordu. Ve kızın da ona izin vermesi gerekiyordu.

Kız da onu öpmeye başlayınca homurdandı, eli kızın saçlarında kıvrıldı, başını geriye çekti ve orada hapsetti.

Ağızlarındaki mührü kırdı, gözleri neredeyse karanlıkta şeytan siyahı gibi görünüyordu.

Karanlığın sahibi olan bir adamdı. Onu teninde taşıyan ve ruhunu onunla saran bir adamdı. Ve Francesca o anda onun karanlığıyla tanışacağını biliyordu; adam karanlığın bir kısmını onun içine akıtmak üzereydi.

Bunu hak etmişti.

Başını eğip ağzını kızın boynunda gezdirdi, dişlerini kızın nefesini kesen ve sarsılmasına neden olan küçük sıyrıklarda kullandı.

Birbirlerine söyleyecekleri çok şey vardı. Analiz edilecek çok fazla öfke ve incelenecek çok fazla düşmanlık ama önce... bu. Bu tatmin olana kadar hiçbirinin önemi yoktu. Artık kendi özleminin havuzunda boğulmayana kadar.

Asla kendisine ait olduğunu iddia edemeyeceği yalvaran bir ses boğazından kaçtı ve adamın kendini kontrol etmesini sağlayan zayıf bağları kopardı.

Geçen gece yaptığı gibi, Chandler onu kaldırdı, kollarını beline doladı ve soğuk taş duvara yaslayana kadar birkaç adım sendeleyerek ilerledi.

Sırtına doladığı koluyla onu mümkün olduğunca kumdan korudu, vücudu ona yaslanırken bile.

Önsöz söylemeden, boştaki eliyle aralarına uzandı ve pantolonunu sıyrarak açtı. Bunu yaparken parmak eklemleri kadının cinsel organına değdi ve bu önemsiz dokunuş bile kadını heyecanlandırarak hazırda bekleyen bir nem selini serbest bıraktı.

Kollarını adamın gergin omuzlarına doladı, tırnakları adamın uzun, yırtıcı kaslarını ısırırken, sikinin küt başı öyle bir güçle içine girdi ki, vücudu zayıf bir direnç gösterdi.

Ona doğru eğildi, ona sahip olmak, hepsini almak istiyordu, inanılmaz bir sürtünme yarattı.

Alçak, çaresiz bir ses taşlara doğru yükseldi, onlara zevk ve acının geçici fraktallarıyla geri yankılandı. Sesin hangisinden geldiğini anlayamadı.

Ve hareket etmeye başladığında bunun bir önemi yoktu.

Onu duvara yapıştırmadan önce elini kaldırıp başının arkasını kavrayarak taştan korudu.

Bu çalkantılı karşılaşmanın ortasındaki şefkati ona dokunmuştu.

Vuruşları uzun, acımasız ve güzeldi. Ayak bileklerini onun zayıf kalçalarının arkasına sıkıştırdı ve onu aldı. Ondan aldı. Tüm şehveti ve kaybı, zevki ve acıyı. Onun hareketlerindeki akıl almaz ihtiyacı eşleşen vuruşlarla karşılayan bir incelik gibi içti.

Öfkesinin altında başka bir şey gizleniyordu. Neredeyse saygılı bir kuşku. Ona rüyasında kaybolmuş, her an uyanabileceğinin farkında olan birini hatırlatan çığ bir farkındalık.

Bu yüzden onu öptü, onu o ana hapsetmeyi umuyordu. Onu burada olduğuna ikna etmek için. Onunla birlikte. Hiçbir yere gitmeyeceğini.

İnleyerek onu duvardan yukarı kaldırdı, kalçalarını yeniden konumlandırı, böylece kalın şaftı onun içinde öyle bir aç yapacaktı ki nefesleri nefis bir işkenceye, sonra da kaba taleplere dönüşecekti.

Onun seksi bir şimşek gibiydi, sinirlerini çiğneyen ve ruhunu çıplak bırakan elektrik hissi ile onu boğuyordu. Hayatını değiştirecek bir doruk noktası olacağını bildiği şeyden kaçmak için duvara tırmanırken bile, adam zorlu temposunu hiç değiştirmede. Tek başına etkili bir zarafetle kadının içine daldı.

Sonra, Tanrım, öpüşmelerini keserek parmağını yaladı ve elini vücutlarının arasına daldırdı.

Başparmağı klitorisine dokunduğu anda, tüm dünyası felç edici bir zevkin parçalarına dönüştü. Bu zevk, hayranlık uyandırmanın ötesine geçerek anlaşılabilir bir hal aldı. Amansız. Ezici.

Vicious.

Zevk o kadar yoğunlaştı ki acıya dönüştüğünde, neşeli havlaması zaferinde neredeyse acımasızdı.

Ancak o zaman hareketleri zarafetini kaybetti, titreyen sarsıntılara kilitlenmeden önce sarsıcı bir şiddet kazandı.

Dişleri, omzunun boynuyla birleştiği hassas deriyi çizdi, zevki seksinden çekip aldı ve vücudunun geri kalanına yaydı.

Eşsiz bir boğulma anı için birbirlerine kilitlendiler. Hangi hareketin hangi bedene ait olduğu belirsizleşti, o kadar net bir şekilde onun zevkinin her seğirmesini ve nabzını hissedebiliyordu.

Sonunda Francesca onun üzerine yığıldı, dünyanın geri kalanı yavaş yavaş, giderek artan bir şekilde geri dönerken uzun uzuvlarını onun cüssesinin etrafına sardı. Sırtındaki kayanın soğuğu, hâlâ içinde olan adamın sıcaklığı. Adamın çenesi onun kilitlenmişti.

Kasları gevşedi ve korkusu akıp gitti, yerini huzur duygusu aldı. Sakinlik. Doğruluk ve minnettarlık.

Tırnaklarını ensesindeki daha kısa, daha yumuşak saçlarda gezdirdi ve karnını titreten artçı şokların küçük hislerinin tadını çıkardı.

Birkaç sessiz dakikadan sonra onun deneyiminin kendisinininkine hiç benzemediğini fark etti. Gergin kalmıştı. Titriyordu. Titreyen, kararsız parmaklarıyla onu havada tutarken elleri kalçalarını ısıırıyordu.

Sıkıntıyla avuçlarını adamın sırtında gezdirdi ve elbisenin altındaki gergin kaslara ulaşabilmeyi diledi.

"Chandler?" Adını fısıldaması mağaranın içinde yüksek sesle duyuluyordu. "Ne oldu? Sen-"

Ondan uzaklaşması ani ve çarpıcı oldu. Ayaklarının yere değmesine izin verirken elleri neredeyse hiç nazik değildi ve hemen arkasını dönerek pantolonunu düzelterip yeniden bağladı.

Böyle bir seçeneği olmayan Francesca orada çırılçıplak durmuş, şaşkın şaşkın ona bakıyordu.

Eğilerek, giysisini olduğu gibi aldı ve ona doğru itti. Yüz hatları, kızın anlamaya bile başlayamadığı duygularla çarpıtılmıştı.

Adam bir elini saçlarına daldırıp çekerken, kadın giysiyi sıkıca kavradı, yüzündeki ifade hâlâ azap içindeydi.

Francesca, soyunmuş olmasına rağmen karşısındaki adamın hiç bu kadar çıplak olmadığını hissetti. Bu kadar açıkta.

"Chandler," diye etti, hâlâ nefesini toparlamaya çalışıyordu.

"Sana bir daha dokunmayacak. Beni anlıyor musun?" Bir elini karanlığa doğru kaydırıp, sesi taşları kırıyordu. "O lanet iblis sana yaklaşmayacak. Asla. Bir daha *asla*. Beni duyuyor musun Francesca?"

O gözler hâlâ öfkeden simsiyahtı ve... korkunç derecede tanıdıktı.

Hem fiziksel hem de duygusal olarak ham olan Francesca, her an kaybedecekmiş gibi hissederek öfkesiyle savaştı. Şimdi zamanı değildi, bir parçası bunu biliyordu. Onu hiç böyle görmemişti. Bu kadar öfkeli. Bu kadar kontrolden çıkmış.

Katil.

"Bana emir veremezsin." "Sana asılmanı ve şeytanın seni doğrudan cehenneme götürmesine izin vermeni söylemeden önce kendini açıklamak için sana bir şans vereceğim" derken sesinin bir şekilde düz kalmasından gurur duyuyordu.

Çıkardığı ses o kadar acı doluydu ki hıçkırık olabilirdi ama ağlamıyordu. "Ben zaten oradayım, lanet olsun." Parmak eklemine ısırıldı ve birkaç adım uzaklaştı, sanki ona dokunmaya cesaret edemiyordu ve bunu yapmaktan da kendini alıkoyamıyordu. "Ben bunun içinde doğdum ve ne kadar uğraşırsam uğraşayım benim için kaçış yok."

Bir adım öne çıktı. "Chandler."

Başını salladı. "Şimdi biz... bu... Bu lanet olası ensest ilişki, onun sana olan arzusu ve bence bunu biliyor. Nasıl bilmiyorum ama biliyor."

İrkildi, sonra da ağzı açık kaldı. "Yani... Kenway mi?"

"Evet," diye hırladı. "Luther Kenway, cehennemin dokuzuncu katının kralı." Ona doğru döndü, çektiği acı yüz hatlarını tamamen tanınmaz hale getirmişti.

"Babam."

YIRMI DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Saatler sonra Francesca karnının üzerine uzanmış, Chandler'ın yanında gerinirken Chandler kaba parmak uçlarını hâlâ sevişmelerinin teriyle kayganlaşmış çıplak sırtında gezdiriyordu.

Hala onun ifşasını tartışmamışlardı.

Aslında, ceketini kıza sarıp onu gecenin karanlığına doğru taşıırken birbirlerine çok az şey söylemişlerdi. Bir polis arabasına el koymuş, onu arabaya bindirmiş ve evine götürmüştü. Tüm bunlar olurken öfkeli ve anlaşılmaz bir sessizlik içindeydi.

Onu sakinleştirmek için bir kez daha çılgınca sevişmek gerekmişti. Ve şimdi, çırılçıplak bir battaniye yığınının içinde uzanmış, hem nefeslerini hem de düşüncelerini toparlıyorlardı.

Parmağı omurgasında tanıdık bir desen çizerek, oraya sonsuza dek kazınmış sembolün izini sürdü.

"Çok vahşi," diye mırıldandı, dudaklarını ejderha olduğunu bildiği şeye bastırarak, pullarında ve pençelerinde kırmızı vurgular olan beyaz bir hayvan. "Kendini ejderhayla özdeşleştirdiğini görüyorum, öyleyse neden kaplanı tasvir ediyorsun, merak ediyorum?"

Tüm vücuduyla bir kavis çizerek gerindi ve yüzünü ona dönmeden önce biraz titredi. Adam bunu dikkatle izledi ve ona bunu yapması için alan tanıdı. Tekrar yerine yerleştğinde, saçlarını sırtından uzaklaştırarak portrenin daha fazlasını ortaya çıkardı ve boş okşamalarına devam etti.

"Okulu bitirdikten sonra Hong Kong'da biraz zaman geçirdim," diye cevap verdi, yanındaki adamın sıcaklığını seviyordu, sır saklamadan anlatabileceği bir hikâyenin tadını çıkarıyordu.

"Orada size öğretilen her şeyi unutmak için sanırım."

"Eğitim için." Omzuyla onu dürttü ve sesindeki muzipliğe gülümsedi. "Sokakta dilenen yaşlı bir adamla karşılaştım, bana anlatacağı bir hikâyeyi dinleyip dinlemeyeceğimi sordu, ben de ona para verdim."

"Sana söylemesi mi *gerekiyordu*?" Chandler şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı.

"Muhtemelen başıma gelen en mistik şey bu, senden önce yani."

"Nasıl yani?"

"Serana benim bir ejderha, senin de bir kaplan olduğunu söylerdi."

"Öyle mi?" Gözleri yeraltı mezarlarında gördüğü karanlığı kaybetmiş, yeniden viski ve yosun rengine bürünmüştü. Başını ellerinin arasına alırken ilgiyle parlıyorlardı. "Bunu hiç bilmiyordum. Bu ejderha ve kaplan hikâyesi nasıl bitiyor acaba?"

"Öyle değil."

Verdiği cevap karşısında parmakları kıpırdamadı ve bakışlarına karşılık veremedi, o da devam etti.

"Hikayede kaplan vahşi bir enerjiye sahip bir varlıktır. O sert, kaba kuvvet ve ham güçtür. Saldırıları açık, agresif ve amansızdır, pençeleri ve dişleri vardır. Ejderha, kaplandan daha küçüktür, bu yüzden hareketten anlamalıdır. Savunmacı ve dairesel olmalıdır. Yumuşak ama yılmaz. Tüm yaratıkların temsilcisidir ve sırların ve hazinenin koruyucusudur. Çevik, esnek ve kurnaz olmalıdır."

"Sen bir ejderhasın," dedi ve omzuna bir öpücük kondurdu.

"Çinli adam, birçok kişinin kaplan ve ejderhanın ebedi bir savaşta kilitli kalması gerektiğine inandığını söyledi. Kaplan taş gibi, ejderha ise su gibi."

"Gerçekten mi?" Bakışları keskinleşti. "Taş ve su mu?" Adam bunu çok önemliymiş gibi tekrarlardı ve kadın da adamın bunu anlamasından memnun oldu.

"Birçokları, aralarındaki bu savaşın her şeyi dengelediğine inanıyor. Aydınlık ve karanlık, doğu ve batı, iyi ve kötü... düzen ve kaos."

"Erkek ve kadın mı?" diye sordu hınzır bir ses tonuyla.

"Kesinlikle." Dirseklerinin üzerinde geriye doğru itilerek adama baktı. "Adam kaplan ve ejderhanın kaderinde sonsuza dek savaşmak olduğuna inanmadığını söyledi. Savaşmak yerine düşüyor, dönüyor, belki de ... oluyor olabilirler."

"Neye dönüşmek?"

"Onlar o kadar farklı ama bir o kadar da çılgınca birbirine benzeyen ruhlar ki, kaderleri birbiriyle iç içe geçmiş durumda. Bir araya gelip bütünlüğü yaratmanın bir yolunu bulduklarında savaşın kazanıldığını söyledi. O zaman sert ve yumuşak olan evrende uyum içinde yaşayacak bir yer bulur."

Uzun bir süre dövmeye baktı, bakışları dalgındı ve sonra, "Sanırım bu adam seninle yatmaya çalışıyordu," dedi.

Sahte bir öfke sesi çıkardı ve onu itti. Adam kıkırdadı ve dramatik bir şekilde geriye düştü.

Yuvarlanarak, komodinin üzerindeki gümüş tepsiden bir bıçak almak ve daha önce ısmarladığı peynir, meyve, şarap ve soğuk etlerden oluşan ziyafetten bir elma şişlemek için çarşafı yanına aldı.

İlgiyle ona yaklaştı, uzattığı şarabı kabul etti ve dikkatli bir yudum aldı. Hem yaslanıp hem de içebilmek için bolca yastık yerleştirdikten sonra arkasına yaslanıp elini kucağına koyarken ağır göz kapaklarıyla onu izledi. Doymuş ve uzanmış bir şekilde bir bakara tanrısına benziyordu.

Bir cübbe giyer ve *ona* tapardı, bundan hiç şüphesi yoktu. Onunki gibi bir vücut bir adanmışa yalvarırdı ve birbirlerine yaptıkları şey bir din gibiydi.

Ya da bir küfür.

"Ciddiyetle söylüyorum, benzetmenizi takdir ediyorum. Bunun sizin için ne anlama geldiğini, benim hakkımda ne düşündüğünüzü..." Bakışları bir an için içe dönerken, bir sonraki söyleyeceklerini bir soyutlama karmaşası içinde kaybediyor gibiydi.

Düşüncelerini duymak ve ona binlerce soru sormak için yanıp tutuşan Francesca, eksik olan sabır depolarını topladı ve elmanın etini soymakla meşgul oldu.

Belli belirsiz bir eğlence mırıltısı onu duraklattı. Başını kaldırdığında adamın kendisini dikkatle incelediğini gördü.

Bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Ne?"

Elini başının arkasına götürerek boynunu kavradı ve bu hareket kollarındaki kaslara dikkat dağıtıcı bir etki yaptı. "Az önce bana unuttuğum bir şeyi hatırlattın."

"İyi bir şey mi?"

Ağzının bir tarafındaki parantez, bir anı onu kaldırdığında derinleşti. "Bir şey... oldukça tatlı."

Elmasından sarkan kabuğa uzandı ve yemeden önce lamba ışığında inceledi.

İğrenmiş bir ses çıkardı. "Kabuğunu tek mı yedin?" Omzunu kaldırdı. "En iyi kısmı bu."

Yüzünü buruşturdu ve sonra sordu: "Bana anıyı anlat. ben de var mıyım?"

Yutkundu, bakışları tekrar onunkilere kaydı. "Çocukken hep korkunç kâbuslar görürdüm... Hâlâ da bazen görüyorum. Mont Claire'de, ısınmak için kazanın arkasındaki odada uyurdum ve Pip, rüyalarımda ağladığımı ve çırpındığımı duyardı. Kulakları şahin gibiydi."

Elma dilimini ağzına götürmek üzereyken, lambanın adamın yüz hatlarına sevgi dolu bir ifade verdiğini fark edince sustu.

"Pip kilerden bir şeyler aşırır ve beni uyandırmak için aşağı inerdi," diye devam etti. "KıÇ uykusundaki bir ayının bütün kibarlığıyla uyanırdım, çünkü

kabuslar beni kendimden uzaklaştıracak ve-" Yutkundu ve sözünü bitirmedi. "Şey... her şeye rağmen benimle kaldı. Ve ben ona bunu takdir ettiğimi hiç söylemedim. Uyumaya geri dönmek istemedim. Yalnız kalmak istemedim. Sanırım bunu hissetmiş olabilir."

Evet, vardı.

Francesca elindeki dilimi küçük tabağına geri koydu. Boğazındaki duygu yumrusunu yutması mümkün değildi.

Hikâyesine verdiği tepkiyi fark etmemiş gibi görünüyordu, o kadar anıların içinde kaybolmuştu ki.

"Bir keresinde," diye devam etti, "birden fazla bıçak getirdi ve bana verdi. Korsancılık oynadık ve elmamı acımasızca bıçaklayıp senin yaptığın gibi soyarken bana bir şey söyledi. Dedi ki: *"Bir gün kalbini çalacağım ve bir daha asla geri alamayacaksın."*

Bir an sessiz kaldı, acı ve tatlı duygularla gözle görülür bir şekilde savaşırken uzun parmakları yorganın içine gömüldü. "O zaman bunu bir tehdit olarak algıladığımı düşünmüştüm. O zamanlar bir çocuktum, benim için her şey kan ve savaştı ve o sadece bir kalbi söküp bir kutuya kilitleyecek türden küçük bir vahşiydi."

Bu düşünce adamı kıkırdattı ve kadının sarsıcı duygularını yutmasına neden oldu.

Sonra gülümsemesi düştü. "Ona karşı daha nazik olmalıydım. Bir erkeğin gözleriyle geriye baktığımda... Sanırım tam olarak bunu yapmak istedi. Sanırım kalbimi çalmak ve onu elinde tutmak istedi. Bunu... bunu bir hazine olarak görmüş olabilir." Francesca boğazındaki duyguyu temizledi ve gözlerindeki kalbi görmemesi için aşağı baktı. Eğer adam ona gerçekten bakarsa

O anda bilirdi.

Bu çok mu kötü olurdu?

"Sence çalmış olabilir mi?" diye fısıldadı. "Yani kalbini çalmış olabilir mi?"

"Hayal etmesi zor, beni çok rahatsız etti." Alaycı bir kıkırdamayla bir yudum daha aldı ve birkaç nefes sessiz kaldı. "Sanırım bunu asla bilemeyeceğiz." Sesi sertleşti. "Babam bunu bizden aldı."

Aniden, yumruk yemiş gibi belini büktü ve ayağına kalkıp bacaklarını yatağın diğer tarafına atarak onu şaşırttı.

Francesca adamın sırtındaki yara izlerine baktı. Uzun menzilli bir tüfeğin saçmalarının açtığı küçük delikler. Tetiğini kendi babasının çekmiş olabileceği bir tüfek.

"Tanrım, bana nasıl bakabiliyorsun?" diye acı çekti. "Tüm ailenin ölmesinin sebebi benim."

"Hayır." Bıçağı bıraktı ve yatağın üzerinden sürünerek ona doğru ilerledi, büyüdüğünü hissettiği mesafeyi kapatabilmeyi diledi. "Hayır, hayır, düşünemezsin." Yanağını onun sırtına bastırdı, kollarını omuzlarının genişliğine doladı ve göğsünün tümseklerini yumuşattı.

Onun kalbini duyabiliyordu. Tanrım... bu gerçek miydi? Sonsuza dek kaybolduğunu düşündüğü ritim, bastırılmış duygularla sırtını dövüyordu.

"Hargrave'den gelen mektubun sizi neden bu kadar heyecanlandırıldığını merak ediyordum..." Kendini bu konuyu açmaya hazırladı, sonunda açacağını umuyordu. "Sen... Mont Claire'de babandan saklanıyordun, değil mi? Ve mektup, ne kadar masumane olursa olsun, seni ona ifşa etti."

Başını salladı, çenesi bir an için konuşamayacak kadar sıkılmıştı. "Mont Claire, sırf Luther Kenway'in kalan son oğlu ve varisini barındırdığı için yakılıp yıkıldı. Herkesi sadece bana bir mesaj göndermek için öldürdü. Bana hiçbir yerin onun için güvenli olmadığını söylemek için. O-" Sesi bir an için kesildi ve bitirmeden önce soğukkanlılığını korumaya çalıştı. "Beni eve çağırıyordu."

"Gitmediğine sevindim." Kadın geri çekildi ama adamın elleri kadının ellerini yakaladı, sanki adam kadının kucaklamadan çekilmesine hazır değilmiş gibiydi.

"Saldırının kesin nedenlerini hâlâ bilmiyoruz," diyerek sakinleştirdi ve vücudunu ona yaklaştırarak göğüslerini sırtına, çenesini de omzuna yasladı. "Cavendish'ler Kızıl Konsey'in bir parçasıydı. Leydi Cavendish'in bir zamanlar babana kur yaptığını biliyor muydun?"

Başını iki yana salladı. "Bilmiyordum. Çocukken böyle şeylerden çok habersizdim."

Onun suçluluk duygusunu ve acısını yatıştırmak için devam etti. "Daha sonra Mont Claire Kontu'nun Kenway'in dördüncü kuzeni olduğunu ve kontesin onu Kenway'e tercih ettiğini öğrendim. Bu, babanız gibi bir adamı hiç de azımsanmayacak derecede kızdırmış olmalı. Onun adına Mont Claire'den intikam alıyor olabilirdi."

"Ailelerimizin birbirine bağlı olduğunu bir şekilde biliyor olmalıydım. Ne zaman olduğunu hatırlamasam da daha önce Mont Claire'de bulunmuş olmalıyım," dedi.

"Chandler." Tereddüt etti. Dudaklarında gezinen soru kalbini hızlandırdı. "Kenway'i araştırırken onun hakkında çok şey okudum. Raporları taradım ve Kenway'in kontesi hakkında bir tane buldum. Anneniz hakkında mı? Üç çocuğunu boğduğu yazıyordu."

Çenesi bir an için yana kaydı ve yüzünü ışıktan çevirdi.

"O yaptı."

Ortasına sert bir keder çakılı düştü ve bu konuşma için kendini çelikleştirdi. "Adlarını hep hatırladım," diye cüret etti. "William, Arabella ve-"

"Luther." Bu kelimeyi sanki dilinde kül ve pislik tadı varmış gibi söyledi. "Luther Beaufort de Clanforth-Kenway."

Bu olayın büyüklüğü onu derinden etkiledi. "De-clan-forth," diye yineledi, kalbi ağrıyordu. "De-clan."

Başını salladı.

"Sen... boğulmadın mı?"

Sert, iğneleyici bir ses çıkardı. "Hayır, hayır, ben yaptım. Çok iyi hatırlıyorum. Kabuslarımda suyla savaştım." Bir elini göğsüne götürdü ve ciğerlerini doldurdu, geniş kaburgaları sanki hâlâ nefes alabildiğini kendine kanıtlamak zorundaymış gibi genişledi. "Hâlâ öyle."

"Annen bu yüzden akıl hastanesinde öldü."

"Evet." Çenesi omzuna dokunmak için geri döndü, teselli arar gibi parmak uçlarına süründü. "Annem kırılğan bir kadındı. Kenway onunla oynamayı, ona dokunmadan acımasızlığıyla işkence etmeyi severdi." Şüpheli bir şekilde burnunu çekti. "Bizi ondan kurtardığını düşündüğünü hatırlıyorum. Beni aşağı itmeden önce de aynı şeyi söylemişti."

"Yüce Tanrım," diye fısıldadı. "Nasıl yaptın... Nasıl hala...?" "Bana babamın annemi bulduğu söylendi. "Babam annemi bulmuş, bana öyle söylendi."

Hizmetçiler ... çocuklarımı küvetten çıkardılar ve onu başka bir yere sürüklediler, nerede olduğundan emin değilim. Bilincim yerinde değildi."

Hikâyenin ona acı verdiğini söyleyebilirdi. Kasları seğirdi ve parmakları huzursuzdu. Teninde soğuk terler birikmişti ve nefes alış verişleri hafif düzensizdi.

Tüm bunların dehşeti altında ezilen Francesca, sırları ortaya dökülürken ona sadece sarılabildi ve anlatırken bir şeyleri temizlediklerini umdu.

"Onun iki ... şey, sanırım onlar uşaklarıydı ... beni buldular. Ciğerlerimdeki suyu sıktılar. Nasıl olduğunu bilmiyorum. Ve ben öksürdükten sonra

her şey, dışarıda ruhum vardı. Bunu hatırlıyorum. Belki konseyin bir parçası değillerdi, belki de o gün vicdan azabı çekmişlerdi. Bunu asla bilemeyeceğim. Ama beni ıslak giysilerimle birlikte paketleyip arabaya bindirdiler ve şoföre beni güvenli bir yere götürmesini söylediler. Başka bir yere."

"Mont Claire'e nasıl geldin?"

"Araba gece için manastırda durdu ve şoför beni eve götürmek için sesler çıkardı. Ben de kaçtım."

"Bronwell Manastırı mı?" diye soluk soluğa kaldı. "Orası Mont Claire'den kilometrelerce uzakta."

Omzunu onun çenesine doğru kaldırdı. "Sadece koştuğumu hatırlıyorum, bacaklarım ve ciğerlerim yanıyordu. Islak giysilerim kirli ve soğuk. Çok soğuktu... her şey acıyordu..."

"*Dur.*" Bu sözcük Francesca'nın ağzından kısık, çığ bir feryat olarak döküldü. Gözyaşları artık özgürce akıyor, çenesinden adamın omzuna damlıyordu. "Dur, daha fazlasını duymaya dayanamıyorum. Acı çektiğin düşüncesi. Kâbusların. Tanrım, Chandler, sana Mont Claire'deki çeşmeyi temizlettiler." Sanki bu onu anılardan, malikâneye doğru sendeleyerek yürüyen o küçük çocuğun görüntülerinden kör edecekmiş gibi gözlerini kapatabilmek için onu bıraktı. "Neden bu kadar solgun olduğunu merak ederdim. Neden sudan bu kadar korktuğunu... neden küvet yerine gölde yıkandığını..." Hıçkırıkları şimdi daha sert geliyor, sahip olduğunun farkında olmadığı derinliksiz bir kuyudan akıyordu. "Ah Tanrım, ah hayır," diye dua ediyordu, çaresiz bir korkuyla. "Çok üzgünüm."

Chandler belinden dönerek onu kucağına aldı ve o ağlarken saçlarına yumuşak ve rahatlatıcı şeyler mırıldandı.

Francesca perişan haldeydi ama aynı zamanda utanıyordu. O hiç ağlamazdı. Asla. Tüm o zor zamanlarda değil. Serana Mont Claire'in, ailesinin ve arkadaşlarının küllerini kutsadığında da ağlamamıştı. En iyi arkadaşının tecavüzcüsünü okulu bitirirken gömmek zorunda kaldığında değil. Arjantin'de bileğini kırdığında ya da antrenman sırasında kendisinden daha iri, daha güçlü ve daha acımasız adamlar tarafından dövüldüğünde değil. Son iki haftada, son yirmi yılda olduğundan daha fazla gözyaşıyla mücadele etmişti.

Ve şimdi, onun için duyduğu kederin fırtınası bir sele dönüştü ve yirmi yıllık üzüntüsünü onun göğsüne doğru hıçkıra hıçkıra ağladı. Bazen, bunu başarabildiğinde, hıçkıra hıçkıra özür diliyordu. "Özür dilerim. Tanrım, özür dilerim." Üzgündü de. Çok üzgündü. Bu kadar acı çektiği için üzgündü.

Kendisi teselliye ihtiyaç duyarken onu teselli eden kişi olduğu için üzgündü. Üzgünüm-

"Seni seviyorum," dedi saçlarına doğru.

Ağzını kapattı ve başını adamın göğsünde yarattığı ıslak karmaşadan kaldırdı.

Parmak eklemlerini kızın yanağında gezdirdi, yüz ifadesi kızın hiç görmediği kadar huzurlu ve şefkatliydi. Gözleri tanımlamaya cesaret edemediği bir ışıkla parlıyordu ve hem alçakgönüllü hem de dehşet verici bulduğu bir saygıyla yüzünü araştırıyordu.

Kadın gözlerini kırpıştırarak adama baktı ve adam onun dile getirilmemiş sorusunu yanıtladı.

"Seni seviyorum," diye tekrarladı, sanki kadın duymamış gibi. Sanki kendisi de buna inanamıyormuş gibi. "Sanırım düşmekte olduğumu bile fark etmeden önce sana yarı yarıya aşık olmuştum."

Francesca'nın gözyaşları dehşete dönüştü ve kucağından fırladı. "Bunu bana söyleyemezsin. Şu anda olmaz."

Sanki onu şaşırtmışlar gibi boş kollarını aradı. "Neden olmasın?"

"Çünkü..." Anlık bir itirafı yutkundu, her türlü cesaret onu terk etti. "*Sevmiyorsun*. Beni sevmiyorsun. Olmam gerektiğini *düşündüğün* kişiyi seviyorsun. Çocukken olduğum kişi. Bana çoğu zaman kızgınsın ve-"

"Seni seviyorum," diye tekrarladı sinir bozucu derecede sakın bir sesle.

"Sana söylüyorum. Beni *tanımıyorsun*. Aslında tanımıyorum," diye ısrar etti ve kendisini daha az çıplak hissettirecek bir bornoz aramaya koyuldu. Sabah sandalyenin arkasında bir tane bırakmıştı ve şimdi yerinde yoktu. Bu kadar becerikli oldukları için personeline lanet olsun. "Ne söylediğini bir düşün. Bana ne yapmamam gerektiğini söyleyip duruyorsun. Olduğumdan farklı biri olmam gerektiği konusunda ısrar ediyorsun. Ben aşkı gördüm ve bu aşk değil."

Bir anda onun arkasına geçti ve yüzünü ona çevirdi. "Beni yanlış anlıyorsun Francesca. Olduğın kişiyi seviyorum ama hayatını riske atmayı bırakman konusunda ısrar ediyorum, hepsi bu. Seninle bir gelecek istiyorum, bu yüzden kendini tehlikeye atmayı bırakmalısın." Onu kendine yaklaştırdı ve yüzünü saçlarına gömdü. "Sen benimsin Francesca. Benim kadınımsın. Benim ejderham. Ben... seni seviyorum."

Lanet olsun, yine ağlamaya başlayacaktı. "Ama-"

"Seni seviyorum, lanet olsun, şimdi tartışmayı bırak." Geri çekildi, emri yüz hatlarında parlayan yumuşak bir ışık ve sert çenesinde kararlı bir duruşla yumuşatılmıştı. "Mutluluk için sahip olduğum umut sensin. Bu karanlık tünelin sonundaki ışık. Bunu göremiyor musun? Kendini tehlikeye attığında öfkeleniyorum"

Çünkü sonunda orada olmalısın, yoksa her Şey boşa gider. Seni kaybedemem Francesca." Parmakları ona sıkıca sarıldı, ateşli -hayır, çaresizce -Duyguları bakışlarında ön plana çıkıyordu. "İkinci kez hayatta kalamayacağım."

Francesca.

İçindeki buz iğnesi gibi kıpırtısız dondu. Şimdi dürüst olmanın zamanı mıydı? Ve eğer yleyse, bunu duyduğuna sevinecek miydi? Yoksa Francesca'yı tekrar öldürecek kadın mı olacaktı? Bunun için ondan nefret ederdi. Ve belki de bu... ona daha büyük bir acı verirdi. Yapılacak en nazik Şey neydi?

Doğru olan neydi?

Gözyaşlarının tuzuyla kuruyan ve kaşınan yanağını okşadı. "O gece arabamda, sen benim kim olduğumu bilmeden önce ne söylediğimi hatırlıyor musun?"

Hafızasını yokladı. "Seni mahvedeceğimi mi?"

"Yapacağını biliyordum. Chandler Alquist'i ve Declan Chandler'ı ve Thom Tew'i ve Lord Drake'i, Edward Thatch'i, hepsini mahvedecektin. Bir Şekilde yeni birini yaratacağını biliyordum. Gerçek birini. Senin yardımın olmadan onları gece gökyüzünde bulamayana kadar güneşi ve yıldızları karıŐtıracađını. Kendimden başka bir Şeyi nemsememi sağlayacaktın. İntikamımdan başka. Uğruna lnecek biri olacaktın. Bana uğruna yaŐayabileceđim bir Şey verecekti. Sanırım biliyordum, daha ilk pckte..." Sanki onu ilk kez görüyormuŐ gibi dudaklarına baktı.

Francesca ona baktı, hareket edemiyordu. Nefes alamıyordu. Burun delikleri alevlendi ve gözleri doldu ama bir Şey söylemeye cesaret edemedi.

Uzun bir süre sonra, gözlerindeki acıyı okumuŐ gibi göründü ve onu bıraktı. "Sen... aynı Şekilde hissetmiyorsun."

Sesindeki kafa karıŐıklıđı ve belirsizlik onu felç olmaktan kurtardı ve ona sarıldı.

"Tabii ki seni seviyorum, seni lanet olası ahmak." Vurgulamak için onu biraz sarstı. "Seni Mont Claire arazisinde yalpaladığın anda sevdim ve *hiç* durmadım. Seni bir ocuk olarak, kahramanım olarak ve bir hayalet olarak sevdim. Seni *ldrecek* kadar kızgın olduğumda bile sevdim. Chandler, benim için dünyada senden başka kimse yoktu. Neredeyse otuz yaŐıma kadar neden bakire kaldığımı sanıyorsun? Başka birine dokunmak bana ihanet gibi geldi, bu yüzden-"

Daha sözünü bitiremeden dudakları kızın üzerindeydi ve elleri her yerdeydi. Onu yatağa doğru itti ve orada bir yığın uzuv ve aşk içinde birbirlerine düştüler.

Francesca bunun dışındaki tüm gerçekleri unutmuştu. Chandler onu seviyordu, o da Chandler'ı. Gerisi daha sonra, aşkları o kadar yeni değilken nefes alıp yas tutacakları ve gerçekleri söyleyecekleri bir anları olduğunda çözülecekti. Çok savunmasız. Diğer gerçekler o kadar acı verici olmadığında, Kenway ve konseyin icabına bakıldığında.

Şimdilik, bir ejderha onun sırlarını ve kalbini koruyacaktı.

Çünkü sonunda onu çalmıştı ve geri alma şansına hazır değildi.

YIRMI BEŞİNCİ BÖLÜM

Chandler'ın daha önce hiç duymadığı bir ses onu derin ve rüyasız bir uykudan uyandırdı.

"Ne şeytan-"

Bu onun sinirlerini bozdu. Sürekli çalan küçük bir çan gibi şangırdıyordu.

Yataktan fırladı ve Francesca'nın ağlamaklı iniltisi onu panikten kurtardığında bir silaha uzanıyordu.

"Telefon." Ellerini kulaklarına bastırdı. "Kafası kopsun."

"Nasıl bir telefonunuz var?" diye sordu, körlemesine telefonun bulunduğu köşeye doğru ilerlerken. "Onların sadece iş dünyası ve devlet için kullanıldığını sanıyordum."

"İşte bu yüzden bir telefonum var," dedi, sanki bu herhangi bir cevapmış gibi.

Chandler ahizeyi kaldırdı ve karanlıkta bir mobilyanın kenarına tekme attığı bacağını ovuşturdu.

"Elimizde lanet olası bir şeytan var, Leydi Francesca," diye homurdandı kulağındaki teneke çemberin içinden tanıdık bir İskoç brogue'u. "Kenway'i bir hücrede tutuyoruz ve eğer bu konuda söyleyecek bir şeyim varsa, bir daha gün ışığını göremeyecek."

Chandler gözlerini kapadı, bir rahatlama ve daha karanlık, daha karmaşık duygular seli onu garip hisler çağlayanına boğdu. Sabah olduğunda cevaplaması gereken çok şey olduğunu biliyordu. Francesca'yla birlikte baskını terk ederek Kenway'in yerle bir olma riskini göze almıştı. Baskının önceliklerini riske atmıştı ve bu geçmişte vereceği bir karar değildi. Ama iş, babasını mı yoksa Francesca'yı mı ele geçirmeyi tercih edeceğine geldiyse...

Odanın öbür ucundan ona baktı, şehrin ışığının yatağının bozulmamış beyazının üzerinden süzülüşünü, onu pembe bir et ve kızıl saç karmaşasına dönüştürüşünü izledi. Hayatına renk getiren kadın.

Her nasılsa, kız onun intikamından daha önemli hale gelmişti.

"Kontes..." Sessizlik karşısında Ramsay'nin sesine alışılmadık bir tereddüt yerleşti. "Bazı inanılmaz iddialarda bulunuyor... Bunun kaba bir soru olduğunu biliyorum ama Chandler seninle mi?"

"Buradayım," diye gürledi.

"Tanrım, dostum." Ramsay, hatta Francesca değil de kendisi olduğu için neredeyse rahatlamış gibiydi. Şöminedeki saate baktı, saat sabahın üçünü buçuk geçiyordu. "Kenway ya manyak bir dahi ya da çıldırmış bir deli."

"İkisi de," diye homurdandı Chandler, bitkin bir elini yüzüne sürerken.

Bu haberin onu canlandıracağını düşünmüştü, ama bu onu sadece sönükleştirdi. Melankoliyle değil ama derin, ruh yorgunu bir rahatlamayla. Sanki bir savaş sona ermiş gibiydi ve bu fikir biraz kafa karıştırıcıydı.

"Diyor ki..yani, senin İkinci Luther Kenway, onun oğlu ve varisi olduğun konusunda ısrar ediyor. Doğru mu söylüyor?"

Francesca ağlamaklı bir ses daha çıkardı ve el yordamıyla lambayı bulmak için dönmeden önce bir kedi gibi gerindi. Chandler ışığı istemiyordu. Bunların hiçbirini istemiyordu. Tek istediği, Francesca'nın çarşaflarının beyaz bulutlarına gömülmesine, onu kendine çekmesine ve öğlene kadar uyumasına izin verilmesiydi.

"Evet," diye iç geçirdi.

Francesca nihayet lambayı yakıp gözlerini kırpıştırarak ona bakarken bir dizi Galce küfür duydu ve ahizeyi kulağından çekti. Francesca da en az onun kadar bitkin görünüyordu. Sapsarı ve güzel. Karmakarışık saçları yüzünün ve omuzlarının etrafında kızıl bir hale oluşturuyor, ona melek olmadığını hatırlatıyordu ve o da böyle olmasını tercih ediyordu.

"Ramsay mi?" diye sordu.

Adam başını salladı.

"Kenway'i yakaladı mı?" Bir baş sallama daha.

Ramsay hınzırca bir nefes verdi. "Böyle bir baban varken, soylu olduğunu iddia etmemene şaşmamalı."

Adamın sözleri ortasına bir sızı sapladı. Kınama bekliyordu, anlayış değil. "O adamın asil bir yanı yok," dedi karanlık bir sesle. "Dünya onsuz daha iyi durumda."

"Bundan hiç şüphem yok. Ama önce..."

"Bu gece kimse yaralandı mı? Dashiell ve Howard, onlar iyi mi?"

"İnanır mısınız, bir subay Kenway tarafından bıçaklandı." Ramsay bundan pek rahatsız olmamış gibiydi.

"Lanet olsun-"

"Och, sadece elinden vurulmuş. Yaşayacak, hem de takdirname alarak." "O piçi kendim yakalamalıydım. Sadece bu..." Chandler
Ne kadar az suçluluk duyduğuna dair karmaşık bir pişmanlık hissederek

önce onun için gelmesine neden oldu.

"Kendine bu kadar yüklenme. Kadını böyle tehlikedeyken hiçbir erkek dik tutamazdı. En azından ben."

Chandler başını salladı ve rüya görüp görmediğini merak etti. Kraliçenin en yüksek kürsülerinden birinin yüksek yargıcı olan Lord Başyargıç, Francesca Cavendish'in yatak odasındaki yeni model telefonundan onu mu arıyordu? Sırf aşık olduğu için onu Gizli Servis'teki görevlerini neredeyse haince ihmal etmekle suçluyordu. Lanet İskoçyalı onun duygularını nereden biliyordu ki?

Chandler, Lord Ramsay'nin Cecelia için nasıl bir vahşilikle savaştığını hatırladı. Kraliçe'nin kürsüsündeki görevini bırakmış ve onu saklanmaya itmişti. Sonra da onun ve o yedi genç kızın hayatını kurtarmak için Chandler'ın yardımını istemişti.

Chandler'ın kendi motivasyonlarını anlayan biri varsa, o da Ramsay'di.

"Onu saklayıp geri gelebilirdim." Sadece çok kızgındı. Onu gözünün önünden ayıramayacak kadar korkmuştu. Onu sahiplenmeye yönelik bir tür ilkel ihtiyaç, tüm mantık duygusunun önüne geçmişti.

Ona yaptığı şey tehlikeliydi. Onu ne yapabilecek hale getirmişti.

"Bah." Chandler, Ramsay'nin onun sözlerini elinin tersiyle ittiğini hayal etti. "Hiçbirimiz suçsuz değiliz. Francesca evde kalıp işimizi yapmamıza izin verebilirdi. Kenway'in peşinden gideceğini çok iyi bildiğim için ona ayının yerini söylemeyebilirdim. Senin peşinden. Kendimi savunmam gerekirse, kışkırtıldığında tam bir ejderha oluyor ve senin intikamını alma ihtiyacı beni harekete geçirdi. Ne yazık ki, sevgi biz yanılabilir insanlara böyle yapar."

"Eyvah." Chandler uzun, sıkıntılı bir nefes vermeden önce Ramsay'le kısa bir gülüşmeyi paylaştı. "Ona ne olacak?"

"Asılacak," dedi Ramsay nazikçe. "Özür dilerim."

"Üzülme, o bunu hak ediyor." Chandler kendini arkasındaki sandalyeye bıraktı, birdenbire iki katı yaşında hissetti. "Sabahleyin bilgi almak için Gizli Servis'e gideceğim ve-"

"Chandler..." Ramsay araya girdi. "Sana ne diyeceğimi bile bilmiyorum. Bu senin adın değil."

"Şimdilik öyle olabilir."

"Babanı vatana ihanetle suçlamak için elimizde yeterince delil var ama Mont Claire Katliamı'nı da unutmamak gerek. Çocukların kaçırılması ve diğerlerinin yanı sıra Lord Şansölye'nin öldürülmesi.

"Anlıyorum."

"Evet. Görüyorsun..." Ramsay'in sesine sessiz bir belirsizlik sızdı, sanki bundan sonra söyleyeceklerinden hoşlanmıyormuş gibiydi. "Diğerlerini tutukladık ama elimizde onları tutacak pek az şey var ve korkarım konseyin erişimi korktuğumuzdan daha uzun. Onu dağıtmak için Kenway'in bizzat kendisinin onu ihbar etmesi gerekiyor. At pisliğini yandaşlarına itiraf etmeli ve kendisinin bir hain ve Kraliyete karşı bir komplocu olduğunu açıkça belirtmelidir."

"İyi şanslar," diye mırıldandı Chandler.

"Bunu yapmayı kabul etti, ama sadece.. önce sizinle konuşabilirse."

Chandler'ın içi tuğlaya dönüştü. Kendi kişisel şeytanıyla yüzleşmesi gerektiğini biliyordu ama tüm varlığı buna karşı çıkıyordu. "Sabah orada olacağım."

"Seninle şimdi konuşmak istiyor."

"Odada mı?" Chandler ayağa fırladı ve Francesca daha yükseğe oturdu, aniden telaşlanmış görünüyordu.

"Yan oda."

Yutkunarak reddetti ve sevdiği kadınla göz göze geldi. Orada bulduğu endişe ve şefkat onu biraz sakinleştirdi. Kadının görüntüsünü içine çekti, onun varlığı olan mucizeye umutsuzca sarıldı. Sadece onun varlığı bile ona güç veriyordu. Ona hayat, umut ve huzur verdi. Onun Francesca'sı.

"Çok iyi," diye kabul etti.

"Oğlum." Thames Nehri'nin dibindeki çamur kadar yağlı bir sesle söylenen bu tek kelime kanının donmasına neden oldu.

"Bana böyle hitap etmeyi hak etmiyorsun," diye hırladı.

"Hayır, bence en iyisi akrabalık sözcüklerini kullanmamamız. Birbirimiz için her zaman hayal kırıklığı olduk." Piç kurusu sanki zincirlenmemiş gibi konuşuyordu. Sanki bir yenilginin acısını çekmek yerine bir zaferi kutlayan bir adammış gibi.

Chandler onun başında dursaydı, ona vururdu. Zehirli dilini keserdi.

"Ne istiyorsun?"

"Yakında bir kont olacaksın," diye cevap verdi. "Ve Kenway soyunun sıradan kanla lekelenmediğinden emin olmak istiyorum."

Kontun söylemesini beklediği son şey buydu. "Ne demek istiyorsunuz?"

"Şu anda Mont Claire Kontesi'ne mi bakıyorsunuz?"

Bakıyordu. Onun gözlerinin yemyeşil derinliklerine bakıyordu ve orada bir şeyin parıltısını gördü, onu en az İncil kadar dehşete düşüren bir şeyin. Sevişmelerinin sıcaklığını damarlarından atan soğuk bir korku hissetti.

"Söylemene gerek yok, orada olduğunu biliyorum." Kenway'ın sesi birdenbire ilk öpücüğünü almak üzere olan bir genç gibi çok genç ve acımasızca istekli çıkmıştı. "Ne kadar güzel bir kadın," diye mırıldandı. "Çok esnek ve yetenekli. Bizim gibi acımasız. Zeki, öyle değil mi? Ve güzel. Sonsuza dek sürecekmiş gibi görünen o uzun, ince bacaklar-"

"Şimdi kapatıyorum, seni lanet-"

"Bu bacaklar o kadar da pürüzsüz değil, oğlum. Eğer aralarından daha aşağıya inersen, sol baldırda, dizin hemen altında bir yara izi bulacaksın... yirmi yıl önce ikiniz de onlardan ormana kaçarken adamlarımın oraya koyduğu bir yara izi."

Chandler sanki onu yakmış gibi ahizeyi yere bıraktı. Korkunun soğukluğu buza dönüşmüştü. Damarlarında ve ruhunu birbirine bağlayan liflerde sertleşti.

"Ramsay ne dedi?" diye sordu endişeyle. "O sen miydin-" Chandler öne atıldı ve hâlâ çıplak olan kızın üzerindeki örtüyü yırttı.

İrkilerek içgüdüsel olarak bacağını yukarı doğru bükte ve çıplaklığını örtmek için vücudunun üzerinden geçirdi...

Sığ, soluk bir yara izini en etkili şekilde gösteriyor.

"Chandler! Ne halt ediyorsun sen?"

Kasvetli, buz gibi bir öfke geceyi masmavi bir renkle boyadı. Kırmızı değil, cinayet gibi değil. Ondan daha sıcaktı, en yüksek sıcaklıkta yanan alevler gibi maviydi. Lanetlenmişlerin ruhlarının bile ulaşamadığı cehennemin en derin kısımları gibi.

Oda şeytanın kendisi için saklandı.

Baldırını yakaladı, daha da yaklaşarak başparmağıyla örülmüş eti yokladı. Uzun zaman önce, ikisi de can havliyle kaçarken kurşun sıyrıp geçtiğinde, birisi onu dikmişti.

Sanki eti onu yakmış gibi bıraktı ve neredeyse rahatsız edici uzantıyı kendisinden uzağa fırlattı. "*Pippa*." Onun adı bir suçlamaydı. Bir lanetti. Hayır, bir küfür. Buna nasıl *cüret* edebilirdi?

Kız yatakta dizlerinin üzerine çöktü ve adam kızın güzel vücuduna takdirden çok değerlendirmeye baktı. Pippa lanet Hargrave mi? Kısa boylu, tombul, yuvarlak yanaklı ve onu tahrik etme yeteneğine sahip küçük sarışın.

kızgın. Bir trajediyi kişisel bir zafere dönüştürmüş ve bütün bir soyun mirasını çalmıştı. Peki ne için?

"Açıklayabilirim," diye fısıldayarak ona doğru uzandı.

Ondan uzaklaştı ve pantolonunu aramak için odaya döndü. "Yaptığın şey için dünyada yeterince iyi bir mazeret yok."

"Biliyorum!" Kabul ederek onu şaşırttı. "Başından beri sana söylemek istiyordum ama ilk başta sen olduğunu bilmiyordum ve sonra... beni Gizli Servis'e ihbar edip etmeyeceğinden emin olamadım."

Yatağın ayakucundaki yerden pantolonunu kaptı ve bacaklarını içine soktu. "Onun unvanını kaybetmekten mi korkuyordun? Servetini mi?" diye sordu bağcıklarla uğraşırken. "Bu çok şeytani."

Çarşafı, sanki kendisini onun sözlerinden koruyabilecekmiş gibi göğüslerine doğru çekti. "Bunu nasıl düşünebilirsin? Onun intikamını kaybetmekten korkuyordum. İntikamımızı. Hayatımı kaybedeceğimden korkuyordum! Bunu en çok senin için yaptım-"

Döndü ve parmağını ona doğru uzatarak havayı bıçakladı. "Sakin bunu söylemeye *cüret* etme."

"Neden? Gerçek bu." Adam gömleğini, ayakkabılarını, kravatını toplayarak yatak odasında dolaşırken dönmek zorunda kaldı. "Sen ölmüştün Chandler. Herkes ölmüştü ve baban her şeyi miras almak için sırada bekliyordu. Buna izin veremezdim. Ondan saklayarak kimseye zarar vereceğimi düşünmedim, bu yüzden vücudumu eğitim ve disiplinle yeniden şekillendirdim, saçımı boyadım ve..."

"Ve sen Francesca'nın canını mı aldın?" Kollarını gömleğinin içine soktu.

Bunun üzerine yüz hatları korkusunun bir kısmını kaybetti ve yerini inatçılığa bıraktı. "Hayır, ben yapmadım. Tuttle onun canını aldı, o lanet Amerikalı, gözümün önünde. Ben hala onun elini tutarken boğazını kesti. Bununla yaşamak zorundayım. Gözlerimi kapattığımda bunu görmek zorundayım. Sen görmüyorsun." Yataktan sürünerek kalktı ve çarşafı etrafına sardı. "Evet, Francesca'nın kimliğini üstlendim ama sadece konseyin peşinden gitmek için."

"Ve bak bunu nasıl bir felakete dönüştürdün," dedi dudaklarını alaycı bir şekilde kıvrarak, bileklerindeki kelepçeyi düzeltirken.

Bu kez geri çekildi. "Bu da ne demek oluyor?"

"Sana bundan uzak durmanı söylemiştim. Sana kaç kere lanet olası bir casus olmadığını söyledim?" diye sordu. "Senin gibi insanlar

masumlar zarar görür. Tıpkı bu gece olduğu gibi. Lanet olası bir memur bıçaklandı ve konseyin yakalanandan daha fazlası kaçtı."

Elleri ağzına gitti. "O... yaşadı mı?" "Senin sayende hayır."

"Bunu ayaklarımın altına sermen hiç adil değil!" diye tısladı, yerden kalkmamak için kollarının arasına almaya başladığı uzun çarşaf ilerlemesini engelledi. "Beni dışarıda bırakmasaydın sana yardımcı olabilirdim. Davetimi kabul etmemeliydin. Baskından beni haberdar etmeliydin. Bana güvenmeliydin!"

"Sana güvendim mi?" diye alay etti. "Tanrım, sana bakamıyorum bile!" Ayakkabılarını aldı ve kapıya doğru yürüdü.

Onu kovaladı, çarşafı bir düğün treni gibi sürükleyerek, vücudunu kapıya dayayarak çıkışını engelleyene kadar. "Chandler. Chandler, beni dinle." Kadının duruşu bir boyun eğiş ve yalvarıştı ve Chandler onun gözlerindeki acı ve çaresizlik karşısında kalbinin üzerindeki buzun biraz olsun kırılmadığını itiraf etmezse kendine yalan söylemiş olurdu. "Seni seviyorum. Ben seni seviyorum, sen de beni seviyorsun. Sevdiğini biliyorum."

Başını salladı, o sevgiyi aradı ve uyuşukluk ve aşağılanmanın esneyen bir kuyusundan başka bir şey bulamadı. Babası bunu dinliyordu. Lanet hattın bağlantısını kesmemişti. Bu gerçek bardağı taşıran son damlaydı.

"İkimiz de diğerimiz hakkında hiçbir şey bilmiyoruz, bu artık apaçık ortada."

Yutkundu ve devam etti. "Bu doğru değil. Ben hiçbir zaman Francesca gibi olmadım, ne o zaman ne de şimdi. Birlikte olduğumuz tüm bu süre boyunca *benimleydin*. Benimle zaman geçirdin. Birlikte güldük ve çalıştık. Kavgı ettik ve seviştik-"

", hepsi bu."

Adam tokat atmış gibi başını yana eğdi ama derin bir nefes aldı ve adamın o çok takdir ettiği iradesini topladı.

"Bu gecenin ikimizin de istediği gibi geçmediğini biliyorum. Ama... Chandler, her şeye rağmen intikamımızı aldık. Düştüğünü bilmeden önce yarı aşık olduğunu söylemiştin. Ve sen *bana* aşık oldun. Ben şu an olduğum kişiyim. Francesca sadece isim. Aşık olduğun bu bedende yaşayan kadın ve bu bir yalan değil. Lütfen. Gel ve benimle otur. Bana bir şans ver-"

Chandler başını salladı ve elini kaldırarak onu etkili bir şekilde susturdu. "Aşık olduğum şey onun *anısıydı*. Bunu şimdi anlıyorum."

"Ne?" Başını sallayarak onun sözlerini yalanladı.

"Artık o gerçekten gittiğine göre, hiçbir şey hissetmiyorum. Sanırım bunun için sana teşekkür etmeliyim." Şimdi aldatıcı olan oydu. Her şey orada bir yerdeydi, ruhunun karanlığının derinliklerindeki bir mahzende kilitliydi. Acı, kayıp ve karanlık, karanlık umutsuzluktan oluşan uçsuz bucaksız bir uçurum. Eninde sonunda hissedecekti. Her şey o kadar kasvetli, o kadar uzak görünmediğinde. Onun ihanetini o kasadan çıkaracak ve inceleyecekti. Onu atmadan önce.

"Hiç mi?" diye yankılandı acı dolu bir fısıltıyla. "Paylaştığımız onca şeyden sonra, bunun büyüklüğü... nasıl bu kadar kolay bir şekilde hiçbir şeye indirgenebilir?"

Yapılacak bir şey yokmuş gibi omuz silkti. "Artık o kadar kızgın bile değilim, bu da bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor."

Kaşlarını indirdi, zümrüt bakışlarında öfke alevlendi, hatırlamadığı ya da tanımadığı bir yeşildi, ortak çocukluklarından bile değil. "En kızmaya ne hakkın var bilmiyorum," dedi sertçe. "Baban, adın ve kökenlerin hakkında yalan . Ve bunu neden yaptığını anlıyorum. İkimizin de gerçekte kim olduğumuzu saklamak için sebeplerimiz vardı... ama ben senin yalanını affettim. Neden ben farklı bir standarda tabi tutuluyorum?"

Kapıyı yumruklamamak için elinden gelen her şeyi yaptı. Çoğunlukla bunun gerçekliği yeni ve savunmacı bir öfkeyi alevlendirdiği için. Dürtüsüne boyun eğmek yerine geri çekildi. "İstediğim senin bağışlaman değildi, Pippa. *Onun bağışlamasıydı.*" Pencereden dışarıyı işaret etti, sanki Francesca'nın hayaleti perdelerin kıvrımlarında oyalanıyordu. "Ve sen bunu benden çaldın. *Onu* benden çaldın. Tekrar!"

Arkasında bir enerji ve duygu yumağı vardı ve ondan kaçması gerektiğini biliyordu. Bu evden, bu yatak odasından ve aralarındaki asla gasp edilemeyecek engelden kaçmak.

"Duygularını anlıyorum Chandler, buna hakkın var. Ama ikiyüzlülüğünü anlamıyorum. Sen, adı ya da kimliği olmayan bir adam, sevdiğim birinin kimliğine sahip çıktığım için bana nasıl yalancı diyebilirsin? Hem onun hem de Ferdinand'ın intikamını almaya yardım ettiğim için!"

Kaçma şansını görünce kapıya döndü ve çekerek açtı. "Seni bir canavar olduğum konusunda uyarmıştım. Dinlemeliydin ve ben de bu kadar kör olmamalıydım."

Adam hızla odadan çıktı ama kadın bir saniye bile geçmeden kapıyı açtı.

"Sen asla bir canavar olmadın," diye seslendi arkasından, sesi onunkini kovalıyordu

Mermer merdivenlerden geri çekil. "Beni duyuyor musun? Sen bir canavar değildin,

bu geceye kadar değil."

YIRMI ALTINCI BÖLÜM

"Bitti. Yine de taziyelerimi mi yoksa tebriklerimi mi sunacağımı bilemiyorum."

Ramsay'nin nazikçe söylediği sözler Chandler'ın içinde hiçbir kıpırtı yaratmadı.

Öyle olmalıydı. Ne de olsa yeni atanan Lord Chancellor, Kenway'in ölüm cezasının infaz edildiği haberini iletiyordu.

Chandler artık Devlin'in dokuzuncu kontuydu. Gözden düşmüş bir lord. Küllerin kralı.

Boşluğun reisi.

Kendi melankolisinden iğrenen Chandler, son iki aydır tanıdığı ve saygı duyduğu bu adamla yüzleşmeye bir türlü cesaret edemiyordu. Bu yüzden kelimeleri işaretlediğini belirtmek için başını sertçe salladı. Çalışma odasının penceresinden, babasının West End'deki mülklerinden birinden, Harigate Meydanı'na bakmaya devam etti.

Çocukken hiç yaşamadığı bir yer.

Ramsay, "Seni ... etkinlikte görmediğime şaşırdım," diye itiraf etti. "Duruşmanın her oturumuna katıldın, ona baktın ya da daha doğrusu *onun içinden* baktın. Onu cehenneme kadar görmek isteyeceğini düşünmüştüm."

"Ölürken onu izlememi isterdi," diye açıkladı Chandler soğukkanlılıkla. "Ona bu zevki tattırmayı hayal bile edemezdim."

"Bunu biliyorum." Ramsay tereddütlü bir sessizlikten sonra, "Peki... şimdi ne olacak?" diye sordu. Chandler omzunun üzerinden alaycı bir bakış fırlattı. "Ne demek istiyorsun?"

"Şimdi ne olacak?"

"Bundan sonra ne yapacaksın?" Ramsay sorusunun boş bir meraktan öte anlamlar taşıdığı izlenimini verdi.

Chandler, Kızıl Konsey'i sonsuza dek ortadan kaldırmak için birlikte çalıştıkları son haftalarda titizlikle kaçındıkları bir konuyu geçiştirdiklerini biliyordu.

Francesca.

Gözleri hemen bahçesindeki kara meşe ağacına kilitlendi yaprakları sonbaharın canlı kızılıyla parlıyordu. O ağacın yanından geçemezdi.

ve onu düşünmemek.

Bir kez daha tatmak için yanmaz ...

Göğsünde her zaman karanlık bir kuyu vardı. Kendisini eksik kıldığını bildiği dipsiz bir boşluk. Aynı boşluğa sahip diğer adamlar bunu ahlaksızlık ya da güçle doldurmaya çalışıyordu. İçki ya da tehlikeyle. Chandler bunların hepsini bir keresinde denemiş ve hepsinin boş olduğunu erkenden öğrenmişti.

Ne kadar minyon olsa da... Francesca bu boşluğu bir süreliğine doldurmuştu. Hayatını ve kalbini doldurup taşırmıştı aslında. Mutluluk tehdidiyle. Umutla.

Ta ki Pippa onu koparıp yokluğunda dipsiz bir uçurum bırakana kadar. Dipsiz, girdaplı, sanki esneyerek açılıp onu yutacakmış gibi görünen bir kutup uçurumu.

Acele etmesini diledi.

Penceredeki hayalet yansımasına baktı. Cildindeki güneş izleri kaybolmuştu; gözleri uykusuzluktan morarmıştı. Kasları sürekli ağrıyordu. Belki bir taş kaybetmişti. Bir gölge ona bakıyordu. Kas, kemik ve kandan başka bir şeyi olmayan, kalbi artık atmayan bir kabuk. Giderek tanınmaz hale gelen hayatının dakikalarını sayıyordu sadece.

Peki ne için? Günlerinin geri kalanını kaybederek işkence çekerek geçirsin diye mi? *Onun* kaybıyla.

"Ona gidecek misin?" Ramsay soruyu mırıldandı. "Francesca."

Onun adını duyunca içindeki bir şey canlandı. Uykuda ve aç bir canavar. Kaburgalarının kafesinde sinsice dolaşıyor, sahiplenici bir açlıkla kükrüyordu. Eziyetli bir tutsaklık içinde hırılıyordu.

Kaplan gibi bir şey.

Ona gidecek miydi? Kalbi yerinden fırladı ve midesi bulandı.

"mi?" diye sordu Ramsay'e. Ya da belki penceredeki hayalete.

"Pardon?"

Sonunda Chandler, sandalyelerinden birinin yüksek arkalığına yaslanmış, onun dayanıklılığını test eden Viking boyundaki İskoç'la yüzleşmek için döndü. "İlk içgüdüm ona güvenmemektir. Ona inanmamak. Ve o beni bile ikna etti, muhtemelen yaşayan en saf adamı. Bu kadar büyük bir yalandan sonra ona gider miydiniz?"

Ramsay omuz silkti. ". ." Bu onu durdurdu. "Ne?"

Adam, "Cecelia, Kızıl Leydi kimliğini tanıştığımız süre boyunca benden sakladı," diye hatırladı. "Ve evet, onun hilekârlığını ilk keşfettiğimde kızmıştım ama sonunda sırlarındaki hataların sadece onun değil, benim de hatalarım fark ettim. Gerçeği söylemeyi güvenli bir şey haline getirmedim ve bunu yaparak onun sahtekârlığını sürdürdüm."

"Bu farklı," diye ısrar etti Chandler, insanın gerçeğin huzurunda sık sık yaptığı gibi kaşıntılı ve huzursuz hissederek.

"Nasıl yani?"

"Çünkü... gerçek ortaya çıktığına göre Cecelia'nın niyetinden emin olabilirsiniz. Oysa benim bu kadın hakkında hiçbir ölçütüm yok. Niyetinin bencilce mi yoksa sadece hayatta kalmak için mi olduğunu bilmiyorum."

Ramsay çenesini kaşdı, sanki ağzına bir yığın kelime yuvarlanmış da onları ne yutabilmiş ne de tükürebilmiş gibiydi. "Sorduğum için bağışlayın ama tam olarak hangi davranışları onu sorgulamanıza neden oldu?"

"Şaka yapıyor olmalısınız. Onu çocukken tanırdım, evet, ama şu yaptıklarına bir bakın." Kollarını iki yana açarak tüm şüphelerini içine aldı. "Francesca'nın kimliğini adalet için üstlendiğini iddia ediyor. Ama Francesca bir kontes olarak değil de bir köylü olarak doğsaydı bunu yapar mıydı? Elbette ailesinin ölümünü araştırdı ama aynı zamanda kendisine ait olmayan bir servetin ve toplumda bir yerin de tadını çıkardı. Francesca hakkında ne hissettiğimi biliyordu. Biliyordu çünkü ona ruhumu açmıştım. Onun başka biri olduğunu düşünseydim asla yapmazdım." Elleri titreyerek saçlarını karıştırdı ve mantığının neden birdenbire zayıfladığını merak etti. Öfkesi neden yanlış yöne işaret ediyor gibiydi?

"Dahası, beni Francesca olarak sevdiğini iddia etti. Ve merak etmeden duramıyorum, babam onu ifşa etmemiş olsaydı bana gerçek kimliğini açıklar mıydı? Yoksa hayatımızın geri kalanında kör bir aptal gibi mi dolaşırdım?"

Ramsay cevap vermeden önce bu soruyu bir süre düşündü. "Söyle bana, mutlu bir aptal olur muydun?"

"Saçmalama." Soruyu tersledi.

"Ben ölümcül derecede ciddiğim. Kadının sırrını hiç bilmeseydiniz, onu kendinize ait olarak kabul eder miydiniz? Hayatının geri kalanında onu mutlu bir şekilde sever miydiniz?"

İçinde öyle şiddetli bir özlem uyandı ki, dizlerinin bağı çözülmesin diye masaya yaslanmak zorunda kaldı. "Asla bakmazdım bile

başka bir kadın."

Ramsay gözle görülür bir şekilde dudaklarını büken sırıtmayı engellemeye çalıştı ama başaramadı. "O zaman... şu anda onun sana yapabileceğinden daha büyük bir aptallık yaptığını hiç düşündün mü? *Onu* seviyorsun, yirmi yıl önce ölmüş zavallı bir kızın anısını değil."

İçini bir öfke dalgası kapladı ve Chandler İskoç'a vurmamak için arkasını dönmek zorunda kaldı. "Bilmediğin bir şey hakkında konuşuyorsun."

Ramsay yeni keşfettiği bir ciddiyetle, "Belki," diye cevap verdi. "Ama size bildiklerimi söyleyeyim. Francesca'dan daha dürüst ve onurlu birini asla bulamazsın. Karımın kız kardeşi gibidir ve akla gelebilecek her hikâyeyi duydum, aklımın almadığı birkaç tanesini de. İnatçı, tartışmacı, kaba, otoriter ve çoğu gün başımın belasıdır, ama eğer kendisinden bunu isterlerse kendi kalbini söküp değer verdiği kişilere vermeyeceğine lanet olsun. Alexandra'nın düşmanlarının cesetlerini gömdü ve hem Cecelia'yı hem de kızımı hayatıyla korudu. Sırf senin hatıran için *savaş*a gitti Chandler ve onun kadar cesur, özverili ve kararlı bir adam daha görmedim. Bu yüzden onun lüksünün tadını çıkarmak için öldürülmüş bir kontesin kimliğine bürünmeye niyetlenmiş olabileceğini ima etmen gülmeme, belki de aptallığına ağlamama neden oluyor."

Chandler döndü, yumrukları sıkılmıştı ve öfkesi derisinin altında kıvılcımlar saçıyordu.

Ama Ramsay'ın sert yüz hatlarında eşit derecede coşku ve anlayış gördüğünde, öfkesini gerçekten kimin hak ettiğini anladı.

Kendisi.

Ramsay sanki bütün bu olanlar utanç verici bir şeymiş gibi başını salladı. "Bu dünyada tahammül edebildiğim çok az insan var, hatta önemsemişimi iddia edebileceğim çok az insan var," diye sözlerini tamamladı. "Ama bu kadın benim için neredeyse imkânsız olan bir şeye sahip. Benim saygım."

Chandler'ın bedenindeki tüyler diken diken oldu, böyle bir gerçeğin varlığında titreşti. Kendi gerçeği yüzeye çıkarken, kalbinin etrafındaki son duvarlar da saldırıya karşı tahkimatlarını kaldırdı. "O beni yok edebilir, Ramsay," diye nefes aldı.

"Senden geriye kalanları kurtarabilir, bunu sen de biliyorsun." Bununla birlikte şapkasını kafasına geçirdi ve kapıya doğru uzandı, son bir şey söylemek için durakladı. "Aşk ikinizi de aptal yerine koydu."

"Nasıl yani?" Chandler aniden tetikte, sordu. Endişelendi.

Canlı.

"Ona bu dünyadaki tüm günlerimde asla tahmin edemeyeceğim bir şey yaptırıyor." İcini çekti, dramatik bir etki yaratmak için durakladı, piç kurusu.
"Ne?" Chandler talep etti. "Ne yapacaktı?" "Kaçıyor."

YIRMI YEDİNCİ BÖLÜM

Gitme vakti gelmişti. Francesca'ya göre zaman geçmişti ama yeterince beklemişti. Sonuçlar için. Bir mucize için.

Bir kelime için.

Bir zamanlar Mont Claire Malikânesi'nin girişi olan taş basamakları tırmanırken yapraklar botlarının altında kemik sesi çıkaracak kadar gürültülü bir şekilde çıtırdadı. Kemerli geçidin diğer ucunda görkemli bir ev yoktu, sadece uzun zaman önce dumanla kararmış, ufalanan bir iskelet duruyordu.

Sonbahar her zaman biraz melankolikti, ama hiçbiri bu kadar değildi. En azından uzun yıllardır. Kasım gününün dondurucu soğukunda, bir zamanlar tertemiz olan mermerin üzerinde yürürken nefesleri bir sis oluşturdu. Artık ayaklarının altında kumlar dolaşüyor, geçmişteki zanaatkârların kakmaları, bir çatı olmadığı için açıkta kalan yaklaşık yirmi yıllık kirle kaplanıyordu.

Kızıl Konsey güzel evleri ateşe vermeyi çok severdi. Önce Mont Claire, sonra da Cecelia'nın kasabadaki malikanesi.

Artık var olmadıklarına göre bunu yapamazlardı.

Buraya daha önce hiç gelmemişti. O kader gününden beri gelmemişti ve şimdi de gelmek istemiyordu.

Ama vedalaşmak uygun görünüyordu ve annesi ve babası için taşlar koyduğu mezarlık ve hatta Cavendish mahzenleri bile boş geliyordu.

Hayır, hepsinin külleri buradaydı: Ferdinand, Francesca, anne ve babası, sevdiği ve sevmediği birkaç personel. Tozları da buradaydı, anıları da.

Francesca bir zamanlar mutfak olan yerde gezinirken o anıların çoğunu yeniden yaşadı ve kendine sadece güzel anıları ziyaret edeceğine dair söz verdi.

Soba elbette yerinde duruyordu ve gökyüzünden başka bir şey taşımayan beyaz taş sütunların önünden geçerek koridorlarda ilerlemeden önce parmağını sobanın kirinde gezdirdi.

Arazinin büyük bir kısmı sarmaşıklar ve diğer bitki örtüsüyle kaplanmıştı, sadece geçmiş bir çağın kalıntısına giriyormuş gibi hissediyordu.

kendi geçmişinden biri.

Geride bırakması gereken bir geçmiş. Kalıcı olarak, eğer kalan hayatında başka bir şey yapacaksa.

Chandler birkaç ay önce hayatından fırtına gibi çıktıktan sonra Francesca neredeyse tek başına bir gün bile geçirmemişti. Alexandra ve Cecelia sürekli onun yanındaydılar, evindeydiler, onu davetlere çağırıyorlar, dikkatini dağıtmak ve oyalamak için ellerinden geleni yapıyorlardı. Arkadaşlarının sevgisi, ilgisi ve alakası hiç tahmin etmediği kadar büyük ve her şeyi kapsıyordu.

Onları çok severdi.

Ve onu havlayarak delirtiyorlardı. ıldırıyordu. Çünkü ona ne kadar zgn olduğunu hatırlatıyorlardı. Ne kadar acınası ve yalnız olduğunu. Onların mutluluğunu görmek, artık dolduracak bir intikamı olmadığı için hayatının ne kadar boş olacağını aydınlatıyordu.

Artık bunu paylaşabileceği biri .

Hayır, en iyisi bir süreliğine yoluna devam etmektir. Belki doğuya, Karpatlar'a geri dönecekti. şehrin gürültüsünden, pis kokusundan ışıltısından uzaklaşıp kendini hem ilkel hem de özel bir yerde kaybedecekti.

Ve belki kendini de bulacaktı. Artık her kimse.

Araları aıldıktan sonra günlerce Chandler'ı bekledi. O gelmeyince, resmi görevlileri bekledi. Her şeyinin elinden alınmasını. Ya da tutuklanmayı.

Muhtemelen bunu hak etmişti. İyi niyetle işlenen bir günah yine de gnahtı ve bir yalan yine de yalandı.

Chandler iyi bir adam olduğunu kanıtladı, diye düşündü. Ya da belki de artık ona karşı o kadar kayıtsızdı. Emin olamıyordu. Ne de olsa onun talep ettiği her şeyi alabilirdi. Teknik olarak onundu. Babasının entrikaları yüzünden, onun varisiydi. Mont Claire'in varisi. İki kat daha fazla kont *olabilirdi*.

Ya sadece ... ona verdiyse? Unvanından ve Mont Claire toprakları üzerindeki hak iddiasından vazgeebilirdi. Küllerin metresi olmak istemiyordu. Artık bunun için bir sebep yoktu.

Chandler'ı bir an görebilmek umuduyla Luther Kenway'in halka açık, çok hızlandırılmış duruşmasını yakından izlemişti. Ve bunu mahkeme salonunda birkaç kez yapmıştı ama göre Chandler hâlâ ona bakmaya cesaret edemiyordu.

Yine de onu izlemişti. Tıpkı bir mahkmun gökyüzünde bir anlık bir ışık ya da en ufak bir nezaket belirtisi araması gibi onu seyretti.

Kenway asıldıktan sonra Chandler gerçekten de Devlin Kontu unvanını almıştı. Ancak Cecelia, Chandler'ın Londra'daki evinde ikamet etmediğini açıklamıştı ve Francesca bunun nedenini hemen anlamıştı.

Hayaletlerle yaşamak istemiyordu.

Kendini Mont Claire kütüphanesinde, camı olmayan bir pencereden dışarı bakarken, tepeden aşağıya, artık olmayan çit labirentine doğru bakarken buldu. Çocukluk sığınağına.

Sığınak.

Bu kelime onu bacaya çekti, taş ocak hala nispeten tek parçaydı. İçerideki tuğlalardan bir kız ve bir oğlan çocuğunun korkmuş seslerinin yankılandığını duydu. Hatıralar, elbette.

Şimdi, bir zamanlar babası kadar uzun olduğunu düşündüğü şöminenin altına eğilmek zorundaydı. Bacanın içinde dururken kollarını zorlukla kaldırılabiliyordu. O zamanlar ikisi de ne kadar küçüktü. Ne kadar korkak ve cesur.

Şimdi kendini ne kadar önemsiz hissediyordu.

Chandler'ın çarpan kalbini ilk kez burada duymuş, bu ses onu rahatlatmış ve teselli etmişti. Yeni yetim kalmış, travma geçirmiş ve dehşete düşmüştü.

Ve yine de... yıllar boyunca hissettiği tüm acılara rağmen, onunkine dokunmaya yaklaşmadı.

Ondan her şey ilk kez alındığında, bu su ile olmuştu.

İkincisi yangındı.

Onu uzak durduğu, ona karşı antipati beslediği için suçlamıyordu... çünkü üçüncü kez umutları elinden alındığında, nefes almaktan başka bir şey yapamamıştı.

Ona umut, sevgi ve güvenin şefkatli başlangıçlarını vermişti, sadece onları ezmek için.

"Özür dilerim," diye fısıldadı kimseye. Herkesten. Bir zamanlar burada olan çocuklara.

Bir atın kişnemesi, tırıs giden toynakların altındaki donmuş otların dörtlü gelen çıtırtısından önce geliyordu. Bu Ivan olmalı. Gitmeliydi. Vedalaşmasının uzun sürmesine gerek yoktu. Oyalanmayacağını ve trene geç kalmaması gerektiğini söylemişti.

Ama tam gidecekken bir şey onu burada tuttu. Francesca çocukken onun elini tuttuğunda hissettiği, kalbine dokunan yumuşak bir fırça.

Pervasızca ya da aptalca bir şey yapmaması için onu cesaretlendiren nazik bir çekiş.

Kal. Fısıltı hafızasında yankılandı. *Sadece birkaç dakika daha.*

Kaldı, bacanın isine parmak ucuyla hepsinin adını yazarken, kreşten sevdiği küçük bir şarkıyı mırıldanıyordu. FRANCESCA, FERDINAND, PIPPA ve ...

Durakladı. Kesinlikle Luther değil; Declan da değil.

CHANDLER. Onun için her zaman Chandler olacaktı.

Mont Claire'in ikinci ve üçüncü katları yangında yıkıldığından, belki de kendisinden sadece iki kat daha uzun olan çok kısa bir bacadan, taşlı mermer üzerindeki botların sesi süzülüyordu.

Daha uzun sürmesini dileyerek rahatlatıcı bir nefes aldı. "Oyalandığım için özür dilerim, Ivan," diye iç geçirdi. "Ben sadece... veda ediyordum."

Düşüncesizce Chandler'ın isminin etrafına bir kalp çizdi ve koyu renk seyahat çantasındaki isi temizleyerek şömineden dışarı çıktı.

"Nereye gidiyorsun?"

Dondu kaldı, ciğerleri göğsünde sıkışıp kaldı ve kalbi kaburgalarındaki kafesinden çıkıp midesine indi.

Orada duruyordu, Devlin Kontu.

Saçları daha uzundu, belki biraz daha modaydı ve sanki yemek yemiyormuş gibi daha zayıftı.

Hâlâ ilkel, erkeksi bir enerji yayıyordu ve koyu renk saçlarındaki altın çizgileri ortaya çıkaran gri tonundaki olağanüstü bir takım elbisenin içinde her zamanki gibi formundaydı.

Yanaklarının çukurlarında gölgeler gizleniyor, gözlerinin altındaki deriyi lekeler karartıyordu. Gözleri onu bir mızrağın ucu gibi delip geçiyor, olduğu yere mıhlıyordu.

"Burada ne yapıyorsun?" sordu, aniden sanki bir ligde koşmuş gibi nefes alarak.

Adam sadece ona bakıyordu, gözleri öyle anlaşılmaz bir şekilde vücudunu tarıyordu ki, onu soyuyor muydu yoksa bir tabut için ölçüp biçiyor muydu anlayamadı.

"Hiç geri döndün mü?" diye sordu, sessizliği doldurmak, ona bir şeyler söyletmek için çaresizce. Herhangi bir şey. "Bu ilk kez oluyor..." Adamın gözleri taşlara dokunmak için onunkilerden ayrılıp, yaratılan gölgeleri araştırırken, kız sözlerini yarıda kesti.

bulutlu gökyüzünün kasvetiyle. "Daha önce yapamadım. Ama sanki veda etmem gerekiyormuş gibi hissettim."

Bakışları ona döndü, elbisesinin üstündeki ve eteklerindeki is lekelerine takıldı. Uzun zamandır ilk kez kendini mahcup hissediyor, o bu kadar iyi görünürken kendisinin bu kadar rüzgârlı, kirli ve pejmürde görünmemesini diliyordu.

Onu orada bulduğu için kızgın mıydı? Yoksa onun peşinden mi gelmişti? Kahretsin, neden bir şey *söylemedi*? Bir şey yapmadı. Öp onu. Onu gaza getir. Öldürsün, bu noktada umurunda değildi.

Orada öylece durdu, ellerini iki yanında kavuşturdu ve zalim sessizliğinin, kızın sahip olduğu azıcık soğukkanlılığı da çözmesine izin verdi.

Hiçbir şey yokken, ağzından kaçırıldı. "Bu senin. Mont Claire. Yasal olarak yani. Unvanın, mülklerin ve servetin varisi sensin ve bunu almanı istiyorum. Ben gidiyorum, belki de temelli. Ama gitmeden önce, bu yer hakkında bir şeyi anlamanı istiyorum... benim hakkımda."

Onu daha iyi görebilmek için ya da belki de kilisede yapıldığı gibi saygılı olmak için şapkasını çıkardı. "Pippa... sen vurulduğun anda öldü... Hayır. Hayır, bu tam olarak doğru değil ve bundan sonra sadece gerçeği söyleyeceğime söz verdim." Birkaç adım ileri, iki adım geri gitmeye başladı.

"Pippa'nın o gün hayatta kalan *tek* yanı sana olan aşkıydı. Ben sadece *sen* onu sevdiğin için değil, ben de onu sevdiğim için Francesca oldum. Francesca olarak Pippa olarak yaşadığımdan daha uzun yaşadım ve uzun uzun düşündükten sonra üzgün olmadığım sonucuna vardım - yani incindiğin için üzgünüm," diye aceleyle düzeltti. "Ama yaptığım şey için üzgün değilim. Bu benim arkadaşşıma karşı sorumluluğumdur. Ve biliyorum ki... ikimiz de seni seviyorduk. Francesca ve ... ve ben." Kollarının manşetlerini çekti. "Ve, şey... seni hala seviyorum ve bunu bilmen benim için önemli değil çünkü sevgim sadece kalbim tarafından değil, onunki tarafından da sürdürülebilecekmiş gibi geliyor. Onun anısıyla."

Birkaç parmağını alnına bastırdı, burnunun altı gözyaşı tehdidiyle yanmaya başlamıştı. Tanrım, adamın varlığı onu çırılçıplak, ham bırakmış, her şeyini, gururunu bile elinden almıştı. "Söylemeye çalıştığım şey, biz seni ve birbirimizi sevdik. Başka bir şey yoksa, o da var. Bu konuda asla yalan söylemedim."

Birden karşısında durdu, nazik parmağı onu susturmak için dudaklarına bastırdı.

"Söyledim," dedi basitçe, sesi kısık ve çığdı, sanki artık onu kullanmak için nadiren bir nedeni varmış gibi. "Yalan söyledim."

"Ne?" sordu parmağının baskısının arkasından.

Onu çıkardı, eli tekrar yanına düştü. "Her zaman aşkımın kırılğan bir kız için tehlikeli bir şey olduğunu düşündüm. Kahraman olmak, genç kızı kurtarmak ve ona değerimi kanıtlamak demekti. Aşkın dürüstlük, saflık ve ikimizin asla sahip olamadığı şeyler olduğunu sanırdım. Bir kez kırılan güvenin bir daha asla geri kazanılamayacağına inandım ve sonra... bir şey hatırladım."

Francesca bekledi. Tereddüt etti. Acımasız mı davranıyordu yoksa sadece veda mı ediyordu merak ediyordu.

Umut etmek için bir nedeni olup olmadığını merak ediyordu.

Sanki geçmişe doğru bakıyormuş gibi arazinin yeşil alanlarına . "Mont Claire'e geldiğim gün Francesca'yla bahçede çay içiyordunuz. Yüzünü hatırladım, o kadar mükemmel ve temizdi ki. Bana tiksintiyle bakıyordu. Ne merhamet, ne şefkat, hatta ne de acıma. Pis, kirli, donmuş bir dilenci gördü ve ondan uzaklaştı."

"Gençti ve iyi yetiştirilmişti," diye savunmaya geçti. "Belli ki senin hakkında fikrini değiştirmiş."

Kendisiyle olan savaşını kaybetmiş gibiydi, elini kaldırıp tekrar ağzına dokundu, bu sefer başparmağıyla. Yüz hatları nihayet tanımlayamadığı bir şeye dönüşürken alt dudağının hassas hatlarını okşadı; bu çok güzeldi. Şefkatin ötesinde, onu bir su birikintisine dönüştürmekle tehdit eden, ağrıyan, özlem dolu bir hayranlığa dönüştü.

"Bana doğru koşun, eteklerin daha önce kurbağa kovaladığın için çoktan kirlenmişti. Elimden tutun ve beni içeri çektin. Bana çayını yedirdin ve sonra beni mutfağa sürükledin, orada ailene beni beslemelerini ve içeri almalarını emrettin. Bir uşağa oğlunun pantolonunu vermesi için zorbalık ve sonra beni yatağa attın."

Bunu unutmayı tercih etmişti. Onu ilk görüşünü değil, ama sonrasındaki her şeyi.

Diğer eli de ilkinde katıldı ve kızın yüzünü narin bir şeymiş gibi kavradı. Bir hazineymiş gibi.

"Şimdi geriye dönüp baktığımda hatırlayabildiğim tek şey sensin," dedi. "Şöminenin içinde bana sarılan o kız. Yanımda koştu. Benim için bacağına bir kurşun yedi. Her zaman beni kurtarmaya çalıştı, karanlıktan bile olsa. Babasının cebinden fazladan bir nane şekeri ya da

Çeşmeyi küçümsediğimi bile bile yanımda çalışarak fazladan bir saat daha çalıştım. Su beni perişan ediyordu.

"Tüm hayatını benim ve onların anısının intikamını almaya çalışarak geçirdi." Etraflarındaki yıkıntıları işaret etti. "Ve... genç kızımı tekrar bulduğumu düşündüğümde, beni ikinci kez kaybından kurtarmaya çalıştı."

Kalbi yeniden atmaya başladığında nefesi kesildi.

"Böyle bir sırrın yıllar boyunca ne kadar ağır olabileceğini hiç düşünmedim. Ne kadar baskıcı ve korkutucu olurdu."

Bunun ağırlığı şimdi ona baskı yapıyor, herhangi bir cevaba karşı boğazını sıkıyordu.

Kalbiyle dolu gözleri ona doğru parıldıyordu. "İşte aşk bu... Bunu artık biliyorum."

Anladı mı? Sonunda görmüş, ona olan bağlılığının derinliğini anlamış olabilir miydi? Parmaklarını onun bileklerine doladı ve orada tuttu. Cevap vermek istiyor ama yapamıyordu. Henüz değil.

Anlamış gibi görünüyordu. "Bunu yapmam çok uzun sürdü, biliyorum. Ben... babam tarafından aşağılandım ve o da bunu yapmak için seni kullandı. O ölene kadar bunu kabullenemedim, sonra da... Bana bir şans daha vermek isteyeceğini düşünemedim. Evimi düzene sokmaya ve başladığımız işi bitirmeye çalışıyordum. Ve tüm bu zaman boyunca, seni yanımda istedim. Haklı olduğunu, en başından beri yanımda olduğunu ve sıra bana geldiğinde seni hayal kırıklığına uğrattığımı fark ettim."

Başını salladı, kızgın olmadığını söylemek istiyordu. Bu sonuca vardığı için çok mutlu olduğunu söylemek istiyordu ama bu çok uzun sürmüştü. Neredeyse çok uzun. Neredeyse onu özleyecekti.

"Ve sonra Ramsay bana gideceğini söyledi..."

Başını salladı. Ona nasıl söylemişti? Onunla aynı şehirde, aynı ülkede yaşayıp da yanında olamayacağını nasıl söyleyecekti?

Gözleri duygu havuzlarına dönüştü, yüzü yumuşadı. "O kızı düşünmeden edemiyorum, şöminede bana sarılan kızı... Ona bir teklifim var. Pippa için, Francesca için, kendine her ne isim vermek istiyorsa. Kim olmamı isterse o olacağım. Kime aşık olduysa. Çünkü böyle bir kadına layık olmak imkansız ama deneyebilirim. Tek bildiğim bir casus, bir alçak ya da bir kont olsam da bunların hiçbir önemi yok. Onun değilsem hiç kimseyim. Ve eğer o benim değilse, hiçbir şeyim yok."

Francesca ileri atıldı ve onun kollarına yığıldı, bu kez hıçkırarak ağlamıyor, sadece nefes alıyordu. Onun harika kokusunu derin derin ciğerlerine çekerek aylardır bastırılmış ıstırabını serbest bıraktı.

Bir eliyle saçlarını okşadı, diğer eliyle de sırtını düzleştirdi. "Özür dilerim. Çok özür dilerim. Aptal, öfkeli, kör bir aptaldım-"

Dudaklarından dökülen sözcükleri söyleyemeyen Francesca, böyle çaresiz durumlarda her zaman yaptığı şeyi yaptı. Ağzını onunkine dayadı.

Öpücük kalbini ve ruhunu açtı, acıyı, korkuyu, üzüntüyü ve işkenceyi karanlık ve korkunç bir kuş sürüsü gibi gökyüzüne dağılmak üzere serbest bıraktı. Tadı güzeldi, bağışlama, zevk ve ikisinin de kendilerine izin vermediği yumuşak şeyler gibi.

Ev gibi.

Sonunda, birbirlerini yutmak için ellerinden geleni yaptıktan sonra, sözlerini bularak geri çekildi.

"Ben... senden bir şey saklamaktan nefret ediyordum," dedi elini çenesine götürerek. "Beni utandırabilecek hayattaki tek kişi sensin. Sana olan sevgim bir şekilde sana bu gücü verdi ve itiraf etmeliyim ki ben bir korkaktım, beni kırbaçlayan için sana gerçeği veremedim."

Derin bir nefesi burnuna çekti ve soğuk bir buhar halinde paltosuna doğru üfledi. "Yaptığım şeyi geri alamam... söylediğim yalanı..."

"Ben de yapamam," dedi ciddiyetle.

"Birbirimizi güvenecek kadar sevmemiz mümkün mü?" diye sordu, son soru yüreğini burkuyordu.

Gözleri onunkilere takılmadan önce bir an dalgın dalgın baktı. "Güven hayatı yansıtır, bunu anlamaya başlıyorum. Bazıları bozulmamış yeni bir zemin üzerine inşa ederken, diğerleri... yıkıntılar ve molozlar arasında eleme yapmak zorunda kalır. Bizim yolumuz sonrakilerle daha dolu olabilir, ama bunu yapacak cesarete sahip biri varsa, o da biziz. Sizce de öyle değil mi?"

Çocukluk evinin yıkıntılarına baktı, kalbi tüm göğsünü kaplayacak şekilde şişti ve bunun gerçek olmadığı korkusunu bastırmaya başladı.

"Bana istediğini söyle," dedi Chandler, alnına, kaşlarına, kırılğan göz kapaklarına, şakaklarına bir öpücük kondurduktan sonra sözlerinin arasında daha aşağılara indi. "Bana eskinin yıkıntıları üzerine birlikte yeni bir hayat kurabileceğimizi söyle. Bana bunun imkânsız olmadığını söyle. Hayatını benimle paylaşman için sana ne teklif edebilirim? Artık çok zengin bir adamım, biliyorsun."

Adam tekrar ağzına sahip olamadan, kız onu gönülsüzce itti. "Seninle bir ağacın köklerinde yaşamak isterdim, bunu biliyorsun. Ama bana son bir şey söyleyebilirsin."

Kendini destekliyor gibiydi.

"Birlikte yaşadığımız bu hayat boyunca sana nasıl hitap edeceğim?" diye sordu. "Herhalde Luther demiyorsundur. Declan'ı da hiç benimsememiş gibiydin."

Gözleri parladı ve sırtarak ağzının bir tarafını yukarı kaldırdı. "Oh, duymadın mı? Adımı resmen Chandler olarak değiştirdim. Chandler Beaufort de Clanforth-Kenway, Devlin'in dokuzuncu kontu."

"!"

"Ben yaptım."

"Neden? Bu ismin senin için ne önemi var? Hiç bilmiyordum." "Chandler senin ve Francesca'nın ahırdaki en sevdiğiniz midilliydi. Unutmayın. İkiniz de 10'u göremeden öldü."

"Evet, ama... eminim bize adınızı önce söylemişsinizdir."

Başını iki yana salladı. "Beni beslerken Francesca'yla ikiniz çok gevezelik ettiniz ve laf arasında attan bahsettiniz. Kendimi kimseye açıklamak zorunda kalmadan uyuyakalmışım. Ve ertesi gün uyandığımda, bana sorulduğunda bir isim uydurdum."

"Ne kadar... hiç romantik değil," diye alay etti, onu önce çekingen, sonra daha güvenle öptü.

"Chandler ismini resmi olarak aldım çünkü sizin için her zaman Chandler'dım. Declan Chandler ya da Chandler Alquist, beni bu isimle tanıyordunuz."

Başını salladı, jestin romantikliği konusunda anında fikrini değiştirdi. "Francesca olarak herkesten daha uzun süre yaşadım. Bir parçam onu korumak, onun asla yaşayamadığı hayatı yaşamak ve ikimizin de sevdiği çocukla evlenmek istiyor. Buna razı olur musun?"

Adamın kara kaşları alnına doğru yükselirken kıza skandal dolu bir bakış fırlattı. "Francesca Cavendish, az önce bana evlenme mi teklif ettin?"

"Sanırım yaptım," dedi şaşkınlıkla. "Bekle. Hayır." Tek dizinin üzerine çöktü. Adamın elini avucunun içine alarak ters çevirdi ve yara izinin üzerinden öptü. "Chandler Beaufort de Clanforth-Kenway. Beni dünyanın en mutlu kadını yapıp benimle evlenir misin?"

"Evet derdim ama..." Skandal yaratan elini göğsünün üzerine koydu "Yüzük nerede?"

Kız misilleme yapamadan, adam onu çekip kollarına aldı ve aklını başından alacak şekilde öptü. İkisi de tekrar nefessiz kaldığında, adam

alnını onunkine bastırdı.

"Seninle hayat böyle mi olacak? Sen her zaman benden bir adım önde olacaksın ve ben de kaosu temizlemeye çalışacağım?"

"Muhtemelen."

"Güzel. Bizim için başka bir şeyin sıkıcı düşünüyorum, sence de öyle değil mi?"

"Buna izin veremeyiz." Kulağını adamın göğsüne dayadı, kalbini dinlerken ellerini ceketinin içine ve ortasına doğru kaydırды.

Kendilerini ateşte dövmüş olan yere baktıklarında gülümsemeleri çöktü.

"Mont Claire ile ne yapmak istersiniz?" diye sordu. "Yeniden inşa etmek istiyor musunuz?"

Francesca kuş seslerini dinledi ve bir tavşanın bir zamanlar bakımlı bir labirent olan çalılıkların arasında kayboluşunu izledi. Sarmaşıklarla kaplı çeşme hâlâ gökyüzünü yansıtıyordu ve çardaklar terk edilmiş yolun kenarına sıralanmıştı.

Burası ev miydi?

Ferdinand'ın ağacına baktı ve orada sallanan küçük bir bacak gördüğüne yemin edebilirdi. Kalbi ağrıyordu ama bir zamanlar çektiği acıyla değil.

"Dışarıda büyük bir dünya var, büyük bir kısmını hala keşfetmedim," dedi. "Hiçbir anı ya da üzüntü barındırmayan, potansiyelden başka bir şey barındırmayan pek çok yer."

"Nereye gideceğiz?" diye sordu.

"Bir gün köpekli bir kızağa binip kuzey ışıklarına dokunmak ve çölün altın kumları üzerinde Arap atlarıyla yarışmak istiyorum. Antigua'daki korsan batıklarını ve Hawaii'deki volkanları ziyaret etmek istiyorum." Ona baktı. "Peki ya sen?"

İfadesi dikkatle boştu ve sonra bir merak bakışı alaycı yaşının bir kısmını kemiklerinden çaldı. "Geleceği hiç düşünmemiştim ama tüm bunlar sahip olabileceğimiz olağanüstü bir hayata benziyor."

"Öyleyse... burayı satacağız, böylece asla arkamıza bakmak zorunda kalmayacağız ve birçok maceramızı finanse etmesine izin vereceğiz."

Başını salladı, şömineden gümüş bir taş almak için eğildi ve onu cebine attı.

Başını eğdi "Bir hatıra mı?"

"Bir hatıra." Onu yanına çekti ve bir zamanlar kaçış olarak kullandıkları koridora doğru götürdü. "Seni seviyorum, Francesca. Ama bir hatıra istiyorum.

Pippa'yı, bana bir gün kalbimi çalacağına söz veren vahşi, inatçı küçük kızı hatırlatıyor."

Korkunç korsan aksanıyla, "Onu asla geri alamayacaksın, cesur adam," dedi.

"Güzel. Artık senin. Sonsuza kadar."

Kerrigan Byrne'ın The Devil You Know serisinin
diğer kitaplarını kaçırmayın!

Bir Dük On Günde Nasıl Sevilir?

St. Martin's Paperbacks'ten temin edilebilir

Ayrıca [Kerrigan Byrne](#) tarafından

[Eşkıya Avcı](#)

[İskoçyalı Dük](#)

[İskoçyalı Karısını Yatırıyor](#)

[Ejderha Dövmeli Dük Bir Dük On](#)

[Günde Nasıl Sevilir All Scot and](#)

[Bothered](#)

The Devil You Know serisi için övgüler

Tüm İskoçlar ve Rahatsızlar

"Ateşli bir romantizm ve kışkırtıcı bir entrika... Okurlar çok memnun kalacak."

-Publishers Weekly (yıldızlı inceleme)

"Ruh yakan, zengin duygulara sahip aşk hikâyesi, bir tutam kuru zekâ ve bolca heyecan verici tehlikeyle ustaca harmanlanmış."

-Booklist (yıldızlı)

"Byrne, baştan çıkarıcı, uyumlu bir çifti Viktorya dönemi toplumunun iç yüzüne dair orijinal bir hikâyeyle birleştirerek okuyucuların tahmin yürütmesini sağlayan, için için yanan bir romantizm yaratmış."

-Library Journal

On Günde Bir Dük Nasıl Sevilir

"Okurları, çiftin alaycı tavırları ve giderek artan tutkularıyla kışkırtıyor."

-Publishers Weekly

"Duygusallığı, hassasiyeti... ve unutulmaz karakterleri bir araya getiren, etkisinden kurtulamayacağınız bir hikâye."

-Kirkus Reviews

"Byrne, büyüleyici yeni serisinin zekice tasarlanmış bu başlangıcında, okurlarının beklediği incelikli karakterleri ve baştan çıkarıcı hikâye anlatımını bir kez daha sunarken, aynı zamanda Victoria Holt'un klasik gotik romanslarının ruhunu ustalıkla canlandırıyor."

-Booklist

"İki kırık insanın birbirlerini iyileştirmenin bir yolunu bulmalarının inanılmaz hikâyesi.. Elinizden bırakmanızın imkânsız olduğu, güzel yazılmış tarihi bir aşk romanı."

-Affaire de Coeur on

On Günde Bir Dük Nasıl Sevilir

... ve onun Viktorya Dönemi Asileri serisi

"Byrne'ün yazıları sayfada canlı bir şekilde hayat buluyor."

-Entertainment Weekly Ejderha Dövmeli Dük hakkında

"Mükemmel bir serinin bir diğer kazananı."

-Library Journal (starred review) Ejderha Dövmeli Dük hakkında

"Viktorya döneminin karanlık ve şiddet dolu yüzü... bu sıra dışı ve zorlayıcı, intikam odaklı romantik macerada hayat buluyor."

-Library Journal (starred review)

The Highwayman
hakkında

"Romantizm ham, keskin ve patlayıcı.... Zorluklar aldıkları yol aşkın zaferini derinden tatmin edici kılıyor."

The Highwayman hakkında -Publishers Weekly

"Yasaları tehlikeli kahramanları ve onları seven kadınları öne çıkaran, gerçekten büyüleyici bir seri."

-Library Journal (starred review) Avcı hakkında

"Romantik, gösterişli ve gerilim dolu."

-Suzanne Enoch,

New York Times çok satan yazarı

"Nefesinizi , tutkulu ve lirik bir romantizm."

-Elizabeth Boyle, New York Times çok satan yazarı

"Güzel yazılmış, son derece gerilimli ve lezzetli bir şekilde şehvetli."

-Amelia Grey, New York Times çok satan yazarı

YAZAR HAKKINDA

Tiffnie Helmer

Kerrigan Byrne, kocasıyla birlikte Washington Eyaleti'nin Olympic Yarımadası kıyısında, Viktorya döneminden kalma, neredeyse zamanda donmuş bir kasabada yaşıyor. Yazmadığı zamanlarda onu köpekleriyle sahilde, yerel bir üzüm bağında veya bira fabrikasında uzanırken ya da antikacılardan ihtiyacı olmayan şeyleri satın alırken bulabilirsiniz. Okurlarından haber almayı çok seviyor, onunla www.kerriganbyrne.com adresinden iletişime geçebilir veya e-posta güncellemeleri için [buradan](#) kaydolabilirsiniz.

**Bu St. Martin's Press e-
kitabını satın aldığınız
için teşekkür ederiz.**

Özel teklifler, bonus içerik ve yeni çıkan
kitaplar ve diğerk harika okumalar hakkında bilgi
almak için,
haber bltenlerimiz için kaydolun.

Sign Up

Veya us.macmillan.com/newslettersignup adresinden
bizi evrimii ziyaret edin -

Yazarla ilgili e-posta güncellemeleri için [buraya](#)
tıklayın.

Bu bir kurgu eseridir. Bu romanda tasvir edilen tüm karakterler, kuruluşlar ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır.

İlk olarak Amerika Birleşik Devletleri'nde St. Martin's Paperbacks, an imprint of St. Martin's Publishing Group tarafından yayımlanmıştır.

YATAĞINDAKİ ŞEYTAN

Telif Hakkı © 2021 Kerrigan Byrne

tarafından. Tüm hakları saklıdır.

Bilgi için adres: St. Martin's Publishing Group, 120 Broadway, New York, NY 10271. www.stmartins.com

eISBN: 9781250318893

E-kitaplarımız promosyon, eğitim veya iş amaçlı kullanım için toplu olarak satın alınabilir. Lütfen Macmillan Kurumsal ve Premium Satış Departmanı ile 1-800-221-7945, dahili 5442 numaralı telefondan veya MacmillanSpecialMarkets@macmillan.com adresinden e-posta yoluyla iletişime geçin.

St. Martin's Paperbacks baskısı 2021

İÇİNDEKİLER

1.	<u>Başlık Sayfası</u>
2.	<u>Telif Hakkı Bildirimi</u>
3.	<u>Birinci Bölüm</u>
4.	<u>İkinci Bölüm</u>
5.	<u>Üçüncü Bölüm</u>
6.	<u>Dördüncü Bölüm</u>
7.	<u>Beşinci Bölüm</u>
8.	<u>Altıncı Bölüm</u>
9.	<u>Yedinci Bölüm</u>
10.	<u>Sekizinci Bölüm</u>
11.	<u>Dokuzuncu Bölüm</u>
12.	<u>Onuncu Bölüm</u>
13.	<u>On Birinci Bölüm</u>
14.	<u>On İkinci Bölüm</u>
15.	<u>On Üçüncü Bölüm</u>
16.	<u>Bölüm On Dört</u>
17.	<u>On Beşinci Bölüm</u>
18.	<u>On Altıncı Bölüm</u>
19.	<u>On Yedinci Bölüm</u>
20.	<u>On Sekizinci Bölüm</u>
21.	<u>On Dokuzuncu Bölüm</u>
22.	<u>Yirminci Bölüm</u>
23.	<u>Bölüm Yirmi Bir</u>
24.	<u>Yirmi İkinci Bölüm</u>
25.	<u>Yirmi Üçüncü Bölüm</u>
26.	<u>Yirmi Dördüncü Bölüm</u>
27.	<u>Yirmi Beşinci Bölüm</u>

28. [Yirmi Altıncı Bölüm](#)
29. [Yirmi Yedinci Bölüm](#)
30. [Ayrıca Kerrigan Byrne tarafından](#)
31. [The Devil You Know serisi için övgüler](#)
32. [Yazar Hakkında](#)
33. [Telif Hakkı](#)

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

